Anne Mather

184

Caroline

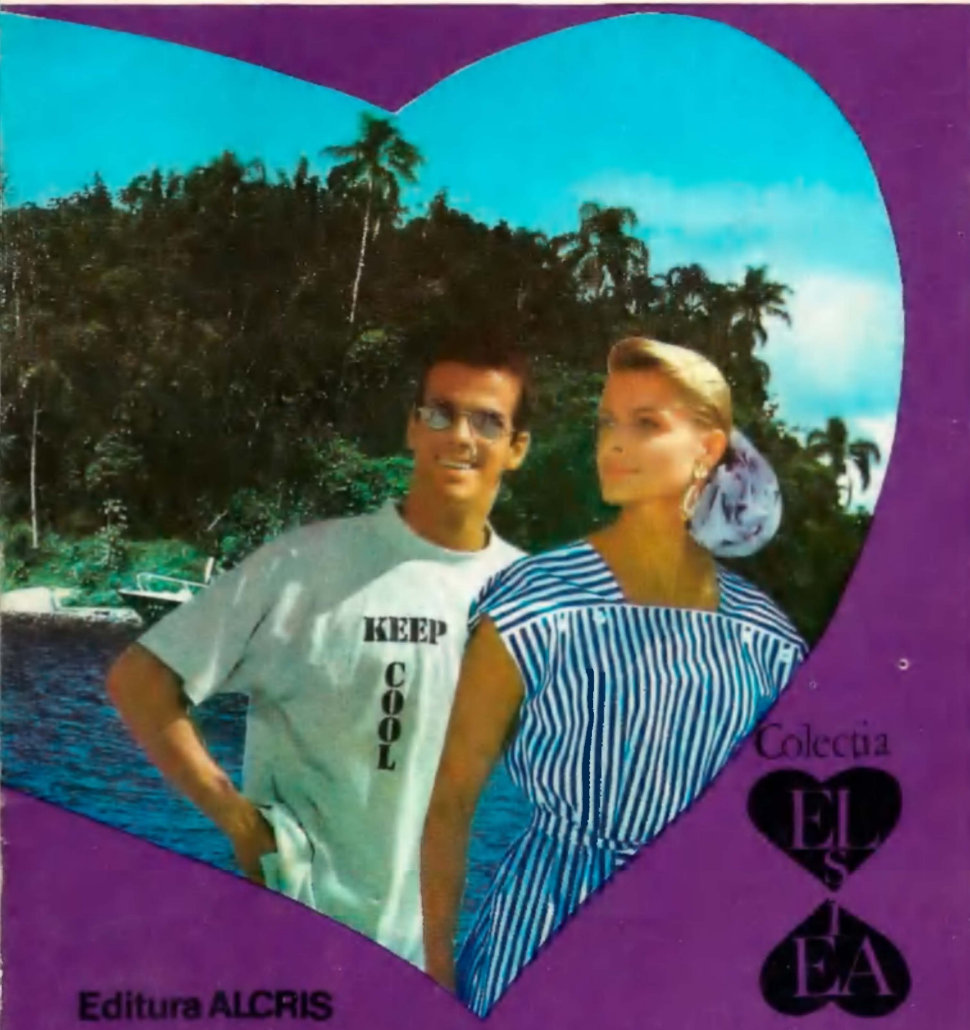

Colectia

ELSA

Editura ALCRIS

ANNE MATHER

CAROLINE

ALCRIS

Caroline își dădu seama că bărbatul seducător și matur pe care-l iubește cu disperare nu este altcineva decât miliardarul Anthony Steinbeck. Viața Carolinei se complică deodată. Cum să reacționeze atunci când John, fiul lui Anthony, se hotărăște să-i facă unele dezvăluiri despre tatăl lui ? Și ce să mai creadă despre Anthony ?

Coperta : ANDY

© 1977, Anne Mather

CAROLINE

Harlequin S.A.

În românește de : Salomeea Rotaru

Toate drepturile asupra acestei ediții în limba română aparțin editurii ALCRIS.

Editor : AURELIAN MICU ANDY
Consilier editorial : TRAIAN IANCU
Lector : ANGELA VASILE

Dat la cules 7.05 97. Bun de tipar 28.05.97
Coli tipar 10. Format 16/54 x 84
Hârtie tipar de 50 g/m²
Apărut 1997

Tiparul executat sub cd. nr. 76 la
Societatea Comercială — Editură și Imprimerie
„Porto Franco" S. A. Galați
B-dul G. Coșbuc nr. 223 A
ROMÂNIA

ISBN 973-580-167-1

Colecția „EL și EA"

CAPITOLUL I

Anthony Steinbeck împinse cu putere uşa de sticlă de la intrarea în „Steinbeck Corporation", din Park Lane.

Era un bărbat înalt, lat în umeri, îmbrăcat într-un costum sobru şi cu un mantou de mouton doré. Respira putere şi autoritate. Se opri ca să-şi aprindă o ţigară şi-şi plimbă privirea prin tot holul. În ciuda obişnuitelor saluturi ale portarului şi recepţionerei, ceva părea în neregulă.

Anthony îi salută cu un zâmbet maşinal şi se îndreptă spre lift. El ştia cu siguranţă că, imediat ce uşile au fost închise, un apel telefonic va avertiza tot personalul de sosirea lui. Venea rareori de dimineaţă, dar astăzi voia să-l vadă pe Mercer şi să ia contractele.

Intră în cabină. Tocmai se închideau uşile după el, când o voce strigă :

– Oh, vă rog, aşteptaţi-mă !

Anthony îşi încruntă sprâncenele şi văzu o tânără alergând spre el. Avu o viziune fugitivă a unui păr lung blond, aproape alb, a unui corp superb, subţire şi elegant, îmbrăcat într-o haină trei sferturi cu glugă de culoare închisă.

Evident că nu-l cunoștea. Funcționarii, zăpăciți, îl văzură pe Anthony cum se dă la o parte ca s-o lase să intre.

– Oh, mulțumesc !

Ea îl gratifică cu un zâmbet și ridică spre el o privire incredibil de verde.

Anthony închise ușile.

– Lucrezi aici ? întrebă el.

Își dădea seama că ea făcea fără îndoială parte din personalul lui și că întârziase îngrozitor de mult.

– Da, răspunse ea, încercând să-și țină răsuflarea. Sunt din grupul de dactilografe, în serviciul doamnei Morgan. O cunoașteți ?

El zâmbi. Șefa grupului de dactilografe îl amuza-se întotdeauna.

– Bineînțeles. Este la etajul al treilea, așa cred.

– Exact. Am întârziat îngrozitor, dar, pe cinstite, n-am auzit deșteptătorul de dimineață. Mandy era sigură că-l întorsese ascară.

– Mandy ?

– Amanda Burchester. Prietena cu care locuiesc. Este vânzătoare la magazinul Baileys.

– Înțeleg.

Anthony se simțea în mod straniu atras de această persoană tânără. Prospețimea ei naivă nu semăna deloc cu relațiile lui feminine și, neștiind cine este, ea îi vorbea degajată. Evident, era foarte tânără : optsprezece ani, poate. Dar cât farmec !

– Nu v-am mai văzut niciodată, continuă ea. Mi-aș fi amintit. Toți băieții pe care-i cunosc sunt puțin mai înalți decât mine. Eu am un metru șaptezeci. Lângă dumneavoastră mă simt mică !

– Îți mulțumesc. Cred că am ajuns la etajul tău.

– Oh, Cerule ! Era să trec de el.

– Nu te-aș fi lăsat eu.

– Lucrezi aici ? Ai întârziat și tu ? Eu lucrez doar de două săptămâni, nu cunosc pe toată lumea.

Ea ieși.

– Bineînțeles, și eu lucrez aici, spuse el cu un zâmbet ironic. Sper să nu ai prea multe necazuri cu doamna Morgan.

– Și eu la fel ! La revedere. Poate ne vom mai vedea într-una din zile.

– Și eu sper.

El închise ușile de la lift și apăsă pe butonul de la ultimul etaj.

Acolo își instalase el birourile, pe cele ale adjuncților, cât și o importantă sală de ședințe. Avea propriile sale dactilografe și un asistent, pe John Mercer, care lucra într-un birou vecin cu al lui. O mochetă deasă acoperea culoarul și toate încăperile erau izolate fonic și luxoase.

Intră la secretară. Aceasta bătea la mașina de scris, neștiind de sosirea lui. Laura Freeman avea treizeci de ani și lucra la el de mai mult de zece ani. Întotdeauna era impecabilă, ca scoasă din cutie, cu părul lung negru pe care și-l strângea într-un coc. Acest stil sobru, care deseori dă femeilor un aer sever, îi punea în valoare frumusețea și o făcea să pară și mai competentă. Anthony știa ce sentimente avea față de el și era ușor sensibil la lucrul acesta. Relațiile lor rămâneau totuși pe un plan strict profesional, spre marea disperare a Laurei.

Auzind zgomotul ușii, ea se ridică.

– Domnul Steinbeck ? Dar nu vă așteptam în dimineața asta !

– Și totuși am venit, replică el, îndreptându-se spre biroul său. Recepția nu te-a prevenit ? Aș fi putut paria după cum zbârnâiau telefoanele din lift.

Încurcată, Laura nu-i băgă în seamă remarca.

– Corespondența este pe biroul dumneavoastră. Să-mi aduc și blocnotesul ?

– Nu, nu te neliniști. O să-ți spun eu dacă este cazul. Oh, doamnă Freeman, cheam-o la mine pe doamna Morgan.

– Doamna Morgan ? De la serviciul de dactilografie ?

– Mai știi cumva și alta ? Intră în biroul lui și închise ușa.

*
* *

Caroline Sinclair își bea cafeaua în compania lui Ruth Weston, colega ei de serviciu. Era ora zece și jumătate și aveau dreptul la zece minute pauză de cafea. Ruth fuma. Caroline stătea jos, cu privirea pierdută în gol.

– La ce visezi ? îi lansă Ruth, aducând-o la realitate.

– Oh, mă tot întrebam de ce doamna Morgan a fost atât de înțelegătoare cu mine, azi de dimineață. Singura dată când am întârziat a fost furioasă. Astăzi, mi-a spus că știa ce s-a întâmplat și că ar trebui să mă grăbesc ca să recuperez timpul pierdut.

Ruth, care avea nouăsprezece ani, cu doi ani mai mult decât Caroline, ridică sprâncenele și exclamă :

– Cum ! Și ești aici doar de cincisprezece zile ! N-am văzut-o niciodată să înțeleagă pe cineva care nu se poate trezi la timp. Te pomenești că a găsit vreun bărbat !

– Ruth ! Dacă te-ar auzi ! se ofensă Caroline. De fapt, eu am luat de dimineaţă liftul cu cel mai frumos bărbat de pe pământ.

– Chiar aşa ? făcu Ruth, foarte interesată. Ce vârstă avea ?

– Oh, treizeci de ani.

Ruth izbucni în râs.

– Dar este mult mai în vârstă decât tine !

– Ei şi ce ? ripostă prietena ei. Eu prefer bărbaţii. Băieţii mă plictisesc.

Ruth ridică din umeri.

– Bine, te priveşte. Cu cine seamănă ?

– Este înalt, lat în umeri, foarte atrăgător, murmură Caroline zâmbind. Are părul negru tuns scurt. Un bărbat, ce mai !

Prietena ei izbucni în râs.

– Pe cinstite, Caroline, tu glumeşti ! Cum să vorbeşti aşa despre un om care ţi-ar putea fi tată... Ai face mai bine să-l priveşti mai de aproape pe Marc Davison. El încearcă să iasă cu tine, nu-i aşa ?

Caroline se strâmbă.

– Ruth ! Marc este ca un şcolar care a crescut prea repede.

Marc Davison lucra de un an într-unul din birourile vecine. Ieşise aproape cu toate fetele de la dactilografie, printre care şi Ruth. Era rândul Carolinei, în calitate de nou-venită. Dar ea nu-l încuraja şi nu-i lua în seamă amabilităţile, iar insistenţa lui Marc le amuza pe colegele ei.

– Bine, n-are importanţă. Cine era ? La ce etaj a coborât ?

– Nu ştiu nimic despre el. Am coborât din lift înaintea lui. Tu-i cunoşti pe toţi oamenii care lucrează aici ?

– Nu, nu pe toți. Sunt multe servicii. Dar îi cunosc pe unii doar din vedere.

Caroline aprobă, gânditoare. Deodată, o voce imperioasă le întrerupse conversația :

– Domnișoarelor, cred că v-ați terminat micul dejun !

Era Vera Morgan. Cele două fete se întoarseră rapid la locul lor.

*
* *

Micul apartament pe care-l ocupau Caroline și Amanda era situat într-un vechi hotel particular, situat într-o fundătură. Casa aparținuse unei „lady", iar acum adăpostea o mulțime de cupluri, dar copiii erau interziși. Totuși, tapetele și zugrăvelile lăsau de dorit.

Părinții Carolinei muriseră într-un accident de mașină, când ea avea doar trei ani, și o crescuse o mătușă bătrână. Când Amanda găsise această locuință acum șase luni, îi propusese să stea cu ea și Caroline a profitat de ocazie. Mătușa Barbara, o bătrână doamnă adorabilă și înțelegătoare, o lăsase pe nepoata ei să plece. Cele două fete se cunoșteau din copilărie și se înțelegeau de minune.

Mai sociabilă decât prietena ei, Amanda cunoștea mulți băieți și pe unii îi interesa Caroline, dar înălțimea ei deranja câteodată și, oricum, ea nu avea aceleași gusturi ca Amanda.

Aceasta, o roșcată, avea optsprezece ani. Părinții ei se duseseră să trăiască în nord, și cum ea n-a vrut să plece din Londra, închiriase acest apartament.

Pentru Caroline, băieții erau de o importanță secundară. Îi plăcea să citească, să viziteze galeriile de

artă ; se ducea aproape la toate expoziţiile. Îi plăcea de asemeni muzica clasică şi, din când în când, se ducea la Palatul Festivalurilor, când concerta vreun artist celebru, dar, în cea mai mare parte a timpului, trebuia să se mulţumească ascultând concertele la radio ; după ce-şi plătea partea ei de întreţinere, nu-i mai rămâneau mulţi bani.

Sculându-se într-o dimineaţă, câteva zile mai târziu, se uită pe fereastră şi văzând că apare o ceaţă deasă, trase imediat perdelele gemând în sinea ei.

Deranjată de lumina pe care-o aprinsese, Amanda se mişcă.

– În picioare, Mandy ! Afară este o ceaţă s-o tai cu cuţitul. Nu ştiu în cât timp voi fi la birou.

Mandy se întoarse şi se frecă la ochi.

– Dumnezeule, se văicări ea, cât mă simt de rău !

– Nu numai tu !

– Eu vorbesc serios. Am răcit, ca întotdeauna în noiembrie, adăugă ea cu voce răguşită.

Caroline suspină, se pregăti rapid şi trecu în chicineta care le servea de bucătărie.

– Te duci la lucru ?

– Nu cred că pot. Ai putea să-mi faci un ceai, cu o picătură de rom ?

Caroline reveni în cameră şi aprinse radiatorul electric.

– De acord ! Dă-mi şi buiota ca să ţi-o umplu. Dacă nu mă grăbesc, voi întârzia !

– Nu-ţi mai face griji, bombăni Amanda. Nimeni nu se poate aştepta ca pe o vreme ca asta să ajungi la timp şi poate că-l vei întâlni din nou pe bărbatul visurilor tale !

– Eşti într-adevăr incorigibilă ! spuse Caroline cu un zâmbet blând.

Umplu ceainicul şi prepară ceaiul.

– Vrei să mănânci ceva ? strigă ea.

– Nu, mulţumesc. Dă-mi o aspirină, răspunse Amanda, din ce în ce mai răguşită. Sper să mă simt mai bine după o zi de stat în pat şi de medicamente.

– Bine, dar nu exagera, reluă Caroline sever. Voi încerca să vin să-ţi fac de mâncare, la ora prânzului. Unde este aspirina ? întrebă ea, aducând ceaiul.

Câteva minute mai târziu plecă, asigurându-se că Amandei nu-i lipseşte nimic.

Afară era îngrozitor de frig. Ceaţa acoperea totul cu un văl de tristeţe. Perspectiva lunilor de iarnă nu era prea veselă. Se alătură călătorilor care aşteptau în staţia de autobuz.

Dar acestea veneau înţesate, nici nu opreau, şi se gândi că poate ar fi mai bine să se ducă pe jos.

În sfârşit, se opri un autobuz şi ea urcă. Traficul şi ceaţa nu făceau deloc o tovărăşie bună şi era deja zece fără un sfert când ajunse la firma Steinbeck. Risca să fie trimisă acasă, de data asta, se gândi ea. Nu era nici o lună de când lucra acolo şi, pentru a treia oară, întârzia. Se simţea mică şi înnebunită, în holul atât de mare de la intrare. Nici o urmă din elegantul necunoscut. Doamna Morgan se purtă aşa cum se aştepta ea. Abia deschise uşa că aceasta şi tăbârî pe ea :

– Domnişoară Sinclair, îţi dai seama că întârzii pentru a treia oară ? vociferă ea.

– Ştiu, doamnă, dar prietena cu care locuiesc are gripă. Nu puteam să plec fără să-i fac ceaiul, încercă fata să explice.

Dar explicaţiile ei n-o impresionară deloc pe doamna Morgan care continuă :

– Păstrează-ți explicațiile pentru șeful de personal. De data asta, îți fac referat. Nu am nevoie de sentimentalisme în serviciu.

– Dar... îndrăzni Caroline.

– Ajunge ! Ai pierdut destul timp. La lucru !

Caroline se duse la biroul ei, cu lacrimi în ochi. Ruth o privi cu complicitate, dar ei nu-i ardea de așa ceva acum. Ceața nu dăduse semne că se ridică și se temea pentru ora de prânz. Fu chemată la domnul Donnelly, șeful personalului, la ora unsprezece. Când acesta o angajase, ea îl găsise drăguț și amabil, azi însă era diferit. După tirada Verei Morgan, era foarte plictisit. Ideea că se înșelase când o angajase pe Caroline îl irita la culme.

– Îți dai seama, domnișoară Sinclair, că aș putea să te concediez ? Angajarea depinde de mine. Comportându-te astfel, mă faci să mă îndoiesc de propria mea putere de judecată.

– Oh, nu, domnule ! exclamă ea. De obicei sunt punctuală, dar prietena care locuiește cu mine era bolnavă, și a trebuit să mă ocup de ea înainte de a pleca.

Donnelly mergea de colo, colo. El ar fi vrut s-o creadă. Era convins că spunea adevărul.

– Mă pui într-o situație dificilă, îi spuse el în sfârșit. Văzând-o cât e de disperată dar și că vrea să lucreze, el declară : Bine, îți mai acord o șansă. Dar la cea mai mică abatere, ușa ! Ai înțeles ?

– Oh, da, domnule !

Cu toate acestea, avea o mare greutate pe suflet. Cum să procedeze la prânz ? Se gândi chiar să ceară învoire, dar până la sfârșit renunță la idee. El fusese foarte înțelegător, nu trebuia să abuzeze. În ceea ce o privea pe Vera Morgan, nici nu se punea problema.

Reveni la birou. Bătu la mașină mecanic, calculând drumul dus-întors de acasă. Nu va reuși să ajungă înapoi într-o oră.

Ruth râse sincer când ea îi explică ce proiect avea. În realitate, era imposibil.

La ora de prânz, Ruth se duse la cantină, ca de obicei, în timp ce Caroline coborî în goană scările, fără să mai aștepte liftul și alergă spre casă. Ceața se mai rărise. În graba ei de a ajunge în stația de autobuz, se ciocni violent de un trecător care venea din sens invers.

– Oh, îmi pare foarte rău, începu ea.

El se depărtă și ea se opri.

– Dar, ești chiar... ?

Era bărbatul din ascensor. Acesta o recunoscu și zâmbi.

– Domnișoara Sinclair, nu-i așa ?

– Da, dar de unde știi cum mă cheamă ?

El ridică din umeri.

– Pari a fi deosebit de grăbită.

Caroline își dădu seama că pierde din timp.

– Da. Ar fi prea mult să-ți povestesc acum. Era cât pe-aci să-mi pierd locul de muncă de dimineață, și continuu în același stil. Deja sunt în întârziere, asta-i sigur !

Anthony Steinbeck ezită o clipă înainte să se hotărască.

– Pot să te ajut eu ?

– Să mă duci ? Cu mașina ? Îl privi neîncrezătoare.

– Evident, doar n-o să te duc în cârcă ! ripostă el destul de sec înainte să zâmbească.

– Dar mergi în direcția mea ? întrebă ea.

– Nu, dar n-are importanță. Mașina mea este acolo. Dacă vrei să profiți de ea, acum este momentul.

– Doresc chiar tare mult, spuse ea cu ușurare.

– Atunci să mergem.

O luă de braţ. Era atât de seducător în costumul albastru închis şi un pardesiu de culoare închisă cu gulerul ridicat. Era fascinant. Maşina era un Rolls. Un şofer în uniformă aştepta.

– Plecăm, domnule?

– Da, Jules. Dar, de data asta, eu conduc. Du-te la birou şi explică-le că am fost chemat şi că voi întârzia.

– Da, domnule!

Şoferul salută ceremonios. Nu atâta deloc că ar fi surprins de lucrul acesta. După plecarea acestuia, Caroline îşi privi cu curiozitate însoţitorul. Cine putea să fie? Să meargă într-un Rolls, cu şofer... Trebuia să fie vreun director...

– Nu te îngrijora, îi spuse el zâmbind. Este totuşi maşina mea, te asigur.

Caroline roşi.

– Nu mă îndoiesc, spuse ea zâmbind şi oftând.

El o ajută să se instaleze şi, după ce închise portiera, ocoli maşina şi se aşeză lângă ea. Părea foarte bine dispus.

– Şi acum, unde mergem?

Caroline îi dădu adresa. Ea se întrebă dacă, ajunşi acasă, el va dori să intre sau nu. Spera că nu. Drumul fu parcurs rapid. Necunoscutul evitase arterele aglomerate, dând astfel dovadă că ştia Londra perfect. Caroline îşi dori cu ardoare ca Amanda să nu fie la geam; o maşină atât de luxoasă ar fi părut nepotrivită pentru o asemenea străduţă.

Vorbiseră foarte puţin pe drum, şi, cum se opri maşina, ea dori să coboare.

– Un moment, îi şopti el. Ai să stai mult timp?

Ea făcu ochii mari.

– Nu, nu foarte.

– Atunci, te aştept, spuse el scoţându-şi pachetul de ţigări din buzunar.

Caroline, stupefiată, coborî după ce-i mulţumi repede, închise cu grijă portiera şi intră în fugă în casă.

Apartamentul era la etajul întâi. Deschise uşa şi intră. Era ora unu fără un sfert. Făcuseră drumul într-un sfert de oră. Amanda mai era în pat.

– Tu eşti, Caroline ? întrebă ea slab.

– Aştepţi pe altcineva ? întrebă vesel Caroline. Cum te simţi ?

– Supravieţuiesc ! Eşti tare drăguţă ! Aş putea să-ţi cer nişte supă ? Mi-e foame.

– Bineînţeles ! spuse Caroline, scoţându-şi paltonul. Este un semn bun.

Ea se năpusti în bucătărie şi puse apă la fiert. După ce umplu frigiderul şi făcu ceai, încălzi supa.

– Ai avut probleme în dimineaţa asta la serviciu ? întrebă Amanda, când prietena ei intră cu o tavă.

– Oh, ştii, mai sunt încă angajată de probă ! răspunse ea.

Nu voia s-o îngrijoreze pe Amanda. Nu-i spusese nimic despre necunoscutul care-o adusese acasă ; Amanda ar fi crezut că e nebună. După ce se asigură că totul este bine, îşi puse paltonul şi ieşi rapid.

– Acum trebuie să plec, nu vreau să întârzii.

– Dar nu este decât ora unu şi n-ai mâncat nimic !

– Nu prea mi-e foame. O să iau un sandviş la cantină.

– Îţi mulţumesc pentru tot. Sper ca diseară să mă simt mai bine, am întâlnire cu Ron.

– Nu vei ieşi astă-seară ! declară Caroline indignată. Afară este un frig cumplit ; mai mult, este şi umed şi o ceaţă s-o tai cu cuţitul.

Amanda tremură şi gustă din supă.

– Era doar aşa, o idee !

– Atunci,, uit-o ! spuse Caroline, numai zâmbet. Trebuie să plec imediat.

Caroline coborî scara în fugă. Aerul era rece şi ea era nervoasă. Anthony întorsese maşina în lipsa ei. Imediat ce o văzu, el deschise portiera şi ea intră într-o lume de confort, de căldură, cu aromă de havană.

– Ei, ai terminat, totul este bine ?

– Da, domnule. Caroline era subjugată.

– „Domnule" ! De ce „domnule" ?

– Pentru că trebuie să fii cineva foarte important ca să ai o astfel de maşină ! Eu nu te cunosc, şi nici nu prea vrei să mă informezi. Eşti însurat şi ţi-e frică de nevastă ? Oh, scuză-mă, nu a fost chiar politicos din partea mea !

El zâmbi dispreţuitor.

– Nu sunt însurat şi poţi să-mi spui Anthony ! Îţi ajunge ?

Caroline roşi.

– Da, domnule... pardon, Anthony.

El puse motorul în funcţiune şi porniră. Ajuns pe artera principală, el o luă în direcţie opusă.

– Unde mă duci ? întrebă Caroline cu o voce alarmată.

– Într-un han al unei cunoştinţe, lângă Kingston. Presupun că n-ai mâncat ? Vei putea astfel să-mi povesteşti despre necazurile tale.

– Dar trebuie să fiu la birou în douăzeci de minute ! Te rog, du-mă acolo.

– Nu-ţi mai face probleme ! spuse el, amuzat de furia ei. Voi vorbi eu însumi cu Vera Morgan. Relaxează-te !

Caroline simţi că o cuprinde o mare slăbiciune. Ce putea oare să facă ? Făcuse o imprudenţă şi acum o plătea. El putea să facă din ea tot ce-ar fi vrut, să o ducă unde pofteşte. Privi disperată pe geam ; se întreba dacă o să-i sară cineva în ajutor, dacă va striga.

Fu uimită când maşina întoarse, câteva minute mai târziu, între două porţi de fier forjat şi se opri în faţa unei clădiri impozante. Deasupra porţii citi : „La ceaunul de aramă".

Anthony ieşi şi înconjură maşina ca s-o ajute, dar ea i-o luase înainte. Zâmbindu-i el închise portiera.

– Credeai că o să te răpesc ? îi şopti el la ureche.

– Mi-a trecut aşa ceva prin cap, mărturisi ea cu un zâmbet pe care nu şi-l putu reţine.

La sosirea lor, apăru un chelner şi-i salută.

– La masa dumneavoastră, ca de obicei, domnule Steinbeck ? întrebă acesta politicos, ajutând-o pe Caroline să-şi scoată haina.

– Da, mulţumesc, Andre, răspunse el.

O luă de braţ pe Caroline s-o conducă, dar ea parcă era paralizată.

– Steinbeck ? Dumnezeule !

Restaurantul era plin, dar o masă îi aştepta chiar lângă fereastră. Andre îi instală şi le prezentă meniul. Toată lumea îi privea cu o oarecare uimire, mai ales ţinuta foarte simplă a fetei. Mulţi dintre clienţii restaurantului, eleganţi, îl salutară pe Anthony. Caroline se simţea stânjenită. Dacă el n-ar fi fost un personaj important !

Dar dacă ar fi fost un oarecare, s-ar mai fi interesat de ea ? Ştiind cine era, ea era convinsă că interesul lui se datora exclusiv curiozităţii. De ce oare nu-şi dăduse seama în lift ?

Îmbrăcat cum era, nu putea fi un simplu funcționar. Ea oftă, gândindu-se la tot ce-i separa.

Anthony se interesă de preferințele ei culinare, dar ea dădu din cap încurcată și spre marea ei ușurare, alese el și pentru ea.

Vinurile și meniul fură comandate și ea se găsi în fața unui Martini și cu o țigară în mână.

Îl privea pe Anthony cu admirație. Genele lui uimitor de lungi și dese, pielea bronzată, ochii de nepătruns, toate îl făceau teribil de seducător.

Degaja un fel de magnetism împotriva căruia ea nu putea să lupte și de care nu se putea apăra.

Anthony îi surprinse expresia, și Caroline, tulburată, trase un fum de țigară, bău o gură de Martini, dar în graba ei, se înecă și tuși, atrăgând astfel atenția amuzată a celorlalți.

Imperturbabil, Anthony murmură :

– Presupun că n-ar trebui să bei alcool ?

– Am aproape optsprezece ani ! spuse ea, îmbujorându-se.

– Aproape ! Deci, nu-i ai încă ! Oricum, știm doar noi doi lucru acesta : este inutil să-ți fie rușine !

Ea înțelese că el o tachina și puse paharul pe masă înainte să facă altă prostie.

– De ce nu mi-ai spus cine ești ?

El ridică din umeri.

– Pentru mine a fost o experiență nouă să fiu tratat ca un coleg. Am fost chiar încântat de lucrul acesta.

Fata suspină. Era atât de tânără și vulnerabilă.

– Nu știu niciodată dacă ești serios !

– Oare ? Poate că este mai bine așa !

Masa a fost delicioasă : supă, somon, rață cu mazăre și spumă de căpșuni.

– Căpşuni în noiembrie ! exclamă ea, la care Anthony zâmbi cu indulgenţă. Urmară ţigările şi cafeaua şi ea oftă de plăcere.

– Ai apreciat meniul, cred, observă el.

– Oh, da, a fost minunat ! N-am luat niciodată o astfel de masă ! Poate că-ţi par proastă, adăugă ea, roşind.

– Deloc ! Puţin cam tânără, da. Spune-mi, ce s-a întâmplat de dimineaţă ?

– Te referi la întârziere ? zise ea, strâmbându-se. Ei bine, în dimineaţa asta, când am văzut că Amanda era bolnavă, a trebuit să pregătesc totul pentru timpul cât voi lipsi. Ceaţa s-a adăugat ! Şi Vera Morgan era furioasă. Într-un anume fel avea dreptate, era zece fără un sfert. Dar nu m-a lăsat să vorbesc şi să-i explic, m-a trimis direct la domnul Donnelly. Şi el era furios, dar cred că m-a înţeles. Totuşi doamna Morgan îl terorizează şi el nu ştie ce să facă, sărmanul.

– Adevărat ?

Anthony părea intrigat. Amintindu-şi cu cine stătea de vorbă, ea îl imploră :

– Să nu-i spui nimic. Nu vreau să iasă bârfă !

– Să nu-ţi faci griji, totul va rămâne între noi. Cred că totuşi pe doamna Morgan ar trebui s-o pun la punct, adăugă zâmbind. Domnul Donnelly a hotărât să te ţină în continuare ?

– Da, dar la prima întârziere, mă va da afară. Se uită la ceas... Era trei fără un sfert.

– Ţi-am spus să nu-ţi faci griji. Astăzi, voi interveni personal în favoarea ta.

– Cred că visez ! exclamă ea. Este prea frumos ca să fie adevărat.

– Eşti mulţumită ?

– Cum aş putea fi altfel, este minunat !

– Cu atât mai bine, sunt încântat şi eu. Eşti gata ?

Câteva minute mai târziu, erau pe drumul de întoarcere. Caroline era tristă. Totul fusese atât de minunat, de neaşteptat, şi acum se sfârşise. Sosiră la firma Steinbeck şi Anthony îşi parcă maşina pe locul care-i era rezervat.

Caroline se întoarse spre el.

– Nu voi putea niciodată să-ţi mulţumesc, spuse ea impulsiv. A fost un dejun delicios.

El îşi puse braţele pe volan.

– Spune-mi, n-ai vrea să cinezi cu mine, într-o seară ?

Caroline se făcu stacojie.

– Eu ? Ei bine, eu... Eşti sigur ?

– De ce ţi-aş cere acest lucru ? Ce-ai zice de mâine seară ?

– Ar fi minunat ! spuse ea, bătând din palme.

– De acord ! Voi trece să te iau spre ora şapte. Nu este prea devreme ?

– Nu, este perfect... Acum ar fi mai bine să plec, continuă ea.

– Să plecăm, rectifică el, ieşind. Şi eu am întârziat foarte mult !

– Dar nu trebuie să fim văzuţi împreună ! protestă ea. Fu surprinsă de privirea contrariată pe care el i-o aruncă.

– Personal, vezi vreun inconvenient în asta ?

– Bineînţeles că nu !

– Atunci, să nu mai spui niciodată lucrul acesta ! replică el sec.

O luă de braţ şi o conduse spre intrare. Era ora trei şi un sfert. Carolinei i se tăiau picioarele. Probabil că emoţia i se citea pe faţă pentru că el îi spuse :

– Destinde-te ! Ţi-am promis că totul va fi bine.

O privi şi ea se simţi mai liniştită. Cu el va fi întotdeauna în siguranţă şi ea ştia asta.

Intrară în hol. Toţi ochii se întoarseră spre ei. Personalul era stupefiat.

O dată intraţi în lift, Anthony se întoarse spre ea:

– De ce eşti jenată ? o întrebă blând.

– Mă gândeam la tine, spuse roşind.

– De ce la mine ? Pentru că sunt mai în vârstă decât tine ?

– Nici vorbă ! Dar oamenii sunt atât de... clevetitori... Toată lumea va şti că am venit împreună.

– Ei şi ? replică el.

Ajunseră la etajul trei, dar el nu se mişcă.

– Şi nu te deranjează ? întrebă Caroline.

– Este treaba mea, spuse el ridicând din umeri. Mai curând tu eşti cea contrariată !

– Eu ? Deloc. Sunt mai curând mândră că sunt cu cineva atât de important.

– Atunci, accepţi să cinezi cu mine mâine ?

– Evident ! răspunse ea cu un gest de neputinţă.

– Perfect ! Atunci, pe mâine, cum am plănuit.

Când uşile se deschiseră, o lăsă să treacă zâmbindu-i.

Era ora trei şi jumătate. Caroline fu uimită să constate cât de fermecătoare putea să fie doamna Morgan atunci când voia. Era evident că era la curent cu vestea cea nouă. O întrebă politicos pe Caroline dacă mâncase bine şi-i propuse ajutorul colegilor ca să poată recupera timpul pierdut.

Caroline, negăsind propunerea prea elegantă, munci pe rupte şi, spre ora cinci, era aproape gata. Restul va termina mâine dimineaţă.

Doamna Morgan fu plăcut surprinsă de acest lucru. Multe fete, în acecaşi situaţie, ar fi profitat de ea,

Însă Caroline își dăduse silința să recupereze timpul pierdut.

Când ajunse acasă, o găsi pe Amanda în picioare, îmbrăcată, dar de o paloare cadaverică.

– Ai face mai bine să te urci în pat ! îi spuse ea, așezându-se în fața unei farfurii cu ouă și șuncă preparate de Amanda. Nu-i era foame, dar se prefăcu că-i place foarte mult ca să n-o jignească pe prietena ei.

– O să treacă Ron pe la ora șase și jumătate.

– În seara asta nu vei pleca nicăieri ! ordonă Caroline.

– De acord, aprobă Amanda râzând. Voiam să fiu măcar prezentabilă, ar crede că-s muribundă !

Caroline dădu din cap. Strânse masa și spălă vasele în timp ce Amanda încerca zadarnic să-și ascundă cearcănele de sub ochi și tenul palid sub un ușor machiaj. Caroline o sfătui să se urce în pat când se auzi soneria. Se duse să deschidă.

Era Ron Cartwrigt, întotdeauna stăpân pe el. Se opri brusc văzând-o pe Amanda.

– Cerule ! exclamă el, dându-se înapoi. Ești ca un spectru ! Ce ai ?

– Are gripă, spuse Caroline, și sunt convinsă că nu vrei s-o scoți afară.

– Ah, văd, comentă el, prăbușindu-se pe canapea. Înțeleg că planul cu cinematograful pică !

Acest fel de a vorbi o făcu să tresară. Îi aruncă o privire Amandei, care spuse repede :

– Cred că trebuie să mă culc.

– Este foarte bine, spuse Ron care, gânditor, se întoarse spre Caroline. Ce-ar fi să mergem împreună ?

– Nu vă jenați de mine ! strigă Amanda, trântind ușa.

– De ce i-a sărit mustarul ? întrebă Ron, mereu amabil. Ei, ce zici de propunerea mea ?

– Glumeşti !

Dezgustul se citea pe faţa ei, dar el nu se lăsă descurajat.

– Tu ştii foarte bine, am sperat mereu să ies cu tine.

Se ridică şi încercă s-o prindă de talie, dar ea se eliberă şi strigă, furioasă :

– Nu încerca să mă atingi ! Pleacă, te rog, domnule Cartwright.

Ron ridică din umeri.

– Bine, păpuşă ! plec. Nu s-ar putea spune că Ron Cartwright se impune cu forţa. De altfel, nu-i nici un bai, pot să am o duzină ca tine, doar să fac un semn.

– Atunci, noroc ! ripostă eă.

El ieşi, Caroline închise uşa şi se întoarse în cameră. Amanda era în pat.

– Am auzit tot, spuse ea zâmbind.

– Pe cinstite, mă întreb cum a putut să te seducă ! Este îngrozitor !

Amanda se miră şi ea, ridicând din umeri.

– Ştii ceva, fetele de teapa noastră nu pot întâlni bărbaţi mai de soi.

Caroline roşi. Nu-i vorbise Amandei de noua ei întâlnire cu Anthony, nici de masa luată împreună ; dar prietena ei, perspicace, îi observă tulburarea.

– Nu-i aşa că printr-o întâmplare fericită ţi-ai revăzut minunea ?

Caroline nu avea de ales.

– Vreau să spun că... l-am întâlnit la prânz.

Amanda făcu ochii mari.

– Ce ? Ce spui ?

– Ei bine, m-am lovit de el, ieşind din birou, şi când i-am spus că merg până acasă, mi-a propus să mă însoţească.

Amanda exclamă, acuzatoare :

– Şi tăceai, Caroline Sinclair ?!

– N-am avut ocazia să-ţi spun. M-a adus acasă, de aceea am venit aşa devreme...

– Cred că a fost cam imprudent ! Nici nu-l cunoşti. De fapt, cum îl cheamă ?

Caroline ezită o clipă înainte de a mărturisi :

– Anthony Steinbeck.

Uimirea şi neîncrederea se întipăriră pe faţa Amandei.

– Tu vorbeşti serios, adevăratul Anthony Steinbeck?

– Da, nici eu nu mi-am revenit încă.

– Te cred ! Este un miracol ! Joci tare ! Înţeleg de ce sărmanul Ron a primit aşa o săpuneală. Tu ţinteşti sus !

Caroline se încruntă.

– Nu este vorba de aşa ceva, spuse nervoasă.

Mirată, Amanda insistă :

– Vorbeai serios, în ziua când spuneai că nu ştii cine este ?

– Evident ! Ascultă, Amanda, eu lucrez la firma Steinbeck doar de trei săptămâni. De unde vrei să-l ştiu ?

– Este extraordinar ! Şi zici că e frumos ?

– Minunat ! M-a dus să dejunez la „Ceaunul de aramă".

Uimirea Amandei atinse isteria.

– Este un bărbat fermecător, continuă Caroline, şi mă simt bine cu el. Ne-am întors la trei şi jumătate, iar doamna Morgan a fost adorabilă.

Prietena ei o opri, oftând :

– Miliardarii sunt așa doar în cărți.

– Banii lui nu mă interesează. Aș prefera să câștige mai puțin, și să se ocupe numai de mine.

– Să recapitulăm, spuse Amanda, ridicându-se. Dejun, de acord. Cină, să trecem. Dar să te îndrăgostești de un bărbat de vârsta asta, cred că glumești !

Caroline roși.

– Să nu mai spui asta.

– Și de ce, mă rog ? Gândește-te ! Anthony Steinbeck poate să aibă orice femeie. Mai mult, precis că este însurat și are o jumătate de duzină de iubite !

Caroline se ghemui.

– Mi-a spus că nu este însurat. De ce m-ar fi mințit ?

– Cum vrei. Dar asta nu-l întinerește...

Caroline strânse din dinți. Amanda avea desigur dreptate, dar ea voia să-l revadă. Trebuia. Nu auzise bârfindu-se pe seama lui, dar asta nu însemna nimic. Banii fac să tacă și cele mai ascuțite și lungi limbi.

– Oricum, cinez cu el mâine seară, spuse ea.

Amanda ridică brațele spre cer.

– Nu pot să te împiedic, dar nu uita că Societatea Steinbeck există deja de cincisprezece ani. El o conduce chiar de la început.

Caroline suspină.

– Trebuie să aibă vreo treizeci de ani...

– Mult mai mult ! o corectă Amanda. Chiar ții cu adevărat la el ? Sunt decepționată. Nu trebuie să ai încredere în aparențe...

Caroline ridică din umeri.

– Poți să spui ce vrei. Dar ăla care a fost în seara asta aici...

Amanda ripostă :

– Cel puțin, *ăla* este de vârsta mea !

Caroline se ridică și se duse în salon. Orice ar spune Amanda, ea va cina cu el chiar mâine seară.

CAPITOLUL II

A doua zi dimineaţa, tot biroul vorbea : o văzuseră pe Caroline Sinclair, cea nouă de la dactilografie, intrând în clădire cu Anthony Steinbeck. Se spunea chiar că au luat prânzul împreună.

Caroline se sculase mai devreme ca de obicei, ca să aibă timp să se ocupe de Amanda înainte să plece. Când ajunse la serviciu, Ruth o aştepta cu nerăbdare.

– Este adevărat ce se povesteşte ? Din cauza asta ai întârziat ieri ?

– Da, admise ea fără tragere de inimă, dar te rog, fără predici.

Ruth se simţi jignită.

– Scuză-mă ! Dar nu uita că are peste patruzeci de ani.

Caroline închise ochii, exasperată.

– Ascultă, Ruth...

– Oh, ştiu, l-am văzut de departe, este foarte bine, o întrerupse ea brusc. Dar are la picioarele lui zeci de femei şi să nu crezi că se interesează de tine pentru altceva, decât pentru...

– Pentru ce ?! strigă Caroline mânioasă.

– Pentru sex, evident.

Tânăra fată oftă îndelung.

Chiar nu pot să înțeleg cum tu, ca și Amanda, puteți să-l cunoașteți mai bine decât mine ! Tu abia l-ai zărit, iar Amanda nu l-a văzut niciodată. Dar amândouă îl considerați un obsedat sexual.

Ruth ridică din umeri.

– O spuneam pentru tine... Te-ai gândit la ce se întâmplă dacă idila voastră va merge prea departe ? El nu este genul de bărbat care să te sărute pe frunte ca să-ți ureze noapte bună. A fost însurat.

– Însurat ?! exclamă Caroline. Și ce s-a întâmplat cu soția lui ?

– A murit de leucemie acum opt ani. Mi-a spus una care este mai veche aici.

– Ah, bine ! spuse Caroline, ușurată. Are copii ?

– Un fiu, student la universitatea din Radbury, cred, și acesta este mai mare ca tine.

Caroline își strânse pumnii.

– Ruth, pe cinstite, dacă ai fi în locul meu, l-ai găsi prea bătrân ?

Ruth tăcu. Caroline avea dreptate, ca știa lucrul acesta. Nu puteai să rămâi indiferentă la un asemenea bărbat. Mai mult, să fii invitată de el, trebuia să fie ceva extraordinar.

– Ai dreptate, mărturisi ea. În locul tău, aș face precis la fel. Dar aș încerca să nu-l iau în serios. Povești din astea se petrec doar în cărți. De fapt, cum l-ai întâlnit ?

– Îți amintești de bărbatul din ascensor ?

– Să nu-mi spui că era chiar el !

Caroline dădu din cap.

– Nu te-a invitat în ziua aceea și nu mi-ai spus nimic ? întrebă Ruth, zăpăcită.

– Ieri la prânz, mergând s-o văd pe Amanda, m-am ciocnit de el. Mi-a propus să mă însoţească, eu am acceptat şi el m-a invitat la prânz. Iată, asta a fost.

Ruth ridică din umeri, neputincioasă.

– Atunci, fii foarte atentă, Caroline...

Ea aprobă şi se întoarse la maşina ei de scris. Nu-l povestise nimic despre cină... Auzise destule deocamdată.

Dimineaţa fu lungă. La prânz, rămase în birou. Amanda se simţea mult mai bine şi-i promisese că se va descurca singură.

În timpul lucrului, Caroline se tot întreba cu ce se va îmbrăca seara. Nu avea decât o rochie veche, aleasă de mătuşa Agnes, în care arăta ca o şcolăriţă.

După serviciu, hotărându-se să-şi cumpere o altă rochie, se duse la bancă să-şi retragă o parte din economii. Era o nebunie ce făcea, ştia lucrul acesta, dar voia ca Anthony să fie mândru de ea.

Găsi exact ceea ce-şi dorea într-o prăvălioară lângă serviciu. Era o rochie de dantelă, verde-jad, asortată la culoarea ochilor ei. Îi plăcea foarte mult. Arăta mai mare de şaptesprezece ani ! Astfel, va putea concura cu oricare altă femeie.

Amanda fu îngrozită să vadă cât cheltuise ea.

– Eşti nebună ! Îţi dai seama de câte toalete vei avea nevoie, dacă o să ieşi des cu el ? Te va costa o avere !

– La urma urmelor, sunt banii mei ! răspunse Caroline furioasă. Lasă-mă-n pace ! Mă voi ruina singură, dacă nu te deranjează.

– Îmi pare rău că trebuie să insist, dar nu ai de unde să cheltuieşti atât ! Vrei să-ţi împrumut capa mea de blană ?

Caroline roşi, ruşinată.

– Amanda, scuză-mă dacă sunt răutăcioasă, dar sunt destul de mare ca să ştiu ce fac...

Amanda ridică din umeri.

– Bine, tac. La ce oră vine ?

Caroline îi spuse înainte de a se duce la baie. La ora şapte era gata. Rochia îi venea de minune. Amanda găsi că arată mai matură, dar nu spuse nimic ca să nu se certe iar. Văzu cum maşina intră în fundătură şi se opreşte în faţa porţii.

– Cred că el este, spuse ea încet.

Inima Carolinei începu să bată gata să-i iasă din piept.

– Plec, spuse ea deschizând uşa.

Amanda îi ură o seară plăcută şi nu se putu abţine să nu adauge :

– Fii atentă !

Caroline aprobă din cap, închise uşa şi coborî.

Anthony o aştepta, sprijinit nepăsător de capota maşinii, fumând o ţigară. Purta un costum gri şi un pardesiu de culoare mai închisă, cu guler de blană. Când o văzu se îndreptă. Parcă era şi mai înalt.

– Bună seara ! spuse amabil, deschizându-i uşa. Se aşeză alături de ea şi o privi aprobator. Eşti foarte frumoasă, scumpa mea, şi foarte sofisticată, adăugă el ironic.

Caroline tremura. Nu-i plăcea acest ton.

– Ce vrei să spui ? replică ea, încercând să-i vadă faţa în semiîntuneric.

– Nimic ! răspunse amuzat.

Maşina era parcă din vise şi ea se aşeză bine în scaun.

– Am rezervat o masă la „Mozambo" pentru ora opt, o anunţă în timp ce ajungeau la King's Road.

„Mozambo" era un restaurant la modă. Era interzisă intrarea persoanelor sub optsprezece ani şi ea ştia asta.

Nu răspunse nimic şi el o întrebă :

– Ce se întâmplă ? Nu eşti de acord ? Credeam că este locul ideal pentru o seară de genul acesta.

– Îmi place, bineînţeles, răspunse încurcată, dar nu am optsprezece ani.

– Oh, uitasem ! spuse el. Atunci vom merge într-un loc mai „nevinovat".

Caroline se simţi îngrozitor de tânără şi stângace.

– Sunt cu adevărat ridicolă ?

– De ce ? Nu este vina ta. De altfel, barurile de noapte sunt locurile mele preferate.

Caroline îl privi.

– Ce vom face ?

– Am putea cina la „Caprice" şi apoi să mergem la un spectacol. Ce te-ar tenta ?

– N-are importanţă ! exclamă ea uşurată. Eşti sigur că nu-ţi stric seara ?

– Nici n-ai putea ! replică el zâmbind.

„Le Caprice" era la fel de minunat cum îşi închipuise. Ea recunoscu acolo mai multe personalităţi. Restaurantul era înţesat, dar găsiră o masă fără nici o dificultate. Era uimită de stilul în care Anthony îi trata pe chelneri. Un lucru era evident, era iubit şi respectat.

El îşi comandă un whisky, în timp ce ea avea în faţă o oranjadă. Ofensată, acceptă ţigara pe care el i-o oferea, dar făcând şi observaţia :

– Crezi că este bună pentru mine ?

Anthony zâmbi şi studie meniul.

– Ai ales ? o întrebă el, ignorându-i remarca.

– Nu, îți dau sarcina să alegi pentru mine. Eu n-am obiceiul să frecventez astfel de locuri.

Caroline părea gânditoare și expresia lui ironică se șterse.

– Îmi pare foarte bine că ești aici, mărturisi el.

– Credeai că n-o să vin ? reluă ea surprinsă.

– Ei bine, trebuie să-ți mărturisesc că aveam îndoieli. Presupun că prietenele tale n-au fost de acord să ieși cu un bărbat ca mine.

– Cum de poți să... Se opri brusc și roși.

– Am deci dreptate ! murmură el. Și, de ce nu le-ai urmat sfatul ?

– Le-am spus că sunt destul de mare ca să știu ce fac, răspunse ea lăsând ochii în jos.

– Văd... Dar ești sigură de lucrul acesta ?

– Evident ! Dacă nu eram, n-aș fi venit.

– Sentiment onorabil, remarcă el sec. Dar ochii lui erau ironici.

Îi privea cu atenție rochia, și ea simțindu-i curiozitatea, ar fi dorit să nu-și fi cumpărat niciodată această rochie, să-și păstreze vârsta pe care o avea și personalitatea.

El o privea în continuare și ea simți cum roșește.

Caroline simți că ajunsese la capătul puterilor. Recomandările Amandei și ale lui Ruth deveneau justificate.

Cina era delicioasă, dar ea mâncă foarte puțin. Anthony vorbi de călătoriile lui în străinătate și ea se relaxă, fericită să-l asculte. Poveștile lui erau caraghioase, dar povestea foarte bine.

Merseră să vadă o comedie muzicală aleasă de Caroline care își recăpătase siguranța de sine. Anthony era un partener excelent, când nu o ironiza. Puțin câte puțin, se destinse total.

La sfârșitul spectacolului, se întoarseră la mașină și se instalară, scăpând de aerul rece al nopții.

Anthony șofa foarte bine. Mâinile lui pe volan o fascinau, așa că nu-și dădu seama că el o lua într-o direcție nouă. Își dădu seama când intrară pe o stradă liniștită din Mayfair. Își strânse poșeta lângă ea.

Unde dracu' o ducea? Era atât de emoționată încât nu putea vorbi. În curând se opriră în fața unei case. Toate poveștile cu fete atacate și violate îi reveniră în memorie și aproape înțepeni în timp ce el dădea ocol mașinii ca s-o ajute să coboare.

Când deschise portiera, descoperi fața terorizată a Carolinei.

– Să nu-ți fie teamă! spuse el, n-o să-ți fac nici un rău. Vino!

Caroline ieși din mașină, mută, tremurând ușor. Se simțea neîndemânatică, neputincioasă. Era o fatalitate. Ceea ce trebuia să se întâmple, se va întâmpla oricum.

Anthony deschise ușa, aprinse lumina, o invită să intre prima, apoi închise ușa în urma lui. Un covor gros acoperea podeaua. Pereții erau acoperiți cu tablouri întunecate, puse în valoare de o iluminare indirectă.

El traversă vestibulul și-și scoase pardesiul.

– Poți să-ți lași mantoul aici.

Ea îl așeză pe un scaun sculptat, pe care o văzâ cu crizanteme punea o pată de culoare.

Nu văzuse niciodată ceva așa de frumos; din curiozitate, se duse după el într-o cameră minunat decorată. Mocheta era albastră și canapelele de catifea albă. Un bar sculptat se afla lângă o fereastră ale cărei draperii de catifea albastră erau trase. Ansamblul era perfect, armonios și confortabil.

El o privi pe Caroline care rămăsese nemișcată în prag.

– Deci, îţi place ?

Ea ridică din umeri, neputincioasă.

– Este minunat, ştii şi singur. Oricum, opinia mea nu contează pentru tine.

El nu spuse nimic şi se duse spre bar.

– Vrei să bei ceva ?

Imediat temerile puseră stăpânire pe ea. Probabil că el observase pentru că adăugă :

– Nu refuza un coniac mic. Asta o să-ţi dea curaj.

Caroline luă paharul întins. El o privi amuzat şi-i arătă canapeaua.

– Nu vrei să te aşezi ?

Ea se supuse cu plăcere. Nu se ţinea prea bine pe picioare. Spre marea ei confuzie, el se aşeză alături, sprijinindu-şi capul pe catifeaua albă. Îl privi, conştientă de puterea lui asupra ei.

– Acum, spuse el încet, să vorbim deschis.

Caroline se încruntă.

– Despre ce ? întrebă nervoasă.

Anthony îşi întinse picioarele.

– Există între noi doi o neînţelegere. Îşi aprinse ţigara. Când ne-am întâlnit prima dată, erai destinsă şi asta îmi plăcea. Ştiu, nu mă cunoşteai, dar chiar şi când ai ştiut cine sunt, ai rămas... naturală. Şi iată că din cauza aşa-ziselor prietene ale tale, ţi-a fost frică de mine. De ce ? Credeai că o să te atac ?

Caroline roşi. Se simţea cu adevărat proastă.

– Şi astă-seară, ai venit la întâlnire îmbrăcată ca o femeie de treizeci de ani. Este cam mult pentru tine ! De acord, te-am ironizat, te-am găsit prea sofisticată. Dar eram furios să te văd aşa îmbrăcată, ca să-mi fii pe plac. Ştii, eu nu rezervasem nici o masă la „Mozambo". Am vrut să-ţi văd reacţia. Dacă ai fi acceptat, te-aş fi disprețuit. Acum înţelegi ? Ţi-am cerut să ci-

nezi cu mine ca să fii tu însăți, proaspătă, tânără, inocentă. Nu voiam să ies cu o păpușă. Nu crezi că sunt sătul de astfel de femei ?

Se ridică, merse la bar și puse de băut.

Caroline își sorbea încet băutura. Dintr-o dată căpătase câțiva ani în plus.

– Și acum ? întrebă ea gata să plângă. Simțea că în ea crește o durere pe care nu putea să și-o explice.

El își puse paharul jos.

– Cred că putem s-o luăm de la început, spuse el zâmbind. Să nu crezi că te-am adus aici ca să te dojenesc și apoi să nu te mai văd, spuse el văzându-i lacrimile din ochi.

Dădu din cap. O imensă ușurare o cuprinse. Îl iubea pe acest bărbat, acum știa bine. Niciodată nu va mai fi cea dinainte.

Se străduí să-l privească indiferentă când el veni lângă ea.

– Mâine este sâmbătă, continuă el. Ai vrea să vii cu mine la țară ? Am o casă lângă Windsor. Este o bucată de pământ, nu prea mare, unde îmi face plăcere să lucrez. De obicei, există o femeie care o îngrijește, dar ea este plecată în weekend.

– Aș fi bucuroasă să merg acolo, spuse Caroline în grabă. Trebuie să înțeleg că vom fi singuri, numai noi doi ?

– Da, șopti el. Dar nu te speria, te aduc înapoi imediat, dacă vrei.

Se ridică și-i dădu mâna să se ridice. Ea i-o luă și se simți sfârșită. Se agăță de el, deodată speriată de tumultul sentimentelor pe care i le stârnise.

Sosiră foarte repede la Gloucester și Caroline se smulse, fără să vrea, din intimitatea caldă a mașinii. Anthony o însoți până la ușă.

– Voi veni să te iau mâine după-amiază la ora trei, spuse el zâmbindu-i. Şi îmbracă-te ca de obicei. Pe mâine. Noapte bună !

Amanda nu dormea şi ea trebui să-i povestească evenimentele serii.

Nu-i povesti nimic despre bucata de pământ şi despre casa din afara Londrei, şi cu toate că era ora unsprezece şi jumătate, Amanda aprecie că se întorseseră repede.

Caroline se hotărî să nu-i mai vorbească despre Anthony. Ceea ce ştiau prietenele ei despre el era doar din ce se bârfea.

Doar ea îl cunoştea.

* * *

Amanda se duse sâmbătă să lucreze ca să recupereze timpul pierdut, ceea ce uşură mult lucrurile. Caroline se hotărî să-i scrie câteva cuvinte în care să-i spună unde se află. Se spălă pe cap şi-şi făcu nişte bucle jumări. La ora două şi jumătate, era gata. Cu părul desfăcut, uşor machiată, era minunat de tânără şi frumoasă. Spre ora trei şi un sfert, ea văzu o maşină mare, albă care întorcea în stradă şi, peste puţin timp, cineva suna la uşă.

Se grăbi spre uşă să deschidă, dorind cu ardoare să nu fie mătuşa ei Agnes. Era Anthony.

– Tu ? spuse ea surprinsă, te aşteptam şi stăteam la pândă, dar nu ţi-am văzut maşina.

El intră în salon şi inspectă încăperea cu interes.

– Eşti gata ? Bravo, azi îţi arăţi vârsta pe care o ai.

Caroline zâmbi.

– Să iau ce ai spus ca pe un compliment ? Nu, mai uita așa, este o casă veche și murdară !

– Aceste case vechi ar trebui dărâmate, spuse el, văzând deasupra ferestrei pete de igrasie pe care Amanda se străduise zadarnic să le ascundă. Într-un imobil modern ar locui mai multă lume și ar fi și mai igienic... Să mergem !

Caroline era încântată. Va petrece o după-amiază și poate și o seară cu el, doar cu el.

Spre marea ei surpriză, Anthony se îndreptă spre mașina albă.

– Pentru asta nu te-am văzut când ai venit, spuse urcându-se în mașină, destul de surescitată. Te așteptam în Rolls.

– Este la revizie și am luat-o pe asta.

– Îmi place mult ! exclamă ea. Este mai... în sfârșit...

– Intimă ? sugeră el.

– Mai obișnuită, spuse zâmbindu-i. Cu un suspin de mulțumire, ea adăugă : Sunt atât de fericită că m-ai invitat să vin cu tine. Dar, spune-mi, de unde știai în ce apartament stau ?

Anthony porni motorul.

– *Caro*, îngerul meu, lucrezi în întreprinderea mea !...

Caroline zâmbi. Nu-i mai spusese niciodată „Caro" ! Îi plăcea acest diminutiv, cum îi plăcea și felul în care-l pronunțase.

Traseul fu rapid. După Windsor, își continuară drumul până la Slayford. La ieșirea din sat, se angajară pe un drum mărginaș care ducea spre o casă imensă, joasă, cu arhitectură grecească. În față erau niște statui și o fântână cu un mic bazin.

Anthony parcă mașina în fața unei porți duble de fier forjat. Niște scări largi duceau la casă.

– Dumnezeule ! exclamă Caroline, luând brațul pe care el i-l oferea. N-am văzut în viața mea o asemenea locuință. Este fabulos !

– Sunt fericit că-ți place. Am construit-o acum cinci ani, după propriile mele planuri.

Scoțând cheia din buzunar, descuie ușa și intră în hol. Picioarele ei se înfundară într-o mochetă groasă. Dacă la Mayfair era luxos, aici era somptuos. O căldură blândă domnea în cameră și atmosfera era aerisită printr-un sistem de aer condiționat. Vestibulul mare era luminat de o lustră de cristal ; în fund, o scară în formă de evantai ducea la etajele superioare. Totul era acoperit cu mochete de culoarea untului. Picturi mari murale reprezentau scene de vânătoare.

O ușă se deschise și apăru o femeie mai în vârstă, urmată de un prepelicar cu părul lung care se duse direct la Anthony, lătrând și dând vesel din coadă.

– Iată-i pe doamna Jones și pe Nero, spuse Anthony râzând. Doamnă Jones, v-o prezint pe domnișoara Sinclair.

– Cum vă simțiți, domnișoară ? întrebă femeia, zâmbind, înainte de a se întoarce spre Anthony. Ce surpriză ! Ne pare bine că vă vedem, domnule. Jones este la strâns de lemne, dar poate reveni, să-l chem ?

– Nu-l deranjați, doamnă Jones, spuse Anthony scoțându-și mantoul.

– În salon este foc, continuă ea. Vă aduc imediat câte un ceai.

Doamna Jones era grăsuță și Caroline o plăcu imediat. Intrară în salon cu Nero pe urmele lor. Un bușteau enorm ardea în cămin dând încăperii o notă și mai plăcută. Aici, mocheta era de un verde asemănă-

tor mușchiului de copac în timp ce canapelele joase și fotoliile erau tapițate cu un brocart roșu-închis. Niște ferestre imense dădeau în spatele casei. O peluză se întindea până la o piscină care fusese golită pentru iarnă și, mai în fund, se afla un teren de tenis. Afară era aproape noapte. Anthony trase draperiile.

– Este singura încăpere din casă care are șemineu, îi spuse el instalându-se pe canapea, în fața focului. Îmi place să privesc focul.

– Și mie, mărturisi Caroline.

Simțea că o cuprinde o bună dispoziție. Anthony veni să se așeze lângă ea. Se întrebă dacă el era conștient de ascendentul pe care-l avea asupra ei. Dar se gândi, cu melancolie, că probabil el o considera un copil încântător căruia i se fac cadouri.

El își întinse picioarele și zâmbi.

– Așa, asta este viață ! zise el, aprinzând o țigară pentru el și una pentru ea. Fără afaceri, fără bani, fără speculații...

Oftă și închise ochii. Caroline îl observa. Era greu de închipuit că existența a mai multe sute de salariați depindea de acest bărbat. Clădirea firmei Steinbeck conținea și alte companii, toate filiale ale Steinbeck Corporation, și deci tributare, într-un anume fel, lui Anthony. El era președinte, era cel care hotăra, deci putea fi răspunzător și pentru orice greșeală. Ea ar fi vrut să aibă curajul să se apropie de el, să-i maseze încet tâmplele, cum îi făcea mătușa Agnes când era mică.

Deodată, se auzi un ciocănit în ușă și doamna Jones intră cu o tavă încărcată cu ceai, sandvișuri și prăjituri de casă. Anthony deschise ochii și se ridică anevoie.

– Îți mulțumesc, doamnă Jones. Vom putea cina spre ora șapte și jumătate ?

– Bineînțeles, domnule ! Sunați-mă, dacă mai vreți ceai.

Nero, care se instalase și el lângă foc, simți aroma de prăjituri și se apropie. Caroline îi dădu mici bucățele de sandviș.

– O să devină obez, remarcă Anthony strâmbându-se. Este destul de răsfățat și așa.

– Se poate ! spuse Caroline ridicând din umeri. Dar privește-i ochii. Nu poate fi refuzat.

– Este un fericit, Nero ! conchise Anthony, băndu-și ceaiul.

Când terminară ceaiul, Caroline puse tava pe o măsuță lângă ușă.

– Trebuie s-o duc ? întrebă ea. Nu avea obiceiul să fie astfel servită.

– Nu ! Vino lângă mine și povestește-mi despre tine.

Cu inima bătându-i, Caroline se apropie. Cu capul sprijinit de spătarul canapelei, el o privea.

– Nu este mare lucru de povestit, îngână ea contemplând flăcările. Părinții mei au murit când eu eram încă foarte mică. Am fost crescută de mătușa mea și, de șase luni, locuiesc împreună cu Amanda.

– Pasionant ! observă el, zâmbind. Și nici o aventură ?

Intimitatea situației o emoționa, și ea dădu din cap în tăcere.

Anthony se întoarse ușor spre ea și-i luă fața în mâini, obligând-o să-l privească în ochi. O privea pătrunzător și era convinsă că-i auzea bătăile inimii. Începu să tremure și își întoarse fața. Îi simțea degetele jucându-i-se în păr, mângâindu-i ceafa. Îl privi din nou. Atunci, încet, el se aplecă și o sărută încet, tandru, până ce ea răspunse. Sărutarea se prelungi și deveni din

ce în ce mai imperioasă. N-ar fi crezut niciodată că un sărut poate să provoace atâtea senzații. Brusc, el se depărtă și se ridică.

Abandonată, Caroline nu se mișcă ; în inocența ei era involuntar de provocatoare.

Anthony mai puse un buștean pe foc și rămase în picioare, contemplând flăcările.

– De ce taci ? bombăni el. Ai putea să spui ceva despre ce gândești, despre dojana de aseară ?

Caroline îl privi.

– O să regreți că m-ai sărutat ? întrebă ea încet.

– Știi foarte bine ce doresc... ! Eu, sfătuitorul platonic de aseară ! Să spun că mă gândeam să te iau și să te duc înapoi fără probleme ! Își trecu mâinile prin păr. Eram nebun !

Caroline dădu din cap.

– Încetează să te mai necăjești ! Totul este doar greșeala mea.

– Caroline, nu fă lucrurile și mai penibile !

Ea se ridică, zveltă, și pe el îl copleși dorința.

– De ce penibile ? Parcă ai dori să uiți ceva, ceva ce nu-i posibil !

Anthony o privi o clipă înainte de a o strânge în brațe.

– Caroline, este o nebunie !

Dar el tremură și ea își trecu mâinile pe după gâtul lui, anihilându-i toată voința. Se sărutară.

Această sărutare era cererea pasionată a unui bărbat către o femeie, cerere căreia ea îi răspunse fără rezerve. Îl iubea și îl dorea și voia ca el să știe acest lucru. Ambianța caldă din cameră le accentuă intimitatea, se simțeau singuri într-o lume minunată, doar ei doi.

Deodată, o portieră pocni, rupând vraja. Se auziră voci. Zgomotele răsunau tare în aerul rece al nopții. Oftând, Anthony se depărtă de ea și-și trecu mâinile prin părul ondulat.

– Cine e ? șușoti ea.

Obrajii îi ardeau ca focul, pe buze nu mai avea ruj. Privirea lui Anthony se îmblânzi și ridică din umeri neputincios.

– Cred că este fiul meu, John, spuse el. Și desigur, aduce o invitată.

CAPITOLUL III

Caroline scoase un strigăt :

– Anthony, trebuie să plec ! Pot să plec fără să fiu văzută ?

El se încruntă.

– De ce vrei să pleci ? o întrebă cu răceală.

– Ei bine, pentru că...

Își căuta cuvintele. Cum putea să-i explice că nu voia să-i deranjeze ? Ea nu era pentru el „cineva" !

– Ți-ar fi rușine să fii văzută într-o situație compromițătoare ?

Vocea lui plesnea ca un bici. Ea făcu o grimasă și dădu din cap.

– Oh, Anthony, te înșeli ! spuse ea, trecându-și brațele în jurul gâtului lui. Mă gândeam la tine. Ești tatăl lui.

Anthony răsuflă parcă ușurat. Se aplecă spre ea și o sărută ușor.

– Poate că este mai bine așa, spuse el încet. Putem să uităm că aș putea fi și tatăl tău ?

Caroline îl privi furioasă.

– Să nu mai spui așa ceva ! Vârsta nu contează.

Se cuibări la pieptul lui. El nu avu timp să-i răspundă, căci ușa se deschise și apăru un tânăr înalt, brunet, urmat de o blondă răpitoare.

– Iată-ne, tată... !

Se opri zăpăcit văzând fata din brațele tatălui lui. Se făcu liniște. John o măsură pe Caroline cu o privire insolentă, în timp ce partenera lui părea că-l găsește pe Anthony foarte pe gustul ei.

Acesta se desprinse încetișor ca să-și primească fiul.

– Pentru cât timp ai venit aici ? Cum te cheamă, domnișoară ?

– Dany London, răspunse aceasta. Am auzit spunându-se foarte multe despre dumneavoastră. Sunt încântată să vă cunosc !

Anthony aprobă din cap. Era stăpân pe situație și Caroline îi admiră sângele rece. Experiența din afaceri îi dădea siguranță de sine.

– Rămânem până mâine seară, doar dacă nu vă deranjăm ?

Anthony se prefăcu că nu aude întrebarea și o împinse pe Caroline înainte.

– *Caro*, ți-l prezint pe fiul meu, John, și pe prietena lui, Dany London. John, Dany, ea este domnișoara Caroline Sinclair.

Această prezentare îi uimi. Cine era fata asta ? Și de ce-l privea așa pe Anthony ?

Era aproape ora șase și jumătate, și sosirea doamnei Jones mai destinse atmosfera. Venea după noi ordine.

După un timp, ea ieși cu Dany ca să-i arate camera în timp ce John se așezase lângă tatăl lui pe canapea.

Caroline se așeză și ea pe marginea unui fotoliu. Era îngrozitor de nefericită. Intimitatea lor fusese atât de scurtă ! O indignă vizibil această intruziune. Simțea deja că are niște drepturi asupra lui Anthony.

În timp ce ei discutau, își aminti de evenimentele de după-amiază. Dacă n-ar fi intervenit John și Dany !

Oare Anthony va reveni la ea ? El care avea un profund simț al datoriei și onoarei, poate nu voia să fie văzut într-o asemenea situație.

Doamna Jones aduse al doilea când de ceai și-i adresă lui John un zâmbet deschis și cald. Și el era foarte iubit, și Caroline se simți părăsită. Servi ceaiul, întinzând o ceașcă tânărului care o privea ostil și rece. Presupuse că el fusese șocat găsind-o acolo, singură cu tatăl lui.

În sfârșit, el se ridică : voia să-și facă o mică toaletă înainte de cină. Anthony o mângâie pe Caroline cu privirea, și ea își părăsi fotoliul ca să vină lângă el pe canapea.

– Oh, dragul meu ! șopti ea îmbrățișându-l, în timp ce el îi săruta părul mătăsos. Cred că trebuie să plec, suspină ea.

Anthony se încruntă.

– De ce ?

– Pentru că eu cred că vrei să fii singur cu fiul tău ! spuse încurcată.

– Cu fata asta care face tot posibilul să monopolizeze conversația ? I se potrivește lui John ! O mângâie ușor pe mână. Vei cina aici, cum am prevăzut, și apoi te voi duce acasă, de acord ?

Caroline zâmbi.

– Dacă vrei cu adevărat să rămân, voi rămâne ! Dar eu nu sunt îmbrăcată potrivit ! Dumnezeu știe cum o să apară domnișoara London !

– *Caro*, dragostea mea, ești atât de frumoasă și nu trebuie să seduci decât un singur bărbat : pe mine.

– Evident, susură ea. Oh, Anthony, este atât de minunat aici. Tare mi-ar fi plăcut să nu vină și ei.

– Adevărat ? Chiar știind ce s-ar fi întâmplat ?

Coroline tresări.

– Cred că aș fi acceptat orice, se confesă ea. Voiam să plec și să nu te aud vorbind despre diferența de vârstă. Avea mare importanță pentru tine... înainte de sosirea lor ?

Buzele lor se reîntâlniră. Își puse brațele în jurul gâtului lui și el o mângâie pe păr. Deodată, ușa se deschise și Dany intră. Caroline avu o mișcare bruscă, dar Anthony o reținu.

– Îmi pare rău ! spuse nou-venita, îndreptându-se spre șemineu, neavând deloc intenția să plece. Purta un caftan roșu ; părul ei blond, scurt și creț, strălucea la lumina lămpii, avea obrajii palizi și sticloși ca alabastrul.

– Ați petrecut toată ziua aici ? întrebă Dany privindu-l pe Anthony cu o admirație fățișă.

Acesta, așezat comod pe canapea, părea deosebit de înalt, de puternic, ca un tigru gata să sară. Virilitea lui, adăugată fizicului fermecător era o adevărată provocare pentru această femeie. Ea nu putea înțelege cum un bărbat ca el, cu ocaziile pe care le avea, o alesese pe această oarecare Caroline.

– Am sosit după-amiază.

Luându-și tabachera, el îi oferi o țigară. El își puse două între buze și după ce i-o aprinse și pe cea a lui Dany, le aprinse pe ale lui. Îi dădu una Carolinei.

Ea îi zâmbi și contactul cu degetele lui o făcu să se înfioare.

– Ești la universitate ? întrebă Anthony.

– Oh, nu ! Locuiesc în Radbury. Nu-l cunosc pe John decât de două luni. Ne-am întâlnit la un dineu, într-o seară când el s-a înduioșat să-și lase studiile.

– Cred că nici nu i-a fost prea greu, observă sec Anthony.

Dany izbucni în râs.

– Cred că erai plecat în străinătate, reluă ea.

– Efectiv, eram plecat în Statele Unite. Nu l-am văzut prea des pe John de atunci.

– Ce ai vizitat acolo ? se interesă Dany.

– Nu sunt la prima mea călătorie, replică el, luând o scrumieră. Am văzut aproape toate orașele cunoscute. Cred că prefer California. Viața de acolo este foarte plăcută !

– Sunt convinsă de lucrul acesta. Cât te invidiez ! Mi-ar plăcea foarte mult să colind lumea... Ea schimbă deodată subiectul conversației. Ador casa asta. John mi-a spus că ai desenat-o tu însuți. Ți-ar fi plăcut să fii arhitect ?

– În momentele mele pierdute, spuse el amuzat. Sunt mulțumit că-ți place ; și mie ! Din nefericire, nu stau în ea cât aș vrea. Munca mea mă acaparează total.

– Nu mă îndoiesc. Se întoarse spre Caroline. Ce lucrezi, domnișoară Sinclair ?

– Lucrez într-un birou, sunt stenodactilografă. Și tu ?

– Eu nu lucrez.

Uitând bunele maniere, Caroline replică :

– Trebuie să fie foarte plictisitor ! Cu ce-ți ocupi zilele ?

Degetele lui Anthony se strânseră pe încheietura mâinii ei înainte de a o lăsa să se ridice.

Dany, uimită, nu găsise nici un răspuns.

– Pot să-ți ofer ceva de băut, Dany ? propuse Anthony.

Tânăra se apropie de bar, lăsând-o singură pe Caroline lângă foc.

– Ai vodcă ? întrebă ea zâmbind.

Caroline privea cum ard bușteni în foc. Începuse să simtă deja înțepăturile geloziei. Ideea că această fată va petrece toată duminica singură cu Anthony și John o consterna. Dany era vizibil fermecată de el și l-ar fi schimbat pe John cu Anthony dacă el ar fi dorit așa ceva.

După ce o servi pe Dany cu vodcă, puse un pahar cu Porto pentru ea și altul de whisky pentru el, apoi se întoarse pe canapea. Îi întinse paharul și o privi amuzat. Din nou, ea fu fericită.

John veni și el peste câteva momente, îmbrăcat tot în negru. Își puse un Martini și se așeză pe brațul fotoliului unde stătea Dany.

Vorbiră un timp despre studiile lui John. Caroline nu se manifestă decât foarte rar. John era ofensat de prezența ei, Dany o găsea prost îmbrăcată și anostă. Dar apropierea lui Anthony îi dădea curaj să rămână, în timp ce toată ființa ei o îndemna să plece.

Cina era servită în sufragerie, care era toată tapisată în alb. Draperiile cu brocart auriu fuseseră date la o parte, ca să lase să se vadă fântâna, iluminată de spoturi de culori diferite.

Caroline își reținu respirația în fața acestei scene feerice. Cât de departe era mica ei lume de cea a lui Anthony Steinbeck !

Argintăria strălucea pe fața de masă de damasc. Masa era delicioasă, dar ea ar fi putut să mănânce pâine goală. Nu se simțea deloc în largul ei.

Răsuflă ușurată când masa luă sfârșit. Pentru cafea se întoarseră în salon. Acolo îi așteptau lichioruri și țigări. Caroline și John se așezară în fotolii, în timp ce Dany și Anthony se așezară pe canapea.

Caroline știa că Dany o făcuse special. Acum dorea să se întoarcă acasă la ea, detesta această ostilitate mută.

La ora nouă și jumătate, Anthony se hotărî în sfârșit.

– Caroline, cred că este timpul să te duc acasă! Scuzați-ne! Voi fi înapoi cam peste două ore, îi spuse lui John.

– De acord, tată. Fii atent la drum, îngheață!

– Pe curând!

– Bună seara, domnișoară Sinclair, îi spuse sec John.

– Bună seara, John, domnișoară London, răspunse ea, ieșind în urma lui Anthony.

Afară totul era înghețat. Se lăsase și o ceață groasă și nu se vedea nimic.

– Ei bine, îngână Anthony, curățind de gheață parbrizul. Ce noapte!

Se așeză alături de ea și inspiră profund.

– Caro, scumpa mea, te-ar necăji tare dacă ți-aș cere să rămâi aici în noaptea asta? Să te duci la Londra acum, este o nebunie. Și oricum, mâine este duminică.

Caroline se uită la el resemnată.

– Dacă trebuie, bine! suspină ea. Mi-ar fi făcut mare plăcere acest lucru, dacă am fi fost singuri! Dar acum...

Vocea i se stinse și el își dădu seama de emoția ei. O luă în brațe și o strânse la piept.

– Scumpa mea, trebuie să-i ignori! John este puțin supărat pe noi, știi, dar Dany nu reprezintă nimic pentru noi. De fiecare dată când îl văd pe John, este cu altă fată. Crezi că eu le dau importanță? Dar ce pot

să le spun ? Sunt niște copii răsfățați ! Se strâmbă și o sărută pe gât. Ne-am înțeles ?

– Da !

– Bravo ! Și pentru că nu vrei să stăm cu ei, vom merge la mine în birou.

– Îți mulțumesc, Anthony ! spuse ea încet, punându-și capul pe pieptul lui cald și reconfortant.

După un moment, el spuse cu voce răgușită :

– Haide, micuță obraznică, să ne întoarcem până nu facem țurțuri.

– De acord, spuse ea, smulgându-se cu greutate din intimitatea mașinii. Trebuie s-o sun pe Amanda. Este o cloșcă care-și caută puii când nu știe unde sunt. Izbucni în râs și ieși din mașină. Vecinii noștri au telefon, continuă ea. Îi vor lăsa mesajul.

– Este perfect.

– Evident că va fi furioasă.

– De ce ? întrebă el încruntându-se.

– Nu ghicești ? răspunse ea, provocatoare.

El o privi intens înainte să deschisă ușa biroului, apoi ridică din umeri.

– Nu-ți face griji, nu vreau să abuzez de tine.

– Nu asta mă îngrijorează, spuse ea dulce.

– Scoate-ți mantoul, eu mă duc s-o anunț pe doamna Jones că suntem aici.

Caroline intră. În comparație cu restul casei, biroul era o cameră austeră. Mocheta era verde și fotoliile de piele roșie erau așezate de-a lungul peretelui. Un birou imens de stejar, acoperit de hârtii, ocupa centrul camerei.

Aruncându-și paltonul pe un scaun, înconjură biroul și se așeză pe fotoliul lui Anthony pe care-l folosea când lucra. Ea zâmbi gândindu-se la scaunul pe care-l ocupa. Ruth n-ar crede-o niciodată, și cu atât mai pu-

ţin doamna Morgan. În ciuda iubirii pe care o avea pentru Anthony, îi venea greu să-l asocieze pe bărbatul pe care-l cunoştea cu cel care devenea la firma Steinbeck. Începu să-i claseze hârtiile împrăştiate pe birou. Îşi dădu seama că ca separase borderourile de bancă, de împrumuturi, de cumpărări de terenuri...

Găsi şi nenumărate solicitări de la organizaţii de caritate, cât şi corespondenţă personală. Absorbită de preocupările cele noi, uitase complet unde se găseşte când intră el.

Anthony închise uşa şi ea ridică ochii surprinsă. Se întrebă dacă nu cumva se va supăra, apoi roşi.

- Am făcut ordine în hârtiile tale. Nu ştiu dacă am făcut bine. Ce crezi ?

- Presupun că eşti obişnuită să-mi vezi corespondenţa ! spuse el, traversând încăperea şi înaintând spre birou.

Privi teancurile aranjate şi comentă :

- Bună treabă ! Vrei s-o înlocuieşti pe propria mea secretară ? Doamna Freeman vine aici din când în când, ca să facă ordine.

Caroline întoarse capul şi părul ei mătăsos atinse obrazul lui Anthony.

- Nu vorbeşti serios ! Cum ai vrea să fac un lucru bun când tu eşti aici ?!

- De ce ?

- Nu mă provoca !

El se ridică, râzând.

- De acord, sufletul meu, acum sună la prietena ta.

- Doamne, uitasem !

Ea luă telefonul şi formă numărul.

- Dar, te rog, nu-i povesti ce ai văzut în corespondenţa mea !

– Cum crezi că aş avea măcar o asemenea intenţie ! strigă ea indignată.

El ridică din umeri.

– I-ai spus destule despre mine ! Nu ea te-a pus în gardă în privinţa intenţiilor mele ?

Caroline deveni stacojie.

– Ai dreptate, dragul meu. De acum înainte, voi încerca să-mi formez singură opiniile, zâmbi ea.

Anthony îi mângâie umerii.

– Nu despre bărbaţi, şopti el sărutând-o pe gât. Prietena ta s-ar putea să aibă dreptate în ceea ce mă priveşte. Ea are experienţă ?

– Adu-mi aminte să-ţi vorbesc despre Ron Cartwright, spuse ea râzând. Alo, domnul Benson ?

Familia Benson locuia la etajul de deasupra ei. Fuseseră întotdeauna nişte vecini buni pentru ea.

Caroline se prezentă.

– I-aţi putea lăsa un mesaj Amandei din partea mea, vă rog, domnule Benson ?

– Nu vrei să vorbeşti chiar cu ea ?

– Nu este nevoie. Oricum, este posibil ca ea să nu fie acasă. Dacă aţi vrea să-i băgaţi un bileţel pe sub uşă, în care să-i spuneţi că rămân la o prietenă astă-seară. Voi veni mâine acasă.

– Ai dreptate, domnişoară. Este din cauza ceţii, nu-i aşa ?

– Da ! Aici este o ceaţă îngrozitoare, spuse Caroline zâmbindu-i lui Anthony care-i băgase între degete o ţigară aprinsă.

După câteva vorbe de complezenţă, ea puse receptorul jos, apoi luă cocteilul pregătit de Anthony.

– Trebuia să-i spun că stau în fotoliul de director de la firma Steinbeck ! Este de necrezut !

– De ce ?

– Anthony, îți dai seama de situațiile noastre ? Cum ai putea tu să trăiești într-un mic apartament, cu foarte puțini bani ?

– Dar așa trăiam, răspunse el surprins. Crezi că m-am născut bogat ?

Caroline avu o expresie de uimire.

– Evident, nu știu mare lucru despre tine. Povestește-mi !

Anthony se lăsă într-un fotoliu și o privi.

– Chiar te interesează ?

– Anthony, tot ce se referă la tine mă interesează.

– Bine... Am început la douăzeci de ani, cu bani puțini. Am cumpărat o bucată de pământ la un preț bun, pe care am revândut-o cu un beneficiu mare. În vremea aceea era mai ușor, prețurile erau altele. Imaginează-ți această mică operație la o scară mare și o să ai firma Steinbeck de azi. Aveam niște asociați, evident. Aveam și niște mici societăți, le-am unit, și iată ce-a ieșit !

– Dar este fantastic ! Știam cum s-a ajuns la așa ceva, dar nu credeam că în felul acesta ai devenit... ceea ce ești.

Anthony oftă.

– Acum, în ultimii ani, am cumpărat multe terenuri în Statele Unite. Din această cauză îmi petrec cea mai mare parte din timp departe de casă. Aș putea să las treaba în seama colaboratorilor, dar îmi place ce fac și, după moartea Lydiei, am timp.

– Lydia ? Soția ta ?

– Da. A murit acum opt ani. Poate că ți s-a spus, de leucemie.

– Da, aprobă ea.

– Este aproape adevărat. Totuşi, sincer să fiu, eu nu cred că ea a dorit să mai trăiască, după ce l-a născut pe John. Mai mult, cred că iubea mai mult modestia vechiului nostru apartament din Kensington. Asta era tot ce puteam atunci să-i ofer, la începutul căsniciei noastre.

El se îndreptă spre bar şi se servi cu un whisky pe care-l dădu peste cap.

– Acum ştii, spuse el punând paharul jos.

– O iubeai mult ?

– Draga mea, am cunoscut-o pe Lydia acum douăzeci de ani. Era cu cinci ani mai mare decât mine şi făcea tot ce-i ceream eu, până în ziua când m-a anunţat că era însărcinată. Am crezut-o şi ne-am căsătorit. John s-a născut un an mai târziu.

– Oh !...

Caroline lăsă capul în jos. Era convinsă că el nu mai povestise nimănui acest lucru. Ar fi vrut să alerge în braţele lui ca să-i arate cât îl iubeşte, dar nu se clinti din loc.

– De atunci, continuă el, am cunoscut multe femei, dar iubirea niciodată.

– Înţeleg.

– Femeile pe care le întâlnesc văd în mine mai întâi milionarul şi apoi bărbatul.

– Eu nu cred că este chiar aşa ! Îţi subestimezi farmecul, fără să mai vorbim de personalitate. Nu banii tăi mă interesează.

El o privi sceptic.

– Deloc ? Este greu să cred lucrul acesta !

Caroline îl privi.

– Când te-am întâlnit în lift, nu ştiam cine eşti. Mi-ai plăcut la fel cum îmi placi şi acum.

Anthony își mușcă buzele.

– Să înțeleg că banii nu te interesează ?

– Nu fi ridicol. Evident, îmi plac banii. Aș fi nebună dacă aș spune contrariul. Nimănui nu-i place să fie sărac. Ce încerc eu să-ți explic este că banul în sine nu mă atrage. Când aud de fete tinere care se mărită cu domni bătrâni, cam de șaptezeci de ani, asta mă înspăimântă. Și dacă tu crezi că banii îmi plac la tine, te înșeli. N-aș suporta să mă atingi, încheie ea tremurând.

– Se pare că ești convingătoare, spuse el amuzat.

– Sunt foarte serioasă, insistă ea, iritată. Dar tu ești desigur prea blazat ca să crezi.

– Se poate, admise el. Ridică din umeri și continuă : Voiam să-ți spun mai devreme : luni trebuie să plec.

Caroline fu îngrozită. Nu voia să-l vadă plecând. Acolo, departe, o va uita.

– Pentru cât timp ?

– Nu știu exact, în jur de o săptămână. Iau avionul luni dimineața spre New York, sper să fiu miercuri la Boston, ca s-o văd pe mama mea.

– Pe mama ta ?

Caroline era uimită. Ea credea că mama lui era moartă, nu-i vorbise deloc despre ea. Dar nu-i spusese nimic nici despre sine până acum.

– Evident. Credeai că nu am mamă ?

– Ei bine, da. Îmi închipuiam că este moartă.

– Tatăl meu a murit când eram mic de tot. Mama mea, care este de origine irlandeză, a preferat să meargă la familia ei din Statele Unite.

Și uite-așa, Caroline aflase o groază de lucruri despre el.

– O să-ți fie dor de mine ? glumi Anthony.

– Bineînțeles ! Cine o să mă mai scuze la birou când voi întârzia ?

Anthony zâmbi.

– Vrei să le dau indicații ?

Caroline roși.

– Oh, nu. Am glumit ! exclamă ea. Te invidiez ! Mi-ar plăcea să pot spune : plec în Statele Unite.

– Vino cu mine.

Caroline îl privi stupefiată.

– Nu glumi cu așa ceva, te rog.

– Dar nu glumesc, sunt serios. Voi face eu toate demersurile, dacă vrei să mă însoțești.

Caroline era consternată. Ce mult i-ar plăcea ! Dar știa că era ceva imposibil. Existau Amanda, mătușa Agnes...

– Nu, spuse ea. Știi că aș refuza.

– Știam.

Se auziră ciocănituri în ușă. Era doamna Jones.

– I-am dus masa lui John și el m-a întrebat dacă v-ați întors, spuse ca o scuză. I-am spus că nici n-ați plecat. S-a mirat că nu v-a văzut în salon.

– Perfect, doamnă Jones. Spuneți-i că ne simțim bine aici și că ne vom vedea mâine dimineață.

– Bine, domnule. Vă este foame ? Totul este pregătit.

– Da. Adu-ne aici mâncarea.

Masa fu delicioasă. Când doamna Jones reveni să ia tava, Anthony o întrebă :

– Camera roz este gata ?

– Da, domnule. Domnișoara London este în apartamentul bleu.

– Foarte bine. Poți s-o conduci pe domnișoara Sinclair în camera ei ?... Du-te cu doamna Jones, îngerul meu. Noapte bună !

Supusă, Caroline o urmă pe doamna Jones. Camera ei era la etajul întâi. Era o splendoare şi ea rămase gânditoare. O mochetă groasă acoperea podeaua. Cuvertura de pe pat şi draperiile erau din mătase roz, mobilele de culoare acaju. Un telefon alb era pus pe măsuţa de noapte.

Baia era şi mai luxoasă. Pe jos era mozaic, pereţii erau acoperiţi de oglinzi. O cadă rotundă, cu robinete de argint, era îngropată în pardoseală.

Caroline luă pijamaua lui Anthony, întinsă pe pat. Puse săruri în baie şi se scufundă în apa binefăcătoare. Apoi reveni în cameră şi se aşeză pe pat, incapabilă să adoarmă. Ar fi vrut să rămână cu el mai mult timp, dar dacă el aşa a dorit...

Luă o ţigară, o aprinse şi se întinse pe pernele moi. Patul era imens. Era ora unsprezece şi jumătate şi se gândi că ar fi mai bine să se culce. Stinse ţigara şi se băgă în aşternut.

Deodată, cineva bătu la uşă. Anthony intră şi închise uşa după el, zâmbind.

Caroline se ridică, speriată de această vizită neaşteptată. Încă îmbrăcat, el veni spre ea.

– Nu-ţi fie teamă ! murmură el. Voiam să mă asigur că nu-ţi lipseşte nimic şi să-ţi spun noapte bună.

– Credeam că vrei să mă îndepărtezi de tine.

– Draga mea, doream să evit orice bârfă din partea doamnei Jones. Tu eşti foarte tânără şi foarte frumoasă. O privi şi-şi muşcă buzele.

– Îţi mulţumesc ! Această cameră este minunată.

El tot o mai privea, fără să răspundă.

– Cred că asta este pijamaua ta.

– În întregime.

Ochii lui îi mângâiau trupul subțire. Cu un mormăit, el se întinse lângă ea și o luă în brațe, acoperindu-i gura. Tandrețea sărutărilor lui o copleșea și-i răspundea. În curând, îmbrățișarea lor deveni pasională.

– Anthony ! murmură ea.

Deodată, el se desprinse și se ridică.

– Caroline, nu știi ce efect ai asupra mea, spuse el întorcându-se și înfundându-și mâinile în buzunare.

– Eu știu ce efect ai tu asupra mea, spuse ea ridicându-se și sprijinindu-se în coate.

Pijamaua desfăcută lăsa să i se ghicească curba sânilor. Anthony o mai privi o dată, apoi ordonă cu voce gâtuită :

– În pat !

Și el se grăbi spre ușă.

Câteva secunde mai târziu, plecase. Caroline izbucni în hohote de plâns.

CAPITOLUL IV

A doua zi de dimineață, Caroline fu trezită de doamna Jones care-i aducea o tavă cu cafea și suc de fructe. Aceasta le puse pe pat și trase draperiile. Soarele strălucea, pătrunzând prin geamul înghețat.

– Micul dejun este servit jos, spuse zâmbind.

– Mulțumesc, doamnă Jones. Este minunat !

Când Caroline fu gata, coborî în sufragerie. Casa era liniștită și se întrebă dacă nu cumva era ea prima venită. Era deja ora opt și jumătate, dar pentru o zi de duminică, destul de devreme.

Era palidă în dimineața asta, cu cearcăne negre sub ochi. Adevărul este că nu dormise prea bine.

Când intră în sufragerie îl găsi pe John așezat în fața unei farfurii cu rinichi, citind ziarul. El ridică ochii la sosirea ei și o privi cu răceală.

– Bună dimineața, spuse nervoasă.

– Bună dimineața, răspunse el și se cufundă iar în lectură.

Ignorându-i ostilitatea, Caroline se așeză în fața lui. Își puse cafea. Nu-i era foame.

John, care aparent își dăduse seama că este impertinent, puse jos ziarul și-i propuse niște pâine prăjită.

– Nu vreau, mulțumesc.

El își termină farfuria și-și unse cu unt câteva tartine. Părea indispus și ea hotărî să rupă tăcerea.

– Tatăl tău mai doarme ? întrebă ea politicos.

John o privi surprins.

– Tu nu știi ce face ?

Caroline strânse din dinți, roșind toată.

– Dacă aș fi știut, nu te-aș mai fi întrebat, răspunse sec. Poate acum, îmi vei răspunde la întrebare.

John era fâstâcit.

– A ieșit cu domnul Jones acum o oră, spuse el privindu-și tartina. Credeam că o să-i fie greu să se trezească devreme în dimineața asta, dacă...

Nu-și termină fraza, dar ea îi înțelese insinuările.

– Ești tare tânăr ! remarcă ea, luând o gură de cafea.

– M-aș mira să fii mai mare decât mine ! răspunse el furios. Ce joc faci cu tatăl meu ? De obicei, amicele lui nu ies din așternut.

Caroline se făcu că nu înțelege. Ea remarcă, așa într-o doară :

– Parcă ceața s-a mai ridicat.

John ridică din umeri și dădu din cap. Își termină micul dejun și-și dădu farfuria la o parte.

– Vrei și tu puțină cafea ? îl întrebă.

El era gata să refuze, dar până la urmă acceptă, însă nu cu plăcere.

– Mulțumesc.

Caroline îl servi și se așeză pe scaun. John își scoase țigările, servind-o și pe ea cu una. Acceptă cu un surâs. Acum i se părea mai relaxat și își spuse că în alte împrejurări l-ar fi privit cu alți ochi. Era tânăr, atrăgător, inteligent și era convinsă că putea fi plăcut. Cât despre el, ea știa că o găsește seducătoare, și asta o amuza.

– De cât timp eşti la universitate ?

– De un an, răspunse John mult mai binevoitor. Studiez filozofia.

– Mă impresionezi ! spuse ea sarcastic.

John zâmbi.

– Îţi place acolo ?

– Da, merge. Ambianţa este plăcută, îmi aprecieze colegii şi filozofia mă interesează.

– Mi-e teamă că eu n-aş înţelege nimic din ea..!

– Multora le este teamă, dar este făcută pentru toţi. Apoi, amintindu-şi de situaţia ei, o întrebă : De cât timp îl cunoşti pe tatăl meu ?

– De o săptămână, răspunse Caroline privindu-i reacţia.

– Doar atât ? Se pare că sunteţi totuşi foarte legaţi.

– Se mai întâmplă câteodată, reluă ea, roşind.

– Este adevărat ! Şi îmi închipuî că averea lui nu te deranjează prea tare.

– Absolut deloc. Sinceră să fiu, în casa asta, banul ocupă un loc foarte important. Poţi să mă crezi, nu banii mă atrag la tatăl tău. Este un bărbat foarte frumos. Dacă tu nu ţi-ai dat încă seama, prietena ta a făcut-o pentru tine.

John se înfurie şi ea fu mulţumită că reuşise aşa ceva. Caroline se ridică şi se îndreptă spre fereastră.

Asta îi permise lui John să se calmeze. Nu-i convenea să fie jucat de această fată. Avea mult succes la fetele cu care se întâlnea, iar faptul că aceasta îl prefera pe tatăl lui, îl enerva foarte mult. Nu înţelegea de ce. Anthony avea aproape patruzeci de ani, iar ea nu avea nici optsprezece.

Sosirea lui Danny puse capăt gândurilor sale. O primi cu un surâs. Era încântătoare şi John se hotărî să n-o mai bage în seamă pe Caroline.

– Îmi pare rău, am întârziat, scumpule ! exclamă ea. N-ar trebui să aveţi paturi atât de confortabile. Al meu era divin. M-am desprins cu greu de el.

Caroline ridică ochii în tavan la această flecăreală. Nu era de mirare că Anthony era sătul de genul acesta de femeie. Altfel, un frumos ornament, decorativă... se gândi ea privind-o.

Se scuză şi părăsi încăperea, luându-şi paltonul când ieşi. Afară, frigul o făcu să tremure, dar era feeric ! Câmpul era acoperit de gheaţă, aerul era glacial şi înviorător, total diferit de cel din Londra, gândi ea, atât de obişnuită cu mirosul de benzină. Îşi băgă mâinile în buzunare şi dădu ocol casei, îndreptându-se spre locul unde ascară văzuse piscina.

Traversă grădiniţa de trandafiri, înconjură bazinul acum gol, şi ajunse la terenul de tenis. Lenea ei matinală aproape că dispăruse când ajunse în luminiş. Zări grajdurile şi, în curte, îl văzu pe Anthony în tovărăşia altor bărbaţi. Unul trebuia să fie rândaşul, celălalt soţul doamnei Joens.

Anthony o văzu primul. Îi părăsi pe ceilalţi şi se grăbi spre ea. Frigul îi înroşise obrajii dar tot mai avea cearcăne.

Anthony nu vorbi, doar o mângâie blând pe faţă şi, arătându-i ochii, el spuse :

– Trebuie să fiu certat pentru astea ?

Privirea lui nu fusese niciodată atât de blândă.

– De ce spui asta ? Nu mi-ai vorbit niciodată despre caii tăi, zise ea schimbând subiectul.

El o luă de umeri.

– Nu fi prea aspră cu mine.

– Nu sunt, nu înţeleg, asta-i tot.

– Vei înţelege. Vino cu mine.

El o prezentă lui Frank Leyton care locuia într-unul din apartamentele de deasupra grajdurilor, cu soţia şi doi băieţi. Domnul Jones era un bărbat bătrân, jovial, cu care se simţea în voia ei.

Caroline nu ştia nimic despre echitaţie dar adora animalele.

– Te voi învăţa să călăreşti, data viitoare.

Caroline se uită la el fericită. Ea ştia acum ceea ce dorea să ştie : va mai fi o „dată viitoare".

Se întoarseră acasă în pas de plimbare şi el o ţinu tot timpul pe după umeri.

– Pentru prima dată în viaţa mea, îmi pare rău că trebuie să plec mâine dimineaţă, îi spuse el la ureche.

– Şi mie la fel, spuse ea privindu-l.

El o îmbrăţişă.

* * *

Anthony îşi luă micul dejun şi apoi plecară la Londra. El îi promisese să rămână toată ziua, dar, în afară de antipatia lui John, ea ştia că Amanda va fi îngrijorată pentru ea, şi se hotărî să se întoarcă acasă. Anthony fu decepţionată dar nu arătă.

– Iată, spuse el, punând un braţ pe spătarul scaunului ei. S-a sfârşit !

Caroline aprobă, gata să plângă. Niciodată nu se simţise atât de singură.

– Oh, Anthony ! Nu-ţi baţi joc de mine, nu-i aşa ?

– Mai este nevoie să mă întrebi ? Caro, tu crezi că vreau să te abandonez ? Dacă puteam te luam cu mine, dar nu este posibil, nu-i aşa ?

– Nu ! Când o să te întorci ?

– Vineri, sper. O să te sun la birou, după ce avionul aterizează.

– De la aeroport ! exclamă ea zâmbind.

– Dacă vrei. Te-aş putea suna şi de la New York, dar tu nu ai telefon acasă...

– N-are importanţă, spuse ea încet. Sună-mă când te întorci, dragul meu.

– Mai spune-o o dată. Îmi place să te aud spunând aşa ! murmură el, sărutând-o pe frunte. Acum pleacă, copila mea, şi nu mai spune nimic, altfel n-o să te mai las.

Ea ieşi din maşină. Parcă era beată. Felul acesta de a-i vorbi o ameţea mai tare decât alcoolul.

El închise portiera şi demară în trombă, fără să se uite înapoi.

Caroline mergea încet. Tare şi-ar fi dorit o cameră doar a ei, unde să se poată retrage. Dar trebuia s-o înfrunte pe Amanda care-i va pune o mie de întrebări despre cum îşi petrecuse noaptea.

Era aproape ora prânzului când intră. Prietena ei pregătea masa. Se întoarse spre ea şi faţa îi exprimă o mare uşurare.

– În sfârşit, iată-te ! Am crezut că n-o să te mai întorci niciodată.

– Haide, Mandy. Am rămas la Slayford, pur şi simplu, din cauza ceţii. Era o vreme îngrozitoare.

– Ştiu. Dar îmi era imposibil să uit cu cine eşti...! Mă întrebam dacă n-o să profite de tine.

– Nu eram singuri, explică ea, uşor sâcâită. Fiul lui cu o prietenă veniseră să petreacă acolo sfârşitul de săptămână, ca să nu mai vorbim despre menajeră cu bărbatul ei. Acum, te asigur, nu ai de ce să-ţi faci griji. Mă simt perfect, nu s-a întâmplat nimic.

Amanda ridică din umeri, uşor vexată, şi Caroline se încruntă. Nu voia să o jignească, dar nici nu voia să-i facă confidenţe, mai ales despre Anthony.

El ar fi putut să facă orice ar fi dorit cu ea, şi era speriată de această revelaţie. Va simţi şi el într-o zi acelaşi lucru faţă de ea ? Se îndoia de asta. El cunoscuse prea multe femei ca să se poată îndrăgosti de o puştoaică.

Chiar dacă Amanda se întreba în sinea ei de ce era Caroline aşa de tristă, nu spuse nimic, nu puse nici o întrebare. Era evident că nu voia să-i vorbească despre Anthony şi Amanda îşi înfrână orice curiozitate.

* * *

Săptămâna care urmă i se păru Carolinei interminabilă. Mergea la serviciu ca de obicei, dar nu trăia decât cu gândul la întoarcerea lui Anthony. Încercă să fie mai veselă, dar fără prea mult succes.

Vremea era rece şi mohorâtă şi cu toate că era la jumătatea lui decembrie, oamenii prevedeau o iarnă lungă şi rece. Bătrânii în autobuz se plângeau de pensie, de încălzire şi ea se gândea că avea noroc că era atât de tânără şi că putea să lucreze.

Se hotărî să fie mai tolerantă şi mai veselă, pe viitor. Era deja joi ; Anthony se întorcea a doua zi.

Mark Davison intră în biroul dactilografelor după-amiază, cu un pachet de scrisori. El le lăsă şi, văzând că Vera Morgan nu era acolo, se îndreptă spre biroul Carolinei. Era un bărbat înalt, tânăr, blond, zvelt, îmbrăcat într-un costum gri. Era elegant şi el ştia asta.

– Încântătoare...

Amuzată de această intrare într-un domeniu puțin convențional, ea zâmbi.

– Ce dorești ? Vera Morgan va reveni dintr-un moment în altul, și știi foarte bine că nu vrea să te vadă aici dacă nu e cazul.

– Ba da, este cazul, reluă el bucuros. Oricum; bătrânul dragon s-a închis cu domnul Willis și acum sunt ocupați. Spune-mi, ce-i cu povestea asta care circulă ? Ai dejunat cu marele patron ?

Bârfa funcționa din plin.

– Asta a fost săptămâna trecută, remarcă ea sec. Este o poveste veche.

– Se poate, dar se vorbește încă despre ea. Ținteștl sus !

– Nu fi caraghios, Mark, replică ea furioasă.

Nu-i plăcea deloc ca numele lui Anthony să fie amestecat în povestea asta și felul în care Mark vorbea dovedea foarte bine cât de mult le plăcea oamenilor soiul acesta de povești.

– Eu nu cred că sunt caraghios ! spuse Mark cu un zâmbet ironic. Dar, scumpa mea, nu vei atinge niciodată nivelul lui, așa cum nu poate fi nimic serios între voi !

– Nu a fost decât un prânz, susținu ea, fericită că nimeni nu știa de weekend.

– Deocamdată ! Dar știi ce se întâmplă când arunci piatra într-un iaz liniștit.

El aprinse o țigară și o privi. Părea tulburată și atunci el profită.

– Ai putea să faci să înceteze aceste bârfe !

– Cum ?

– Ieșind cu altul. Atunci se va vedea că o fată care iese cu un băiat, nu poate fi interesată de un bărbat de-o seamă cu tatăl ei.

Caroline prinse aluzia.

– Şi presupun că băiatul acesta eşti tu !

– Este o idee excelentă. Ce zici ?

Caroline ezită, dar Mark era un limbut şi-şi închipuia tapajul pe care o să-l facă dacă-l refuza. Prinsă între două focuri, ea capitulă.

– De acord, spuse ea, încercând să aibă o voce cât mai veselă. Şi când vrei să ieşim ?

– Ce-ai zice chiar astă-seară ?

El jubila. Nu sperase că va fi atât de uşor. Caroline acceptă. Oricum, Anthony se întorcea mâine, era mai bine să iasă cu acest băiat, pentru a opri bârfa. Dar ce se va întâmpla dacă Anthony va afla că ea profita de absenţa lui ?

Oricum, nu credea că el îşi va face griji.

La ora cinci, îşi regreta deja hotărârea, dar se duse la întâlnire, aşa cum convenise. Merseră să asculte un poem biblic care îi plăcu Carolinei. El încercă de mai multe ori s-o ia de mână, dar fără succes. Întoarcerea o sperie. Nu voi să-l ofenseze, putea să povestească orice despre Anthony şi ea.

Înainte să se întoarcă, merseră să cineze într-un restaurant chinezesc. Nu prea avea chef de vorbă, dar Mark era aproape ca o moară stricată şi se mulţumi cu răspunsurile ei scurte.

La ieşirea din restaurant, el opri un taxi. Caroline protestă.

– Nu mi-e greu, pot să iau şi autobuzul. Şi pot să mă întorc şi singură. Vei întârzia dacă mă însoţeşti.

– N-are nici o importanţă. O împinse în maşină şi se instală la rândul lui.

Caroline se aşeză cât mai departe posibil de el.

După ce încercă s-o ia pe după umeri, o lăsă în pace. Maşina se opri la Gloucester Court şi Mark plăti şoferul înainte să coboare.

Caroline se îndreptă spre intrarea în imobil.

– Bună seara şi mulţumesc pentru această fermecătoare seară.

– O clipă, strigă el. Doar n-ai să pleci aşa !

– Mi-e teamă că da, replică ea, ţinându-i piept. Ce crezi că poţi să faci ?

– Ei bine, să te sărut... spuse el, trăgându-o la piept.

– Lasă-mă ! strigă furioasă. Drept cine mă iei ?

– Linişteşte-te, vociferă el la fel de furios. Nu se aşteptase la o astfel de reacţie.

– Eşti nebun ! spuse Caroline care reuşise să se elibereze. În ziua de azi, bărbaţii nu mai fac uz de forţă !

– Înţeleg, îţi plaç bărbaţii mai în vârstă, lansă el sarcastic. Calmează-te, n-o să te mai ating niciodată.

– Nici nu vei mai avea ocazia ! replică ea rece.

– De ce ? Te-ai îndrăgostit de marele bărbat ? Ai vreo speranţă ? Poate că va fi mai puţin interesat, când va afla că ieşi cu mine...

Caroline strânse pumnii, izbucni în hohote de plâns şi o luă la fugă.

*
* *

A doua zi şi-o petrecu aşteptând telefonul de la Anthony. De fiecare dată când suna, ea se grăbea să răspundă şi dacă ridica altcineva, şi nu era el, îi părea bine că nu se mişcase. De fapt, nici nu voia să se bage de seamă că aştepta.

La prânz, aproape că nu se atinse de mâncare. Ruth se îngrijoră.

– Nu te simți bine ? Ce ai ?

Caroline zâmbi.

– N-am nimic. Nu mi-e foame, asta-i tot.

Ruth se arătă uimită.

– S-ar părea că pofta de mâncare ți-a dispărut complet. Ții un regim de slăbire ?

– Nu. Uneori se întâmplă să nu-ți fie foame.

– Dacă mi s-ar întâmpla și mie, spuse Ruth visătoare. Ar trebui să încep imediat o cură de slăbire.

– Cam ai dreptate, comentă Caroline, privindu-și prietena cu un ochi critic. Asta și din cauză că nu faci exerciții. Ar trebui să umbli pe bicicletă.

Ruth izbucni în râs.

– Apropo, cum a fost seara petrecută cu Mark ?

– Nici nu vreau să mai aud de el, spuse Caroline începând să tremure. Este un tip îngrozitor ! Dar n-a obținut mare lucru de la mine.

– Este necugetat ! observă Ruth, strâmbându-se. Îl cunosc de mai mult timp. La început, ieșeam din când în când cu el.

– Ah, bun ! A încercat într-adevăr cu toată lumea.

– Nu chiar, reluă Ruth cu umor.

– Nu mi-ai spus niciodată, reluă Caroline, încruntându-se.

– Credeam că știi ! exclamă Ruth. În sfârșit, Caroline, ai auzit poate vorbindu-se despre o altă poveste. Se spune că a părăsit o fată pentru că aceasta rămăsese gravidă. A pierdut copilul și chiar a murit. Dar asta este o poveste veche.

Carolinei i se făcu greață. Și când se gândea că ieșise cu acest individ cu o seară înainte, ca să-și schimbe dispoziția.

– Mă întorc la birou, spuse ea ridicându-se.

Ruth o privi uimită.

– De acord. Vin și eu după tine, în cinci minute.

– Ai timp !

Anthony nu telefonă și, seara, Caroline se simți îngrozitor de nefericită. Afară se lăsase ceața și ea își dori ca Amanda să nu fie acasă. Îi anunțase întoarcerea lui Anthony pentru vineri seara și se aștepta la o mulțime de întrebări din partea ei.

Dar norocul, se pare, îi surâdea : găsi un bilețel de la Amanda care-i scria că acceptase o invitație în oraș, crezând că va fi ocupată.

Caroline citi biletul și tristă, se întoarse în camera ei.

* * *

Jim Mercer își strivi chiștocul de țigară cu talpa pe podeaua sălii de așteptare clasa întâi și-l privi pe Anthony.

– Dacă înțeleg bine, suntem blocați aici ?

Anthony își înfundă mâinile în buzunarele pardesiului gros și ridică din umeri, neputincios. Să petreacă o după-amiază într-un aeroport nu fusese niciodată o partidă de plăcere. Răcise și era nervos.

– Da, îi răspunse el colaboratorului său. Îți dai seama că suntem aici de la șase dimineața și că este ora două după-amiază ?

– Știu, domnule.

– Și eu care voiam să fiu la Londra astăzi ! Acum, chiar dacă avem un avion, nu vom ajunge acolo decât mâine dimineață.

– Da, domnule. Şi buletinul meteo anunţă ridicarea ceţii înainte de ora şase.

– Sunt la curent... Ne-au rezervat o cameră la hotel. Am şi eu urechi de auzit ca şi tine !

– Bine, domnule.

Jim nu prea era în largul său. Apreciase mult această călătorie cu Anthony, la fel ca şi vizita la mama lui, la Boston. Fusese încântat să facă cunoştinţă cu Virginia, verişoara lui Anthony. Avea numai douăzeci şi trei de ani şi el o găsise simpatică. Oare ar fi putut evita ceaţa dacă ar fi plecat în ajun ? Cine ar putea spune la ce se gândea Anthony ? Şi de ce era atât de grăbit să se întoarcă ? Jim, care făcuse turul lumii cu el, nu-l văzuse niciodată în starea asta.

Anthony zâmbi şi-l bătu pe Jim uşor pe spate.

– Haide. Fac prea mult caz. Mergem să căutăm un bar ?

– Este o idee grozavă, spuse Jim uşurat şi se străduí să ţină pasul cu el.

Puţin mai târziu, când Anthony se relaxa cu o baie caldă, înainte de cină, se gândea la Caroline. Nu putea s-o sune şi, oricum, un telefon de la New York ar fi mult prea compromiţător pentru amândoi. Dar poate că şi la Londra era ceaţă. În cazul acesta, şi-ar da seama...

Părăsiră New Yorkul târziu în noapte şi ajunseră la Londra a doua zi la ora nouă şi jumătate.

Anthony se hotărî să se ducă direct la birou ca să pună ordine în corespondenţă înainte de weekend. El ştia că o sâmbătă din două, Caroline lucra. Ar trebui să fie la serviciu pentru că sâmbăta trecută nu lucrase. Sună după ea de la aeroport, dar i se spuse că nu venise. Zăpăcit, el îşi tot analiză gândurile în maşina care-l ducea la firmă.

Laura Freeman îl aştepta în biroul ei. Părea că era foarte mulţumită de ea. Îl dorise pe Anthony întotdeauna şi, când aflase că-l interesează o dactilografă, a fost foarte furioasă. Dar ea pălăvrăgise cu Mark Davison ieri... Caroline Sinclair ieşise cu unul ca Mark, şi asta însemna că între ea şi Anthony nu se întâmplase nimic. Anthony îl detestase întotdeauna pe Mark, dar nu-l prinsese cu nici o greşeală în ce făcea şi fusese obligat să-l păstreze.

Astfel, dacă cumva din întâmplare îi va ajunge la urechi povestea, atunci poate se va ocupa de altcineva!

– Bună ziua, domnişoară Freeman, spuse Anthony traversând încăperea şi scoţându-şi paltonul. Mercer se strâmbă la Laura care-i zâmbi. Adu-ţi blocnotesul, îi spuse Anthony intrând în birou.

Un teanc de corespondenţă îl aştepta. Înainte de orice, el trie scrisorile urgente şi altele le puse într-un coş pe care i-l dădu lui Jim.

– Descurcă-te cu astea, spuse dur. Fă cât poţi acum, restul săptămâna viitoare.

– Da, domnule. Vreţi să rămân?

– Nu este nevoie, te voi vedea duminică la Villa.

– Am înţeles, domnule.

Jim plecă când Laura veni să se aşeze în faţa lui Anthony. El îşi aprinse o ţigară, studie cu interes prima scrisoare şi-i dictă Laurei răspunsul.

Între două scrisori, Laura îl întrebă politicos:

– Aţi întârziat din cauza ceţii, domnule?

– Da, răspunse scurt. Putem să continuăm?

O jumătate de oră mai târziu, Anthony făcu o pauză.

– Cred că ajunge, spuse el, relaxându-se puţin. Poţi să-mi aduci puţină cafea?

– Bineînţeles, domnule.

Laura ieşi şi reveni peste zece minute cu o tavă. El acceptă ceaşca pe care i-o întinse.

– Mai este ceva special ? Grant a venit pentru afacerea Mardsen ?

– Da, domnule. Domnul Willis s-a ocupat de asta.

– Perfect. Ştii cumva de ce n-a venit în dimineaţa asta domnişoara Sinclair la serviciu ? Credeam că este rândul ei ?

– Într-adevăr, domnule, aprobă Laura, căreia nu-i venea să creadă ce noroc are. Poate este bolnavă ? Dar ştiu că joi seara se simţea bine, căci ieşise cu Mark Davison. L-am întâlnit la cantină şi el mi-a vorbit despre filmul pe care l-au văzut împreună.

Gata, i-o spusese !

Dacă ea se aştepta la o reacţie din partea lui, acum era decepţionată. Ridică din umeri şi spuse :

– Poate că este gripată, e foarte frig.

El îşi termină cafeaua şi se ridică.

– Bun, puteţi pleca, domnişoară Freeman. Mă duc să mă culc. N-am dormit în noaptea asta şi sunt mort de oboseală.

*

* *

Amanda intră în cameră cu noul ei palton roşu.

– Cum mă găseşti ? o întrebă pe Caroline care, cuibărită în fotoliu, fuma o ţigară, răsfoind o revistă de modă.

– Foarte bine ! răspunse Caroline fără entuziasm.

– Oh, mişcă-te puţin şi tu. Este sâmbătă şi tu mai eşti în blugii ăştia vechi. De ce nu vii cu noi ? N-o să-l deranjeze deloc pe Bobby. Este foarte simpatic. Ori-

cum, este o petrecere surpriză și vor fi foarte mulți băieți.

Bobby era noul flirt al Amandei. În seara asta se duceau la una din acele interminabile serate care-o încântau atât pe Amanda. Dar Caroline era sigură că se va plictisi acolo.

– Devii îngrozitoare ! spuse Amanda iritată.

– Ba nu ! Sunt obosită. O să fac o baie și o să mă culc.

– Dacă asta vrei ! Salut și bună seara !

Ieși și trânti ușa după ea.

După plecarea ei, Caroline aruncă cu furie revista. De ce, de ce nu încearcă Anthony să intre în legătură cu ea ? De ce n-o înștiințează despre ce se întâmplase ?

Se simțea deprimată și nefericită. Dacă ar putea veni în seara asta !

Baia era la etajul inferior ; era ora nouă când ea se întoarse în cameră, în halat. Aprinse focul și puse ibricul ca să facă o cafea. Se așeză aproape de radiatorul electric, ca să-și usuce părul. Era încă umed și arăta lamentabil când cineva bătu la ușă.

Tremurând și cu inima palpitând, traversă camera.

– Cine este acolo ? întrebă din spatele ușii.

– Steinbeck, răspunse o voce la care nu se mai aștepta.

– Anthony ! exclamă ea, deschizându-i.

Era mai înalt și mai frumos ca niciodată. Închise ușa și se aruncă în brațele lui. Dacă nu se așteptase la o efuziune deosebită, nu prevăzuse totuși această expresie solemnă și nici această strălucire sarcastică din privire.

– Bună ziua, Caroline, spuse fără să-și ia ochii de la ea.

Dându-şi seama de ţinuta ei neglijentă, îşi ceru scuze.

– Mă voi îmbrăca imediat.

– Nu este nevoie, nu rămân mult timp. Aşază-te!

Uimită, se îndreptă spre canapea în timp ce el îşi scotea paltonul. Era tare seducător, dar ea simţea o teamă inexplicabilă.

– De ce n-ai venit aseară?

– Aseară? spuse el, ridicând sprâncenele. Zborul a fost întârziat din cauza ceţii, şi n-am aterizat la Londra decât azi dimineaţă.

– Ah, bine! spuse ea cu un zâmbet timid. Asta explica în parte această vizită tardivă, şi-i reveni speranţa, în ciuda expresiei deloc încurajatoare a lui Anthony.

– Nu ai fost azi la birou, continuă el.

– Nu, îmi pare rău. Am dormit prost noaptea trecută şi, de dimineaţă, eram sfârşită.

Anthony dădu din cap şi scoase pachetul cu ţigări. Îi oferi una pe care ea o acceptă, aşteptând ce avea să urmeze.

– Am venit să-ţi spun pur şi simplu adio! zise el calm.

Caroline deveni palidă.

– Cum?! strigă ea, tremurând.

– Probabil că nici tu nu te îndoiai că va fi un sfârşit, spuse el indiferent.

Caroline tăcea, buimacă. Nu mai era acelaşi bărbat cu care îşi petrecuse weekendul. De asta se temuse toată săptămâna. Din cauza asta fusese atât de nefericită.

El se scotoci în buzunar şi scoase un pachet pe care i-l puse pe genunchi.

– Ţi-am adus un cadou de la New York.

Caroline desfăcu pachețelul tremurând. Pe o catifea strălucea o brățară minunată de platină cu smaralde, rubine și diamante. Era cea mai frumoasă bijuterie pe care o văzuse vreodată. Dar simți cum o lasă puterile. S-a gândit că așa o cumpără ! Închise cutia și spuse rece :

– Mi-e tare teamă că nu pot să accept. Dacă se vrea un cadou de despărțire, atunci nu-l vreau. Îți mulțumesc...

Era greu să pară indiferentă atunci când inima îi sângera.

Anthony luă cutiuța și o puse pe șemineu.

– O să-ți schimbi părerea, spuse el, convins de nesinceritatea ei.

Caroline sări în picioare.

– Îndrăznești să insinuezi un asemenea lucru ! strigă ea, furioasă. Dacă sunt săracă nu înseamnă că trebuie să profit de tot ce mi se ivește în cale. Ai o părere proastă despre mine.

– Nu despre tine în special. Despre femei în general.

– Eu nu sunt acest gen de femeie ! Poți să-ți iei brățara și s-o duci cuiva care apreciază mai mult acest gen de lucruri. Cuiva care să fie dispus să se plieze după capriciile tale ; doar pentru că ești marele Anthony Steinbeck !

– Ești foarte tânără !...

Caroline se simți neputincioasă. Nu voia să fie considerată doar o amatoare de daruri. Ea avea nevoie să fie dorită și să fie iubită de el. De ce s-o fi schimbat atât de brusc ? Trebuia să existe vreun motiv !

– Vârsta mea este cea care te face să vorbești așa ?

Anthony rămase indiferent.

– Dacă vrei...

Caroline își acoperi fața cu mâinile.

– Într-adevăr, ți-ai bătut joc de mine.

– Eu pot să spun același lucru despre tine. Își îmbrăcă mantoul și se îndreptă spre ieșire.

– Ți-ai uitat brățara, spuse ea cu lacrimi în ochi.

– Este brățara ta! o corectă el. Și ieși

CAPITOLUL V

A doua zi era duminică şi ea se trezi târziu, deprimată total. Nu se mai simţise niciodată atât de nefericită. Viaţa i se părea lipsită de orice interes.

Rămase în pat până la prânz, fiindu-i teamă să stea faţă în faţă cu Amanda. Era o laşitate, dar singurul lucru din lume la care ea ţinea, nu mai exista. Rememorându-şi evenimentele din ajun, îşi dori să nu fi fost decât un vis urât.

Amanda îi spulberă orice speranţă, intrând în cameră cu o cutiuţă în mână.

– Este a ta?! exclamă numai zâmbet, când văzu că prietena ei nu dormea.

– Nu! răspunse Caroline cu lacrimi în ochi, este a lui Anthony Steinbeck! A uitat-o aseară. I-o voi duce înapoi.

– Ascultă, spuse Amanda. Eu sunt o natură curioasă, ştiu acest lucru, dar de ce plângi? A venit, nu-i aşa? El nu a... în sfârşit...

– Nu a abuzat de mine, dacă asta vrei să spui. Chiar din contră. Idila noastră a luat sfârşit. Şi nu mă întreba de ce, nu ştiu nici eu.

Amanda se aşează pe pat.

– Poate că cineva i-a spus despre seara petrecută cu Mark. Astfel de veşti circulă foarte repede.

Caroline sări din pat. Nu se gândise la asta. Îi povestise Amandei despre proasta reputație a lui Mark.

– Oh, Amanda, crezi că este posibil așa ceva ? El a fost ieri la birou ; m-a întrebat de ce n-am fost la serviciu. Dar cine putea să-i servească această bârfă ?

– Numai cineva care este interesat de el. Întâlnirea ta cu Mark n-a fost pentru acest cineva decât un chilipir. De altfel, mă întreb de ce te-ai dus cu el ?

Caroline o privi.

– Ți-am mai spus. Dar nu mă gândeam decât la Anthony... Amanda, ce pot să fac ?

– Să-l părăsești. Ai face mai bine să nu te mai gândești la el.

– Dar nu pot, spuse Caroline plângând. Îl iubesc!

– Vorbești serios ?

– N-am fost niciodată mai serioasă, reluă ea, ascunzându-și fața în mâini.

– Nu se poate !

Amanda era total zăpăcită.

– Ei bine, mult noroc ! O să ai nevoie.

– Spune-mi, Mandy, de ce nu mi-ai vorbit despre povestea asta cu Mark ? De ce ?

– Gândește-te, Steinbeck are aproape patruzeci de ani și tu șaptesprezece.

– Aproape optsprezece, o corectă ea.

– De acord. Dacă tu vrei... Dar cu ce se schimbă situația ? După patru zile de la plecarea lui Steinbeck, tu ieși cu un băiat de vârsta ta. Care poate fi concluzia lui ? Că-l vrei pentru bani, iar pe Mark pentru restul...

– Dumnezeule din Ceruri, Amanda ! Dar Anthony este mult mai seducător decât celălalt. Este cel mai frumos bărbat de pe pământ.

– Glumești !

– N-ai să mai vorbeşti aşa după ce-l vei vedea. Ce pot să fac ? Trebuie neapărat să acţionez...

– Lasă timpul s-o facă, răspunse calm Amanda.

– Desigur că tu ai dreptate. Oricum, mâine îi voi da brăţara înapoi. Orice s-ar întâmpla, nu vreau s-o păstrez.

*
* *

A doua zi dimineaţa, Caroline luă cutiuţa cu brăţara şi o puse în poşetă. Îşi dorea ca el să fie acolo când o va trimite printr-un curier. Nu voia s-o ducă chiar ea. Dar, pe drum, în autobuz, îşi spuse că era imposibil să procedeze aşa cu un obiect de valoare. Se putea pierde. O s-o ducă chiar ea pe biroul lui, sau o va lăsa la secretară, aşa era sigură că i se va da în mână.

Când ceru permisiunea doamnei Morgan să urce la birourile direcţiei, aceasta o privi uimită, dar nu îndrăzni s-o refuze. Ea nu ştia care erau relaţiile lor.

– Domnul Steinbeck nu este aici în dimineaţa asta, spuse ea.

– N-are importanţă, îi va transmite secretara lui.

– Bun, este ora nouă şi jumătate, du-te deci acum.

– Mulţumesc, îi spuse Caroline zâmbind.

Îşi luă poşeta şi urcă la etajul al doisprezecelea. Aici, ieşi pe un culoar acoperit cu o mochetă groasă. Fiecare uşă era marcată cu litere mari aurii şi nu-i fu greu s-o găsească pe cea a lui Anthony.

Ciocăni la uşa unde era biroul Laurei Freeman. Spre marea ei surpriză, camera era goală, dar totul arăta că secretara venise. Nu putea să fie prea departe.

Aruncă o privire în oglindă. Secretara lui trebuia să fie foarte elegantă şi nu voia să pară caraghioasă.

Deodată, simţi o privire aţintită asupra ei. Era Anthony în persoană.

Sprijinit de uşă, el o privea. Abia sosise pentru că mai avea paltonul pe el.

Simţi pentru el o atracţie aproape animalică şi începu să tremure. Nu crezuse niciodată că un bărbat poate s-o tulbure atât. Simţi că se topeşte sub privirile lui. După un moment care i se păru o veşnicie, el se hotărî să intre.

– Vrei să mă vezi ?

– Ei bine, da şi nu. Am venit doar să-ţi înapoiez brăţara. Voiam s-o las la secretară ; dar cum ea nu era aici, aşteptam...

– Nu putem vorbi aici, i-o tăie el scurt. Domnişoara Freeman poate să sosească dintr-un moment în altul. Vino la mine în birou.

Deschise uşa şi o lăsă să intre prima. Trecând pe lângă el, îl atinse şi inima începu să-i bată tare.

Biroul lui semăna cu cel de la Slayford, doar că aici grădina era înlocuită cu acoperişurile Londrei.

Anthony închise uşa, îşi puse paltonul în cuier şi se aşeză la birou, dând la o parte câteva hârtii.

Caroline, în picioare în mijlocul camerei, stătea stângace ca o şcolăriţă în faţa profesorului.

– Nu-ţi fie frică, spuse el privind-o. Camera este izolată fonic. Nu ne poate auzi nimeni şi nici nu poate să intre fără autorizaţia mea.

Caroline îşi fixa vârfurile pantofilor, apoi îşi ridică privirea, cât mai indiferentă posibil. El era îmbrăcat într-un costum bleumarin şi era imaginea perfectă a omului de afaceri.

– Deci, ai venit să aduci brăţara, începu el, înfundându-şi mâinile în buzunarele pantalonilor.

– Da, iat-o ! Puse cutiuța pe birou și el o privi cu atenție.

– Pentru sâmbătă, îmi cer scuze, am fost foarte dur.

– Este adevărat, spuse ea cu răceală.

– Nu-mi stă în obicei. Am fost răutăcios, nu-i așa?

– Ai fost perfect, remarcă ea. Ai pus foarte clar lucrurile la punct.

Anthony închise ochii pe jumătate.

– Știu. Oricum, sunt convins că-mi vei găsi fără greutate un înlocuitor. Cred că deja interesezi un bărbat tânăr de la firmă...

Deci, știa...

– Vrei să vorbești despre Mark Davison ?

Anthony era semeț, sigur de el și ea ar fi vrut să distrugă bariera care-i despărțea.

– Cred că despre el este vorba, confirmă el, aprinzându-și o țigară.

– Știam că asta era ! exclamă ea. Cine ți-a spus ?

Anthony ridică ochii.

– Dacă este adevărat, ce importanță mai are ? reluă el încet. Te-a dus la cinema săptămâna trecută, când eu eram plecat.

– Așa este. Am vrut să-ți vorbesc, dar n-am avut ocazia.

– Oare ?

– Degeaba, orice aș spune eu, tu nu mă crezi !

– Știu deja tot ce vrei să-mi povestești.

Caroline plecă ochii. Nu va putea niciodată să-l convingă.

– Ascultă, Caroline, am ceva să-ți spun. Așază-te.

– Asta nu-i greu, spuse ea, întorcându-se.

– Am spus : stai jos ! ordonă el.

Ea se instală în fața lui.

– Acum, ascultă-mă. Probabil că te gândeşti că gelozia este cauza neînţelegerii noastre, dar nu-i aşa. Este adevărat că atunci când am aflat despre ieşirea ta cu Mark, am fost teribil de gelos. Cum m-am întors cu spatele, tu ai plecat cu altul. Ai motivele tale şi asta mi-a îngăduit să înţeleg că ai doar şaptesprezece ani. La vârsta asta, nu-i poţi cere unei fete să rămână fidelă unui singur bărbat. Tu vrei să te distrezi cu bărbaţi de vârsta ta, şi eu, cu nu fac parte din numeroşii tăi curtezani... Înţelegi ? Este spre binele tău.

– Nu este aşa, răspunse ea. Asta nu este tot, lasă-mă să-ţi explic.

– Să-mi explici ce ? Că vei fi cuminte pe viitor ? Priveşte lucrurile în faţă, Caro, eu sunt prea bătrân pentru tine. Tu nu ai chef să te aşezi acum, cum credeam...

Caroline izbucni în hohote de plâns. Să-l audă spunând că o iubea atât, acum când totul se sfârşise...

– Ce contează vârsta când iubeşti pe cineva ? murmură ea.

– Tu nu mă iubeşti, Caro. Am fost doar o aventură pentru tine. Nu vrei să fii serioasă şi eu, eu sunt.

– Înainte să pleci, mi-ai spus... Îţi aminteşti ?

– Şi credeam în ce ţi-am spus, bâigui el, ridicându-se. Caro, eu nu m-am schimbat. Am revenit doar la realitate. Sincer, cred că este lucrul cel mai bun care ţi se poate întâmpla.

Caroline se şterse la ochi.

– Oricum, tu nu poţi iubi.

– Taci din gură ! replică el furios. Plec într-o croazieră în marea Caraibilor peste trei săptămâni. Când mă voi întoarce, mă vei fi uitat şi o să-mi mulţumeşti.

Caroline îl privi intens. Ce mult i-ar fi plăcut să plece cu el... Dar de ce i-o fi permis ea lui Mark să-l

vorbească ? Se uită la Anthony. Ochii lui negri îi căutau pe ai ei, şi fu cuprinsă de o mare emoţie.

– Oh, Anthony ! Nu mă părăsi, te rog !

Bărbatul îşi muşcă buzele. Frumuseţea ei, privirea înfricoşată de moarte, îi topiră orice voinţă.

– Crezi că plec cu bucurie în suflet ? spuse el, ocolind biroul ca să se apropie de ea.

Se atinse de el şi ştia că acest contact va triumfa asupra rezistenţei lui. Cu un mormăit, o luă în braţe, căutându-i buzele şi ea se agăţă de gâtul lui. Abia mai putea să respire. Deodată, cineva bătu la uşă. Buzele lor mai rămaseră unite câteva secunde, apoi se depărtă de ea, netezindu-şi părul pe care ea i-l ciufulise.

– Trebuie să plec ? întrebă ea, aranjându-şi ţinuta.

Anthony clătină din cap.

– Intră.

Laura Freeman intră în birou şi, zărind-o pe Caroline, roşi de confuzie şi invidie. Înţelese ce se întâmplase şi era furioasă să-şi vadă planul dejucat.

Anthony se aşezase pe un colţ al biroului, calm şi sigur pe el. Caroline se întrebă ce-ar fi gândit această secretară dacă ar fi văzut cu câtă pasiune o sărutase. Laura Freeman era aşa cum şi-o închipuise, şi chiar îi simţi ostilitatea. Caroline era convinsă că ea fusese cea care-i spusese lui Anthony despre Mark.

– Mă întrebam dacă sunteţi pregătit pentru corespondenţă, domnule, spuse Laura cu un surâs crispat. Nu ştiam că sunteţi ocupat, continuă ea, aruncându-i Carolinei o privire glacială.

Anthony o fixa şi el, dar ea refuză să-şi încrucişeze privirea cu a lui.

– Nu, spuse el încet. Poţi să mai aştepţi câteva minute. Te voi chema.

– Bine, domnule, răspunse politicos secretara înainte să se retragă.

– Am şocat-o ? întrebă Caroline amuzată.

– Foarte probabil, răspunse el în timp ce-şi aprindea o ţigară.

Caroline se ridică.

– Cred că trebuie să plec. Doamna Morgan probabil că se întreabă dacă nu cumva m-am dus acasă...

– Ai dreptate.

– Asta-i tot ?

– Caro, ce vrei să mă auzi spunând ? Că te iubesc ? Că am nevoie de tine ? Refuz să-ţi stric viaţa, şi să te văd cum şi tu mi-o strici mie...

El îşi trecu mâna prin păr.

– Caro, dacă eram căsătoriţi şi făceai un astfel de lucru, te omoram. Înţelegi ?

– Dar, Anthony !

– Sunt ocupat, mormăi el.

Caroline se grăbi spre uşă, traversă în fugă biroul Laurei şi ieşi pe culoar. Aici, nemaiputând să se abţină, izbucni în plâns.

*

* *

Caroline petrecu sărbătorile de Crăciun la mătuşa ei Barbara, în Hampstead. Mătuşa Barbara era necăsătorită şi locuia într-o casă mare, proprietatea ei. Caroline îşi iubea mult mătuşa ; aceasta fusese foarte bună cu ea. O lăsase întotdeauna să facă ce vrea. Bani mulţi nu fuseseră niciodată în casă, dar ele nu făceau din asta o problemă. Erau bune prietene şi tot ceea ce ştia Caroline despre Londra, învăţase de la mătuşa ei.

Când Caroline o părăsise ca să locuiască la Amanda, mătușa Barbara adusese, ca să-i țină tovărășie, o femeie de vârsta ei, pe domnișoara Beale ; și ea era în aceeași situație ca mătușa Barbara, dar nu avea pe nimeni.

Își împărțeau între ele treburile casnice și-și petreceau restul timpului tricotând, jucând cărți sau domino. Vizitele Carolinei erau întotdeauna binevenite, aducând puțină tinerețe în casă.

Mătușa Barbara era de fapt o strămătușă : era mătușa tatălui ei. Se atașase de Caroline mult mai târziu și, cum ea suferise mult din cauza obligațiilor familiale, nu dorea același lucru și pentru Caroline.

Crăciunul trecu în liniște. Caroline se resemnase. Dar nu se putea abține să plângă de câte ori vedea numele lui Anthony în ziare.

La jumătatea lui decembrie, iahtul lui, „Circea" plecă în Indiile Occidentale. Caroline resimțise această plecare ca pe o ruptură. La Londra, avea posibilitatea să-l întâlnească în lift sau pe stradă, dar, după plecarea lui, n-o mai interesa nimic, nu-l va mai vedea.

Se simțea complet inutilă. Rădea, glumea cu cele două bătrâne doamne ca și cum nu se întâmplase nimic, în timp ce o altă parte din ea privea totul cu un ochi rece.

La întoarcere, ca încercă să-l șteargă pe Anthony din gândurile sale. Afișa o veselie artificială, ieșind cu Amanda și cu prietenii acesteia la toate ocaziile. Prietena ei începuse chiar să-și facă griji, dar de fapt știa că își căuta uitarea în aceste petreceri și se abținea de la orice comentariu.

Iarna se instalase de-a binelea. Ningea cu fulgi mari. Cele două tinere se hotărâseră să meargă pe jos

la serviciu ; autobuzele ori erau arhipline, ori nu veneau deloc.

Într-o seară, părăsind firma Steinbeck, Caroline alunecă pe trotuarul înghețat și căzu.

Jenată, se așeză pe jos și-și scutură zăpada de pe palton. Un tânăr se aplecă s-o ajute să se ridice.

În seara aceea era încântătoare, înfășurată în mantoul ei, cu o căciuliță de lână care-i acoperea părul blond. Ea zâmbi și-i mulțumi după care exclamă :

– John ! Iartă-mă, nu te-am recunoscut.

John Steinbeck își înfundă mâinile în buzunarele paltonului.

– Nici eu ! răspunse el. Cum te simți ? Ți-ai rupt ceva ?

– Cred că nu, replică ea, provocatoare.

John zâmbi și ea se destinse. Semăna foarte mult cu tatăl său, și faptul că era acolo, lângă el, o apropia de bărbatul iubit. Tăcură un moment.

– Mergi departe ? întrebă el.

Tonul sarcastic de la prima lor întâlnire îi dispăruse.

– Ce-ai zice de o cafea ? întrebă el zâmbind. Caroline îl privi stupefiată.

– Îmi pare rău. A fost atât de neașteptat !...

– Deci, mergi ?

– De acord.

Intrară la „Pandora", un restaurant nou. Caroline se așeză la o masă și John merse spre bar de unde se întoarse cu ceai, hamburgeri și prăjituri.

– M-am gândit că ți-ar putea fi foame, spuse el, așezându-se în fața ei.

Purta un costum gri, avea părul negru ca tatăl său, doar că era mai lung. Era foarte bronzat, cu toate că era la mijlocul lunii ianuarie.

– Minunat ! spuse Caroline, luând un hamburger. Eşti în vacanţă ?

– Da, până la începutul lunii februarie. Am muncit ca un nebun pentru examene, şi vacanţa asta este binevenită.

– N-ai plecat cu tatăl tău ? întrebă ea pe un ton detaşat.

– M-am întors, răspunse el privind-o fix în ochi. Am stat cu el o lună. Dar m-am întors mai devreme ca să-mi revin înainte de a mă întoarce la universitate.

– Înţeleg.

Îi trecuse foamea, totul îi reamintea de Anthony.

– Este formidabil să poţi petrece câteva săptămâni la soare, continuă John.

– Ai plecat singur ? întrebă Caroline amintindu-şi de Dany London şi de felul în care aceasta îl privise pe Anthony.

– Da, am fost singuri.

Caroline se uită la el.

– Aţi avut noroc, comentă ea, gândindu-se la Anthony.

– S-a sfârşit între tine şi tatăl meu ? întrebă John, privindu-şi doar cafeaua din faţa lui.

– În ceea ce-l priveşte, da.

– Şi tu ?

– Eu prefer să nu vorbesc despre asta.

– De acord. Ce-ai zice să mergem la un film ?

– Vorbeşti serios ?

– N-am vorbit niciodată atât de serios, spuse el zâmbindu-i. Mi-ai plăcut de cum te-am văzut ; ştii şi tu, nu-i aşa ?

– Şi Dany ?

– S-a sfârşit de mult timp. Tu nu mă cunoşti bine, altfel nu mi-ai fi pus astfel de întrebări.

Alesera un film franţuzesc şi ca să încheie seara, merseră să cineze într-un restaurant franţuzesc. După masă, Caroline oftă încet.

– A fost minunat ! Sunt încântată şi îţi mulţumesc, John.

– A fost o plăcere pentru mine. Când ne vom mai revedea ?

Caroline îşi fixă ţigara.

– Eşti sigur că vrei acest lucru ? întrebă încet.

– Evident ! Întotdeauna mi s-a părut că tata are bun-gust.

Caroline roşi şi dădu înapoi. John îşi reproşă prostia. Îşi ceru scuze.

– Sunt cu adevărat mâhnit. Nu voiam să...

Caroline rămase indiferentă.

– N-are importanţă. Mergem ?

Luară un taxi şi John reluă dezolat :

– Ascultă-mă. Maşina mea este la Slayford. Ce zici dacă vin mâine seară să te iau pentru cină ? Nu la Slayford !... La un restaurant.

Caroline acceptă, spre marea bucurie a lui John. Era o parteneră fermecătoare şi el voia s-o revadă.

*
* *

A doua seară, el veni s-o ia la ora şapte, într-o maşină roşie sport. Amanda, care văzuse maşina sosind, nu ştia nimic despre John şi scoase un fluierat de admiraţie.

– Cum ai făcut, Caro ? Atragi toţi bărbaţii frumoşi şi, în plus, au şi cont în bancă. Nu poţi să-mi prezinţi şi mie unul ?

– Oh, mulţi băieţi conduc maşini sport.

– Se poate, dar nu modelul ăsta care soseşte, observă Amanda, aşezându-se pe un scaun. Probabil că tatăl lui i-a oferit-o de ziua lui.

Caroline se făcu palidă şi Amanda se încruntă.

– Te simţi bine, mititico ? Dacă eşti cumva bolnavă, pot să mă duc eu în locul tău.

Caroline zâmbi.

– Mă simt foarte bine, o linişti ea.

Nu va putea oare niciodată să audă numele tatălui lui John fără să-i vină rău ?

Purta un costum verde şi John făcu ochii mari când ea îşi scoase paltonul în restaurant.

Chelnerul îl cunoştea pe John, căci îi conduse la o masă intimă, izolată.

John comandă cina şi apoi îi oferi Carolinei o ţigară.

– Spune-mi [illegible] cum l-ai cunoscut pe tatăl meu ?

Caroline îşi trecu limba peste buzele uscate. Se aştepta la această întrebare.

– Lucrez la firma Steinbeck, răspunse ea. Sunt stenodactilografă.

– Înţeleg.

Aparent, această explicaţie îi ajungea.

– Scuză-mă dacă insist, dar fiind unicul fiu şi fără mamă, am tendinţa să fiu foarte posesiv în ceea ce-l priveşte pe tatăl meu.

Caroline înclină capul şi-l privi cu simpatie. Părea mult mai tânăr decât ea. Acum îi înţelegea resentimentul de la Slayford. Pentru el fusese un şoc. Ea se întrebă, tot vorbind, dacă el îşi dăduse seama cu adevărat de relaţia lor. Poate că era mai bine să-l lase să creadă că fuseseră doar amici.

Schimbând subiectul, ea întrebă :

– Povestește-mi despre croaziera voastră. A fost interesantă ?

– A fost ceva minunat ! răspunse el destins. Tatăl meu are o casă în Jamaica, pe malul apei, cu o plajă particulară. Nisipul este alb, marea caldă și albastră.

– Este fantastic ! spuse Caroline zâmbind. Ați făcut baie ? V-ați bronzat ?

– În fiecare zi. Am stat tot timpul numai în slip.

Ce minunat trebuie să fie în vacanță cu Anthony ! Să-l vezi în fiecare zi, în fiecare oră... Un vis care avea puține șanse să devină realitate.

Masa comandată de John a fost delicioasă. După aceea, merseră într-un bar din Chelsea.

Se întoarseră la ora unsprezece și jumătate.

– Ți-a plăcut ? întrebă John. Dacă da, nu vrei să repetăm această experiență ?

Ochii ei străluciră.

– Oh, da, sunt încântată. Aș fi fericită să te revăd.

– Ce zici de un spectacol mâine seară, dacă reușesc să fac rost de bilete ?

– Ce fel ? întrebă ea, amintindu-și de ultimul spectacol pe care-l văzuse și de persoana care-o însoțise.

– Tu ce ai vrea ? De fapt, ce ți-ar plăcea ?

– Concertul mai ales, mărturisi ea. Dar îmi place muzica pop. Depinde de dispoziția în care sunt.

– De acord, mergi ? Vrei la Palatul Festivalului, mâine seară ?

– Oh, da ! Este un concert pentru pian de Grieg pe care-l ador.

– Bine, ne-am înțeles.

În zilele următoare, John veni s-o ia aproape în fiecare seară. Concerte, muzică modernă... Într-o seară, merseră la un ceai dat de un coleg de la universitate.

Spre marea ei bucurie, John se purta mereu foarte amical.

Vorbea foarte rar despre tatăl lui, dar, de fiecare dată când îi pronunța numele, Caroline devenea mult mai atentă. Era tare mândru de el. Îi povestea deseori și despre mama lui.

– Ea nu era ca tata, spuse el. S-ar fi mulțumit să rămână toată viața în vechiul apartament. Nu l-a încurajat în afaceri. Erau atât de diferiți. Mă întreb ce l-a putut atrage unul spre celălalt.

Caroline își aminti ce-i spusese Anthony.

– Într-un anume fel, este mai bine că a murit. Știu că este îngrozitor să spun astfel de lucruri, dar ea n-ar fi fost fericită, reluă tânărul gânditor.

– Eu cred că efectiv există astfel de femei. Și după, au fost foarte multe femei în viața tatălui tău ?

– Caroline, tatăl meu este milionar. Chiar dacă ar fi semănat cu monstrul de Frankestein, tot ar fi avut femei. Dar cum este și frumos, el a avut multe femei.

Răsucind cuțitul în rană, el continuă :

– Este normal ! Atracția banului...

John părea cufundat în gânduri.

– Totuși, continuă el, dacă mă întrebi de povești serioase, cinstit, ți-aș spune că nu. Nu cred că există vreo femeie pentru care să vrea să-și piardă libertatea.

Poate că avea dreptate, gândi Caroline. Poate că el o părăsise, ca să iasă dintr-o situație care-l încurca. Mai ales după ce se lăsase dusă la Slayford, el o crezuse ușuratică, neinteresantă.

Cu gândurile acestea care-i zăpăceau capul, se gândi că în acea noapte nu va putea să doarmă.

* * *

În prima săptămână a lunii februarie, John se întoarse la universitate. Luă obiceiul să-i scrie Carolinei la două zile, în timp ce ea îi răspundea o dată pe săptămână. Nu-i povestise tatălui său despre întâlnirea lor.

Anthony se întoarse puțin după plecarea lui John. Caroline văzu într-un ziar fotografia lui la sosirea pe aeroport.

Citi articolele în drum spre serviciu și se întrebă dacă îl va vedea. Dar se îndoia de acest lucru ; acum era punctuală și nici n-ar fi vrut să-l facă să creadă că aranjase totul ca să-l întâlnească intenționat.

În biroul dactilografelor viața revenise la normal. Ruth se făcea că nu știe nimic de Anthony și Caroline nu voia să-i schimbe hotărârea.

Uneori, nici chiar Amanda nu știa că ea ieșise cu fiul lui.

La începutul lunii martie, John petrecu un weekend mai prelungit la Slayford. În prima seară veni să cineze cu Caroline. Își pierduse bronzul și era obosit.

– Tatăl tău nu te-a întrebat unde te duci ?

Erau într-un restaurant chinezesc și încercau să mănânce orez cu bețișoarele.

– Nu în seara asta, spuse el zâmbind. Dă un dineu la Slayford pentru directorii societății și nevestele lor, ca în fiecare an. Este ca un ritual. Eu nu asist la așa ceva și el știe. Deci, m-a lăsat să plec.

– Dar pe tine nu te interesează ? Oricum, tu vei moșteni toată afacerea.

– Eu ? Era zăpăcit. Mă vezi tu în afaceri ? Oh, nu ! Eu vreau să-mi fac propria carieră, care nu va fi

legată de firma Steinbeck. Refuz să-mi petrec zilele închis într-un birou.

– Şi ce se va întâmpla atunci ? întrebă Caroline fără să vrea.

– Ei bine, dacă tatăl meu nu se căsătoreşte şi nu face un alt băiat, cred că atunci unul din verii mei din Boston se va trezi bogat într-o zi.

El pronunţă aceste ultime cuvinte cu un pronunţat accent american, ceea ce o făcu să râdă.

– Perfect ! De fapt, el cum se simte ?

– Foarte bine. Puţin obosit, totuşi.

John rămase de joi până marţea următoare şi ea îl văzu în fiecare zi.

Sâmbătă era aniversarea ei şi îşi petrecură toată ziua la Brighton. Dimineaţa, venind s-o ia, îi arătă un pachetel. O obligă să-l desfacă înainte să plece şi ea se supuse râzând. Dar râsul i se stinse când văzu brăţara. Avea impresia că smaraldele, rubinele şi diamantele îi jucau o festă urâtă.

Prima reacţie a fost să i-o dea înapoi, îngrozită, dar ar fi fost ridicol. El n-ar fi înţeles. L-ar fi jignit şi nu voia asta. Ironia soartei a vrut ca Anthony să-i dea brăţara fiului său pentru vreo prietenă, şi... s-a nimerit la ea.

Deodată îl observă pe John cum o privea consternat.

– Ce se întâmplă ? Nu-ţi place ? Eram sigur de contrariu.

– Oh, John, nu pot să accept un astfel de cadou.

– Ah, asta este ! Răsuflă uşurat şi se linişti. Nu fi proastă. Mă voi simţi jignit dacă o refuzi. Dacă-ţi place, Caroline, vreau s-o iei şi s-o porţi.

Caroline şuspină. Soarta voia ca ea să aibă această brăţară. Dar ea ştia că nu-i va plăcea niciodată : pen-

tru ea va fi o permanentă amintire a respingerii ei de către Anthony.

– Îți mulțumesc, John ! spuse în sfârșit. Trebuie să-ți spun că n-am văzut niciodată o asemenea bijuterie.

El părea încântat.

– Perfect. Și acum, vreau să-ți ofer o zi de neuitat.

Și așa a fost. În afară de manierele și atitudinile lui care-i aminteau de Anthony, Caroline petrecu cea mai frumoasă aniversare de ziua ei.

Se întoarseră la Londra ca să celebreze, într-un bar de noapte, intrarea ei în „categoria băutorilor".

*
* *

A doua zi, John n-o putu întâlni decât seara. Petrecuse ziua la Slayford cu tatăl lui și-i fusese foarte greu să-i explice de ce nu-i prezenta noua lui cucerire. Așa că Anthony nu înțelese ce-l reținea pe fiul lui să-i prezinte fata.

Caroline era foarte nefericită din această cauză.

– Cred că va trebui să-i spui, conchise ea. Nu vreau să existe neînțelegeri între voi.

– De acord. Nu-ți face griji, nu va avea obiecții.

Nu era așa de sigură de acest lucru. Dar, dacă va reacționa, ce va însemna oare ?

Au petrecut seara într-un club de jazz. Era o orchestră excelentă. La sfatul lui John, se îmbrăcase în pantaloni de catifea roșie, o haină neagră și era încântată.

După un dans deosebit de agitat, Caroline se prăbuși peste John într-un colț din salon.

– Dansezi minunat, îi mărturisi ea, dar sunt epuizată.

– Nu arăți chiar așa. John o privea în timp ce ea se aranja.

Își dădea perfect seama ce efect avea asupra lui. Deodată, el se aplecă și o sărută pe gât și-l simți cum se lipește de ea.

– Oh, John ! strigă ea depărtându-se.

– Sunt atât de respingător ? întrebă el, trecându-și mâna prin păr.

– Bineînțeles că nu ! răspunse Caroline, neștiind cum să controleze situația.

Observase mai de mult că privirile lui nu mai erau atât de „amicale", dar nu crezuse că va ajunge aici. Sperase să fie pentru el ce era și el pentru ea, dar nu voia să ajungă mai departe. Nu mai putea iubi pe altcineva așa cum îl iubise pe Anthony. Orice s-ar întâmpla, John va fi mereu al doilea.

– Mi-ai ghicit sentimentele ? întrebă el, observând-o în semiîntuneric.

– Nu mă gândeam la așa ceva ! Oh, John, ce pot să-ți spun ?...

– Nu spune nimic, te rog. Uită ce s-a întâmplat. Era o nebunie să sper să găsesc în tine răspunsul la sentimentele mele.

– Asta înseamnă că totul s-a sfârșit între noi ?

– Eu sper tare mult că nu, spuse el luând-o de umeri. Caroline, te iubesc. N-am fost niciodată așa. Vreau să continuu să te văd.

Caroline ezită, apoi se lipi de el.

– Sărută-mă, John, dacă vrei.

El nu așteptă să-i spună de două ori. Gura lui era caldă și tandră. Caroline se crezu cu Anthony și-i întinse buzele. Sărutarea lor devenea pasionată.

Deodată, ea se smulse de lângă el şi-şi şterse buzele. Era odios să-l înşele pe John.

Când o conduse acasă, nehotărâtă, îl întrebă :

– Eşti sigur că vrei să mă mai vezi ?

– Evident, răspunse el. Cine ştie ? Dacă într-o zi te vei îndrăgosti de mine ? Vreau să fiu de faţă !... Tot mai eşti atrasă de tatăl meu. Sunt atât de diferit de el ?

– Oh, nu ! Îi semeni foarte mult !

– Atunci este perfect, conchise el zâmbind.

După plecarea lui John, ea se simţi mai singură ca niciodată. Îi lipsea.

Se adânci în munca ei şi doamna Morgan o selecţionă ca cea mai bună dactilografă. La firma Steinbeck elementele bune erau totdeauna apreciate ; astfel, când o secretară plecă, i se propuse locul pe care-l acceptă cu bucurie, chiar dacă colegii ei considerau acest lucru ca pe un favoritism.

Era încântată să ia în primire noul birou. Acum devenea secretara particulară a domnului Lawson. El se ocupa de salarii şi munca ei deveni mai interesantă şi variată. Pe lângă asta, câştiga independenţă.

*
* *

Primăvara sosea şi Caroline aştepta cu nerăbdare vacanţa de Paşti. Într-una din scrisorile lui, John o anunţa că tatăl lui pleca în Statele Unite ca să-şi vadă mama. Ar fi dorit să-l ia şi pe el, dar îi spuse că va încerca să nu plece ; nu era încă nimic hotărât.

Într-o după-amiază, şeful ei nu se întoarse după pauza de prânz ; la ora două sună soţia lui ca să-i spună că avea o migrenă foarte puternică. Deci nu mai

venea la birou. Telefonul sună din nou : era din interior şi ea ridică receptorul.

– Aici biroul domnului Lawson. La aparat domnişoara Sinclair.

Avu loc un moment de linişte, apoi se auzi o voce masculină :

– Caroline, tu eşti ?

I se înmuiară picioarele şi se aşeză pe colţul biroului.

– Anthony ! Apoi, orgolioasă, întrebă : Ce pot să fac pentru tine ?

– Voiam să-i vorbesc domnului Lawson. Nu ştiam că lucrezi pentru el.

– Sunt secretara lui personală. Îşi dădu seama că şi el era la fel de surprins. Domnul Lawson nu este aici în această după-amiază. A sunat soţia lui şi a spus că are o migrenă.

– N-are importanţă ! Îl voi vedea peste o săptămână.

Din nou se lăsă un moment de linişte.

– Ce mai faci ? continuă el.

– Foarte bine ! răspunse Caroline pe un ton pe care şi-l dorea dezinvolt. Şi tu ? Ai petrecut bine vacanţa ?

– Vacanţa ? Ah, în ianuarie ? Da, foarte bine. John a stat câteva săptămâni cu mine. Tu cum ai petrecut Crăciunul, bine ?

– Cel mai bine !

Această conversaţie era într-adevăr frustrantă. De ce nu închidea telefonul ?

– Spune-mi, cine este tânărul care se învârteşte pe lângă tine ?

Caroline era uimită. De unde ştia că iese cu cineva? Pusese să fie urmărită ? Era furioasă. Cum îndrăznea să întrebe aşa ceva ? Era de o curiozitate bolnavă.

– Ce importanţă are ? Şi mai întâi, de unde îţi iei informaţiile ?

– Nu te supăra. Nu te urmăresc. Te-am văzut acum câteva săptămâni într-un bar din Chelsea. Este Davison ?

– Nu, nu este el. Nu l-ai recunoscut ? Acum îi trecuse din mânie.

– Cred că nu.

– A, bine. Era John Steinbeck ! răspunse ea sec.

Dorea să-i facă rău şi oricum, John tot voia să-i spună tatălui său. Auzi respiraţia gâfâită a lui Anthony apoi el îngână :

– Glumeşti !

– De ce crezi că glumesc cu un asemenea subiect? întrebă, regretându-şi brutalitatea.

Oare ce gândea despre ea ? Dacă ar putea să-l vadă...

Telefonul amuţi. El închisese. Puse şi ea receptorul jos şi începu să tremure. Acum ce se va întâmpla ? Dar nu aşteptă prea mult. Câteva minute mai târziu, uşa biroului se deschise şi Anthony intră în birou. Această prezenţă stranie făcea camera mică şi ea se ridică nervoasă. Ştia că era cam ciufulită.

Anthony era mai înalt şi mai frumos ca oricând, în ciuda unui aer obosit.

– Tu ? murmură ea. Ce surpriză !

El se încruntă.

– Chiar crezi că-mi puteai spune ce mi-ai spus fără să am vreo reacţie ? tună, furios. Dumnezeule din Ceruri, Caro, vrei să mă înnebuneşti ?

Caroline roşi şi se sprijini de birou.

– Bineînțeles că nu. L-am întâlnit pe John din întâmplare, în ianuarie, când tu erai în vacanță, și de atunci ne vedem când el este în oraș.

– Asta-i tot ? spuse el cinic, aprinzându-și o țigară. Bine că n-am fost atât de tâmpit să cred în protestele tale de sinceritate. În patru luni, deja ai uitat.

Caroline luă o țigară.

– Cum îndrăznești să-mi faci morală ?! strigă furioasă. N-am uitat absolut nimic. Sentimentele mele pentru tine nu se vor schimba niciodată. Dar cum n-ai vrut să știi nimic, mă consider liberă.

– Dar propriul meu fiu ! De ce John ? Ca să te răzbuni ? murmură trist.

– Bineînțeles că nu. Nu ți-a dat prin cap că pot să apreciez compania lui tocmai pentru că este fiul tău?

Anthony se întoarse și privi pe fereastră.

– Foarte bine. Știu că nu am dreptul să intervin. Te rog să mă scuzi.

Caroline lăsă capul în jos. Toată ființa ei o împingea spre el, voia să-l liniștească, să-i promită că John nu-i va lua niciodată locul. Dar mândria o împiedica.

La urma urmelor, nu era prea sigură de sentimentele lui. Dacă el credea că o să fie mai fericită cu un bărbat tânăr, de ce n-ar fi John ? El o iubea. Își impuse deci să rămână liniștită.

– Pari obosit. Ai dormit ?

– Foarte bine, mulțumesc ! răspunse el, aruncându-i o privire arzătoare. Trebuie să fie de bătrânețe..! Luna trecută am împlinit treizeci și nouă de ani.

– Și eu optsprezece, spuse ea cu calm.

– Mă tem că am uitat de aniversarea ta.

– Fiul tău și-a amintit. Am primit o brățară de platină.

Anthony se miră.

- Adevărat ? Ei bine, ai recuperat-o, în sfârşit.

- Nu în aceleaşi împrejurări, spuse ea sec. Nu aveam de ales, crede-mă ! John n-ar fi înţeles.

Anthony deveni palid. Se îndreptă spre uşă.

- Cred că nu mai este nimic de adăugat. La revedere, Caroline.

- La revedere... domnule Steinbeck !

Nu-l privi cum pleacă, dar îndată ce închise uşa, începu să hohotească.

CAPITOLUL VI

Caroline îi scrise lui John ca să-l anunțe că Anthony era la curent cu relația lor. Acesta îi răspunse că tatăl său îi telefonase dar nu făcuse nici un fel de comentariu.

Era satisfăcută de acest lucru. Ar fi putut să-i interzică fiului lui s-o mai vadă ; totuși el era cel care-i subvenționa traiul și studiile lui John. Oare însemna că nu acordase prea mare importanță ?

După ce se gândi mai bine, Caroline ajunse la concluzia că Anthony s-a simțit neputincios.

În scrisoarea următoare, John povestea cum tatăl lui nu mai amintea deloc de călătoria lor în Statele Unite și o întrebă dacă nu putea să-și ia o săptămână de vacanță și să meargă cu el la Paris de Paști.

Ideea călătoriei o încânta. Având posibilitatea să-și ia vacanță când voia, se hotărî să accepte. Îi răspunse afirmativ, convinsă fiind că doar așa își va schimba starea sufletească.

Amanda, care tot nu știa cine este John, era mai puțin entuziasmată. O sfătui să se gândească bine înainte de a se angaja într-o astfel de aventură. Încercă chiar să afle mai multe despre acest tânăr, dar în zadar.

*
* *

O săptămână înainte de plecare, Caroline primi un telefon neașteptat. Doamna Bayle o anunța că mătușa ei Barbara avusese un atac fatal de dimineață.

Această veste o lovi cumplit. Mătușa Barbara era singura ei rudă, și după moartea ei rămânea singură pe lume. La nevoie, mătușa ei o ajutase întotdeauna. Acum rămăsese un gol.

Caroline asistă la funeraliile din micuța biserică din spatele casei. Mătușa ei era întinsă pe pat și i se păruse atât de mică... Și acum, în haine de doliu, văzând cum sicriul este coborât în mormânt, o cuprinse o jale amară.

Domnul Manson, avocatul care se ocupa de afacerile mătușii de câțiva ani, fu foarte prevenitor. După plecarea celor câteva prietene, el le ceru Carolinei și doamnei Bayle să vină în bibliotecă.

Caroline privea în jurul ei cu durere. Petrecuse atâtea zile fericite printre aceste cărți vechi. Mătușa ei fusese aceea care o inițiase și în muzica bună. Trăise în această casă paisprezece ani.

După ce se așezară cu toții în fotolii, domnul Manson scoase un plic din servietă.

– Mătușa ta a lăsat un testament.

Caroline era surprinsă. Știa că mătușa ei era proprietara casei, dar nu se gândise niciodată că într-o zi îi va aparține ei.

Avocatul își puse ochelarii și începu să citească. Bătrâna făcea donații pentru mai multe organizații de binefacere și Caroline se miră câți bani economisise.

Îi lăsa cinci mii de lire doamnei Bayle, care roși toată de bucurie.

– Cât este de drăguță ! O cunoșteam atât de puțin, spuse doamna Bayle.

În sfârșit avocatul se întoarse spre Caroline.

– Restul bunurilor, printre care și această casă pe care vei putea s-o vinzi dacă vrei, este al tău, domnișoară Sinclair. După cheltuielile de înmormântare și celelalte, vor rămâne aproape douăzeci și cinci de mii de lire, plus casa.

Caroline era ametită.

– Douăzeci și cinci de mii de lire ? Dar mătușa mea nu avea atâția bani !

– În ultimii ani, mătușa ta a făcut speculații la bursă. Avea un agent executant și ea era extrem de abilă. Era o adevărată femeie de afaceri, chiar dacă nu a lăsat niciodată să se vadă.

Caroline aprinse o țigară. Nu-i venea să creadă. Era bogată, va avea un venit !

– Oh, domnule Manson, nu știu ce să zic !

– Ei bine, nu spune nimic, replică el zâmbind. Ruda ta avea aproape optzeci de ani și s-a stins așa cum a dorit, fără zgomot. Ea voia ca tu să ai bani ca să faci ceea ce ea n-a făcut. Mi-a spus de nenumărate ori că tu îi aminteai de tinerețea ei... Totuși, pe vremea aceea, fetele tinere nu părăseau casa părintească pentru a locui singure, și nu umblau cu băieții ca în ziua de azi... Ia banii aceștia și profită de ei ! Dar, dacă pot să-ți dau un sfat, nu striga în gura mare că ești bogată. Vânătorii de zestre sunt foarte mulți.

Caroline suspină.

– Mulțumesc. V-aș ruga să vă ocupați în continuare, dacă doriți.

– Sigur, domnișoară. Voi fi întotdeauna gata să vă fac un serviciu. Ar fi bine să treceți mâine dimineață

pe la biroul meu ca să discutăm despre proiectele dumneavoastră.

– Bineînțeles, și încă o dată vă mulțumesc. Vă sunt foarte recunoscătoare pentru tot ce faceți.

– Asta-i munca mea, știți. Acum vă rog să mă scuzați...

El plecă. Doamna Bayle urcă să-și facă bagajele și Caroline rămase singură, contemplând focul. Dintr-o dată, devenise o femeie bogată, liberă ! Putea să-și abandoneze munca și să plece unde voia. Toată lumea îi aparținea.

Liberă ! Acest cuvânt o sfida. Ea nu va fi niciodată liberă să-l iubească pe Anthony. Acum că avea posibilitatea să călătorească, ideea să-l lase pe Anthony o chinuia. Cum ar putea să plece la mii de kilometri de el ?

Cu greu reveni la realitate. Se simțea singură. Avea nevoie de cineva lângă ea și se gândi la John. Cu un efort de energie, se ridică și sună la Radbury. John era acolo.

– Caroline ! exclamă el cu voce caldă. Ce bine-mi pare că te aud. Am primit scrisoarea ta cu vestea morții mătușii tale. Îmi pare foarte rău.

– Îți mulțumesc, John. Este așa de plăcut să te aud și să-ți vorbesc.

Și era adevărat. Entuziasmul lui îi încălzise sufletul. Era fericită.

– Hei, spuse John, nu face vocea asta la telefon. Așteaptă să fiu lângă tine.

– Oh, John ! Eram singură aici și tare nefericită. M-am gândit la tine. Am telefonat și acum tu mă asculți. Este minunat !

– Deci, acum totul este bine ?

– Foarte bine. Am o surpriză pentru tine. Sunt moștenitoarea unei case și a douăzeci și cinci de mii de lire.

– Ce ?! John era la fel de surprins cum fusese și ea.

– Da ! Nici eu nu-mi revin ! Sărmana mătușă Barbara. Era secretul ei. Doar avocatul ei știa că făcea afaceri.

– Amuzant ! John fluieră lung. Deci, ești bogată ! Nu vei mai fi acuzată că vrei banii mei. Caroline, te simți bine ? Pari nervoasă. Când te întorci la serviciu ?

– Nu știu. Trebuie să mă văd cu avocatul în privința casei.

– Și călătoria noastră la Paris ?

Caroline oftă.

– Nu știu. Când te întorci ?

– Mâine, cred. De ce ?

Ea tremură.

– Vino să mă vezi, spuse atât de blând și încet încât el abia o auzi. Am nevoie de tine.

– Am înțeles. Când îmi vorbești așa, aș face orice pentru tine.

Ea puse telefonul jos și urcă în camera ei. Nu va mai veni niciodată aici. Nu vor mai fi vizitele la mătușa Barbara, sâmbăta. O pagină din viața ei fusese întoarsă, începea alta. Se așeză pe pat și se întrebă dacă fusese rezonabil din partea ei să-i vorbească lui John astfel. De fapt, ea de Anthony avea nevoie. Dar cum nu putea să-l aibă, îi convenea oricare altul...

*
* *

Amanda era foarte fericită pentru Caroline. O cunoștea puțin pe mătușa ei, dar o găsise foarte plăcută. Se miră atunci când Caroline o anunță că-i va pune în cont cinci mii de lire.

– Îți dai seama, este o sumă enormă !

– Atunci, fac foarte bine. Este pentru tine.

– Nu știu ce să zic... și o strânse în brațe.

– Sunt mulțumită că te bucuri. Noi suntem prietene foarte bune... Dacă am schimba apartamentul ? În ceea ce mă privește, nu știu încă ce să fac. Mai întâi, îmi dau demisia de la Steinbeck și-mi iau o vacanță ; după... voi vedea. Voi căuta un alt serviciu. Nu pot să stau degeaba. Mă voi plictisi !

– Dar, Caroline, poți să călătorești, să cunoști mulți oameni.

– Nu știu...

Intuitivă, prietena ei o întrebă :

– Nu mai ești îndrăgostită de bărbatul acela ?

Caroline se străduí să zâmbească.

– Trebuie să mă schimb. John se întoarce astăzi, trece pe la ora șase pe aici.

Amanda își ridică sprâncenele a mirare.

– Caroline, nu mi-ai răspuns la întrebare.

– Știu, spuse ea, ducându-se în camera ei.

Furioasă, Amanda aprinse o țigară și merse pe urmele ei. Era evident că moștenirea o lăsa indiferentă. Nu conta decât Anthony Steinbeck.

– Spune-mi, cine este acest John ? Ce face ?

– Ți-am spus, este student la universitatea din Radbury, zise Caroline, punându-și o rochie bej care se asorta cu tenul ei.

– Dar de unde este ? Ce fac părinții lui ?

– Câte întrebări !... exclamă Caroline, roșind. Mama lui este moartă.

În mintea Amandei se produse declicul. Toate lucrurile mărunte pe care le ascunsese Caroline de câteva luni, se înlănțuiau. Refuzul ei de a-i spune numele, întâlnirea lor, mașina sport, în sfârșit moartea mamei lui...

– Îl cheamă Steinbeck ?

Caroline se întoarse. Expresia ei vorbea de la sine.

– Da ! oftă ea. Îmi pare bine că știi cine este, în sfârșit, am vrut de multe ori să-ți spun.

– Pe cine păcălești tu ? exclamă Amanda. Te interesează fiul cu adevărat, sau vrei să te răzbuni pe tatăl lui ?

Caroline se înfioră.

– Asta nu-i adevărat. Îmi place mult John și nu vreau să mă răzbun pe Anthony. Dar nu știu exact de ce ies cu el.

– Îți bați joc de băiatul ăsta ! strigă Amanda furioasă.

– Nu ! În ochii Carolinei apărură lacrimi.

– Îl apreciez mult, să știi. Este gentil, curtenitor și... Am nevoie și cu de cineva.

Amanda rămase uimită. Caroline nu știa ce vorbește.

– Și el ? Se mulțumește doar cu prietenia ta ?

– El mi-a spus că mă iubește.

– Caroline, ești nebună ! Găsește-ți un prieten care să nu aibă de-a face cu familia Steinbeck. Ești bogată, poți să alegi pe cine vrei.

– Nu ! Cât timp John va fi fericit, voi fi și eu.

Amanda își strivi țigara.

– Te-a cerut în căsătorie ?

– Nu, nu încă.

– Dar o va face ! Vei accepta ?

Caroline tocmai se ruja.

– Cred că da. N-o să rămân fată bătrână !

Spusese ceva la care se gândea de mult timp. Amanda o privea înmărmurită.

– Caroline Sinclair, ai doar optsprezece ani. Ce spui tu este ridicol, şi tu ştii asta.

– Este adevărat. Ai dreptate, dar te rog, opreşte-te!

– Îţi dai seama ? Pasiunea pentru Anthony Steinbeck îţi ia minţile.

– Nu este pasiune ! strigă ea.

– Dacă zici tu. Dar acum eşti bogată. Nu-ţi strica situaţia. Tot ce-ai visat poate deveni realitate.

– În afară de un lucru, reluă Caroline cu duritate. Îl iubesc pe Anthony. Nu voi iubi niciodată pe altcineva şi asta mă înnebuneşte. Viaţa fără el nu are sens. Am nevoie de el ! Dar el nu vrea să ştie de mine...

Îşi muşcă buzele.

– Şi apoi, îl am pe John şi el este o parte din Anthony. Îmi povesteşte despre tatăl lui şi eu îi apreciez compania. Ce este rău în asta ?

– Te torturezi, Caroline. Crede-mă, uită toate astea ! Pleacă de aici !

– Nu. Sunt prea lașă ca să plec.

Din stradă se auzi un claxon. Caroline alergă la fereastră.

– Este John, spuse ea. Plec. Pe curând.

Caroline fugi pe scări. Uitase de discuţia avută cu Amanda. Avea nevoie de John şi-i făcea bine să ştie că el o iubeşte.

Sosi jos când el tocmai intra şi se ciocniră.

– Caro, vino aici.

El o prinse în braţe şi buzele lor se uniră. După un moment ea se eliberă.

– Bună, John. Sunt mulţumită că te văd.

– Şi eu la fel. Haide... O împinse în maşină şi se aşeză alături de ea. Te iubesc, şopti el.

Merseră să cineze într-un restaurant liniştit şi discutară despre viitorul ei. John vorbi mult apoi tăcu, fiecare urmându-şi gândurile. John bâigui :

– N-ar trebui, ştiu, dar te întreb acum : vrei să fii nevasta mea ?

Caroline nu era surprinsă. Ştia că asta se va întâmpla mai devreme sau mai târziu. Dar cum ea tăcea, John continuă :

– Îmi voi lua diploma anul viitor. Voiam să mai aştept puţin, dar, după acest doliu, mi-e teamă că ai să pleci, că vei întâlni pe altul. Ne cunoaştem de puţin timp şi mi-ai spus că nu mă iubeşti. Dar eu te iubesc şi nu pot trăi fără tine.

– Eşti foarte drăguţ, începu ea. Ţin la tine. Dar mai întâi trebuie să ştii povestea dintre mine şi tatăl tău.

– Cred că o ştiu. Îl iubeşti, nu-i aşa ?

– Da.

– Ştiam după felul în care mă ascultai când îţi vorbeam despre el. Ar fi trebuit să fiu orb să nu-mi dau seama.

– Nu credeam să fiu atât de transparentă.

– Nu poţi fi pentru alţii, suspină el. Dar eu te iubesc şi încep să te cunosc.

– Eu mă întreb... Dacă ţi-ai dat seama că nu pot să te fac fericit ?

– Este absurd. Dacă risc eu, de ce n-ai risca şi tu ? răspunse el furios.

– Nu înțelegi. Știi de ce ne-am despărțit ?

– Presupun că tata n-a vrut să se lege la cap. Lasă-mă, poate sunt crud.

– Nu. Poate ai dreptate. Mi-a spus că sunt prea tânără pentru el.

– Oh... Asta-i tot ?

– Nu. A crezut că am ieșit cu un alt băiat în absența lui.

– Și este adevărat ?

– Da, dar nu a fost ce crede el. Este o poveste lungă și n-am chef să ți-o povestesc. N-a vrut să mă lase să-i explic.

– Era gelos !

– Cred că da. Dar de ce-ți spun toate astea ?

– Pentru că eu te-am întrebat. Tatăl meu, cum ai văzut, este un încăpățânat. Îl mai iubești ?

– Cred că da. Oh, de ce să mint ! Da.

– Înțeleg. John stătea pe gânduri. Și faptul că acum ești bogată n-a schimbat nimic ?

– Nu în ceea ce privește sentimentele mele pentru el. Vezi, eu sunt neînsemnată... spuse Caroline zâmbind.

– Nu pentru mine ! Așa cum sunt, te voi lua în orice condiții.

– În cunoștință de cauză ?

– Da. Știu că ești nefericită, dar totul se poate îndrepta. Lasă-mă să încerc.

Caroline ezită.

– Așteaptă puțin, spuse încet. Mergi prea repede pentru mine.

– Trebuie să te zgâlțâi. Eu nu cred că-l iubești atât pe tata ! Este prea bătrân pentru tine. Tu ai nevoie de un băiat de vârsta ta... Ca mine.

Caroline se simţea incredibil de bătrână faţă de el. El nu iubise niciodată cu adevărat. Care erau sentimentele lui reale faţă de ea ? N-o să-i facă necazuri ? Avea dreptul să-şi asume riscul ?

– Haide, ne logodim întâi.

Ea îl privi şi capitulă.

– De acord. Dar cu o condiţie...

– Care ? întrebă tulburat.

– Ca fiecare din noi să poată să-şi ia înapoi cuvântul dat, dacă doreşte.

– De acord, răspunse el uşurat. Nu vei regreta, vom petrece momente minunate ! Pentru început, plecăm pentru o săptămână la Paris.

Caroline se molipsi de entuziasmul lui. Era un lucru minunat să poţi conta pe cineva. Poate că până la urmă, cine ştie ?

Ca să-i facă lui John pe plac, acceptă o petrecere de logodnă. Dar îşi regretă această decizie aflând că va avea loc la Slayford. John era încântat şi când ea manifestă o oarecare reţinere, el izbucni în râs ; era foarte normal ca un tată să dea o recepţie pentru logodna unicului fiu.

Caroline se temea de această seară şi de întâlnirea cu Anthony. Oare o să creadă că fusese ideea ei ? John îi luase măsura pentru inelul de logodnă.

Amanda era supărată şi comenta orice spunea ea. După părerea ei, Caroline se îndrepta spre pierzanie, făcea cea mai mare prostie din viaţa ei...

În timpul pe care-l vor petrece la Paris, un asociat al lui Anthony, contactat de John, le va căuta un apartament nou. Caroline îl va aranja singură.

Bucuria Amandei era stricată de toate aceste evenimente, dar se străduí să pară veselă şi s-o ajute pe Caroline în alegerea noii garderobe.

Își cumpără chiar și ea o rochie pentru ocazii. Cea a Carolinei era crem, cu un decolteu în spate, cu mâneci lungi transparente și o fustă plisată.

Caroline își dădu seama că tot ce alesese era în funcție de gusturile lui Anthony. El n-ar fi dorit niciodată s-o vadă într-un caftan, ceea ce era genul lui John!

* * *

Sâmbătă dimineața, se trezi cu gândul că nu va supraviețui experienței la care va fi supusă. Dar energia ei naturală învinse și, până seara, dobândi o oarecare detașare, ca și cum n-ar fi fost ea în cauză. John le spusese celor două prietene că va veni să le ia în jur de ora șapte seara cu Rollsul tatălui său.

– Trebuie să recunosc că am o senzație de sfârșeală numai când mă gândesc la toată această lume bună. Îți mulțumesc că m-ai invitat, spuse Amanda.

– Aveam nevoie de un sprijin moral.

– Ți se pare! Ai făcut saltul, acum trebuie să te gândești la John. Nu uita că într-o zi va fi soțul tău. El te iubește. Viața pe care o vei duce nu-ți va lăsa prea mult timp să reflectezi. Iar în rest... Nu vei mai vedea la fel lucrurile.

– Cruță-mă de banalități. Cred că se aude mașina, spuse Caroline, înfășurându-se într-o capă de blană.

John era punctual și ele îi ieșiră în întâmpinare. Caroline făcu prezentările căci Amanda nu-l văzuse niciodată și observă chiar că John îi aruncă acesteia o privire admirativă. Dar, după o rapidă strângere de mână, el nu avu ochi decât pentru Caroline, și Amanda care fusese foarte sensibilă la acea privire, simți puțină gelozie.

John puse valizele în portbagaj și porniră. Amanda se simțea bine singură, în spatele mașinii imense. John coborâse geamul despărțitor ca ea să poată participa la conversație.

Ajunseră foarte repede la Slayford. Prea repede chiar, pentru Caroline. Îi căută mâna lui John. El i-o strânse cu căldură și se simți mai liniștită.

Seara promitea să fie plăcută. Cu John alături, își păstră calmul și siguranța de sine. Ce i se putea întâmpla? Îl va vedea pe Anthony. Ei și? Nu era decât un bărbat! Și nici nu făcuse nici o obiecție la aflarea veștii logodnei lor.

Casa strălucea. Erau multe mașini parcate. Dineul era prevăzut pentru ora opt. Fusese angajat personal din afară pentru seară, și, când ele au sosit, un servitor tânăr le luă mantourile.

John se duse în salon să-l găsească pe tatăl său, în timp ce ele își aranjau machiajul. Nervozitatea Carolinei revenea și ea își întârzie cât putu intrarea. Amanda, din contră, atâtată de curiozitate, o tot grăbea.

Toate femeile, în vestiar, erau minunat îmbrăcate, strălucind de bijuterii. Caroline era fericită că-și pusese brățara. Ba chiar o compară cu celelalte bijuterii. Era foarte frumoasă.

În fundul holului, John le aștepta alături de Anthony. La vederea lui, Caroline se făcu palidă și se bucură când John veni și o luă de mână ca s-o conducă la el.

Anthony era minunat în smoching, părul lui strălucea în lumina candelabrelor. Părea sigur de el, deloc tulburat de venirea ei.

– Bună seara, Caroline, îi spuse cu o voce gravă și cu un licăr cinic în privire. Cred că trebuie să vă felicit. Vă doresc fericire la amândoi.

– Îți mulțumesc, abia articulă ea. Simți că se sfârșește. Îi venea să strige că nu se mărită cu nimeni și să fugă cât de repede putea. Dar reuși să se stăpânească, în timp ce John i-o prezenta tatălui lui pe Amanda.

Ochii acesteia se măriră, și Caroline gândi cu amărăciune că el atrăgea femeile precum lumina îi atrage pe fluturi noaptea.

Dineul a fost servit în sufrageria cea mare. Apoi, John o duse pe Caroline să-și aleagă inelul de logodnă.

Masa din bibliotecă era acoperită cu inele. Caroline ameți.

– John, astea costă o avere ! De ce atâtea ?

– Am vrut să fie cât mai multe ca să-ți poți alege. Nu mă logodesc în fiecare zi ! Dacă-ți plac, ia-le pe toate.

Caroline dădu din cap.

– Oh, John ! Ești nebun !

– Vreau pentru tine tot ce este mai frumos ! Vino să alegi !

Fiecare inel avea farmecul lui. Pietrele erau perfecte, monturile accentuau frumusețea bijuteriei. Caroline era intimidată. În sfârșit, spuse :

– Hotărăște tu pentru mine, John ! Eu nu pot.

El examină cu atenție bijuteriile.

– Dacă preferi cu adevărat să aleg eu, află că l-aș lua pe acesta.

Era un smarald încadrat în diamante.

– Este verdele ochilor tăi, spuse el, punându-i-l pe deget. Îți place ? adăugă el, sărutându-i mâna.

– Da, răspunse ea oferindu-i buzele.

– Să mergem să-l arătăm celorlalți.

În absența lor, în salon se făcuse loc pentru dans. Covorul fusese rulat, câteva mobile scoase și deja câteva cupluri dansau în ritmul unei muzici moderne.

La sosirea lor, au fost imediat înconjurați de prieteni curioși să vadă inelul și să-i felicite. Se aduse șampanie și toată lumea bău în sănătatea lor.

Anthony se apropie de Caroline cu o privire care-o înfioră. Când muzica reîncepu, el spuse :

– Cred că am dreptul la primul dans !

Numai John înțelese sensul cuvintelor lui, dar nu avea de ales și o lăsă, în ciuda voinței sale.

Caroline se trezi în brațele lui Anthony. Dansară un moment în tăcere, ceea ce-i permise să se liniștească. Era greu să-și păstreze calmul când toată ființa ei tremura la cea mai mică atingere a lui.

– Am auzit că te-ai îmbogățit, spuse el în sfârșit.

– Dacă vrei ! Pot să-mi ofer aproape tot ce-mi doresc.

– Și de asta te-ai logodit cu John ? întrebă el cu sălbăticie.

– Prefer să nu vorbesc despre asta.

– Nu mă îndoiesc de așa ceva. Caroline, de ce mi-ai făcut asta ?

– Anthony, suspină ea, dar cu calm, noi nu mai avem nimic să ne spunem.

– Oare ? Nu vrei să știi ce cred și eu ? Nici dacă te mai iubesc încă ?

– Nu, șopti ea. Totul s-a sfârșit.

– Crezi ? aproape că-i murmură el, simțindu-i trupul fremătând în brațe.

Ea ignoră întrebarea.

– Am auzit că pleci în Statele Unite peste câteva zile.

– Da. Mama mea a fost încântată când a aflat de logodna lui John. Ar fi vrut să vină și ea, dar o criză de reumatism a împiedicat-o. Și tu, te duci la Paris ?

– Da, de fapt, nu mai lucrez la firma Steinbeck. Mi-am dat demisia. Am primit o scrisoare foarte frumoasă de la domnul Manson, în această dimineață. Îi părea foarte rău că mă pierde.

– Și ce vrei să faci, când John va fi la Radbury ?

– Nu știu încă, nu mi-am făcut proiecte.

Dansară tăcuți și brusc Caroline se împiedică.

– Îmi pare rău, se scuză ea.

Dar fața lui Anthony se întunecă.

– Îți pare rău pentru tot ?

– Nu înțeleg. Nu m-ai vrut când puteai să mă ai. Acum de ce mă chinuiești ?

– Te doream, replică el, dar nu voiam să-ți stric viața... și acum, ți-o strici tu însăți.

– De ce spui asta ? Noi vom fi foarte fericiți.

– La început, se poate, aprobă el. Dar tare mi-e frică să nu-ți faci iluzii despre John. El nu este genul bărbatului fidel.

– Anthony ! Cum îndrăznești să spui astfel de lucruri ?

– Pentru că ăsta este adevărul. Oh, știu. Te-a dus la concerte, la operă, este un bărbat de lume perfect. Dar asta nu va dura. În sfârșit, nu cred ! Totuși, n-aș vrea să te rănească.

Caroline izbucni într-un râs nervos.

– Cum îndrăznești să vorbești așa, când tu însuți ești un maestru neîntrecut în a mă răni ?

Într-un sunet de trompetă, muzica se opri și Caroline se îndepărtă de Anthony. Merse să-l caute pe John, gata să leșine. Se agăță de el.

– Să nu mă mai lași să dansez cu tatăl tău.

John îi observă paloarea și o luă în brațe.

– Am înțeles.

El se întrebă ce i-a putut spune tatăl lui ca s-o înfurie aşa.

În timpul serii, Caroline o văzu pe Amanda dansând cu Anthony. Se părea că-i face o mare plăcere, râzând la fiecare vorbă a lui. Nu-i putea privi mai mult timp. Nu dorea decât să se termine serbarea şi să se poată izola în camera ei.

CAPITOLUL VII

Cea mai mare parte dintre invitaţi locuiau în împrejurimi şi Amanda aştepta să cheme un taxi când Anthony îi propuse s-o ducă el cu maşina. Ea era flatată şi încântată de această ofertă.

– M-am distrat foarte bine, domnule Steinbeck, spuse ea pe drumul de întoarcere.

Anthony zâmbi şi aprinse o ţigară.

– Sunt încântat să aud asta. Îşi încruntă sprâncenele şi continuă : Spune-mi, Caroline este fericită ?

Amanda îşi strânse mâinile pe poşetă. Înţelese că Anthony se oferise s-o conducă numai ca să poată vorbi cu ea despre Caroline. Era destul de jignitor, dar ea acceptă. Şi era necăjită pentru prietena ei. Era chiar o uşurare să poată vorbi cu cineva despre aceasta.

– Nu asta numesc eu să fii fericit, spuse ea îngrijorată. Dar poate asta este cea mai bună soluţie. Această viaţă nouă poate schimba totul.

– Şi banii ?! exclamă Anthony. Nu s-a lăsat dusă de speranţele nelimitate care i se oferă ?

– Banii n-o interesează. Caroline este o persoană foarte emotivă. Sentimentele ei sunt mai importante decât restul. A fost foarte afectată.

Anthony își strânse țigara între dinți. Tot ce auzise în această seară dovedea că fata încerca să scape de o durere, cufundându-se într-o lume artificială.

John era la curent cu adevăratele lor relații ? Oare nu se înșelase cu privire la ea ? Ar fi vrut să-i pună mii de întrebări acestei fete, dar nu era momentul și nici locul. Și apoi, cum ar fi putut să fie sigur de exactitatea celor spuse de ea ? Numai Caroline putea să răspundă, dar ea era tot timpul în defensivă.

Se hotărî să mai pună o ultimă întrebare.

– Vrei să spui că este mai coaptă decât pare ?

– Nu știu... domnule... replică Amanda. Dar de ce n-o întrebați pe ea ?

– Îmi va spune adevărul ?

– Atunci, lăsați-o în pace ! reluă Amanda, uitând de orice reținere. Dați-i o șansă să descopere ea însăși ce este important pentru ea.

Anthony nu se supără și conchise, visător :

– Da. Poate ai dreptate.

El se întoarse la Slayford teribil de tulburat. O idee o gonea pe cealaltă. Nu uitase întâmplarea dureroasă cu Mark Davison. Este adevărat că nu-i permisese să se explice, dar ce-ar fi putut spune ? Pentru spiritul ei nerăbdător, nu avea decât o singură explicație : plictisul. Ceea ce-i confirma lui prima impresie : era prea tânără.

Dar, cum sosi la Slayford, și-o aminti în brațele lui în timpul serii. Tot corpul lui o dorea și fu fericit să afle că pleca a doua zi la Paris.

În acest timp, Amanda, culcându-se, analiză conversația avută cu el. Era evident că el o mai iubea pe Caroline. Cum putea să-și lase propriul fiu să se căsătorească cu ea ? Sau avea un suflet foarte mare, sau nu-i păsa. Dar instinctiv, respingea ultima eventualitate. Oare el nu vedea că povestea cu Mark Davison avea o expli-

cație logică ? Amanda și-o amintise pe Caroline, cea din timpul când era în relații cu Anthony. Era fericită și veselă, sigură de ea. Acum, era nehotărâtă și tristă.

Cunoscându-l pe Anthony Steinbeck, o înțelegea mai bine pe Caroline. Fizic, el era foarte atrăgător. Mai mult, era cald și foarte atent. Tandru, prietenos, se interesa de toți. Trebuia să fie minunat să fii iubită de el, se gândi Amanda, trăgându-și cuvertura până la bărbie.

În ceea ce-l privește pe John, Amanda era mai puțin sigură. El era plăcut și desigur mai mult genul ei. Nu ținea la conversații intelectuale și, după comportamentul lui, îți dădeai seama că îi plac femeile frumoase.

Ea îl înțelegea. Era tânăr, fermecător, puțin diabolic. Mai știa că și el o găsise pe gustul lui și asta o întrista pentru prietena ei.

Caroline auzise mașina când s-a întors. Ea știa că Anthony o condusese pe Amanda acasă și era geloasă. Despre ce vorbiseră ? El o găsise seducătoare pe Amanda ?

Rămase trează până la ora patru dimineața, în ciuda eforturilor de a adormi ; o zi grea o aștepta mâine. I se părea că abia adormise când doamna Jones trase draperiile și-i spuse bună dimineața, apoi îi puse o tavă pe genunchi.

– John a crezut că preferi să iei micul dejun aici, în pat.

– Îți mulțumesc mult, răspunse ea. Mai ales astăzi. Mă simt foarte obosită.

– Ești cam palidă, remarcă doamna Jones. Sper că nu ești bolnavă.

– Și eu sper, spuse Caroline oftând. Cred că este din cauza serii trecute.

– Ei, la vârsta asta ! exclamă doamna Jones. Doar dacă nu eşti puţin deprimată. Odihneşte-te în vacanţă, să nu mai oboseşti !

Caroline zâmbi.

– De acord, doamnă Jones. Eşti foarte drăguţă că te ocupi de mine.

– Nici vorbă. Acum, faci parte din familie, chiar dacă nu a fost totul aşa cum credeam eu.

Se lăsă o linişte jenantă.

– Înghite micul dejun, micuţa mea şi nu-ţi mai face griji.

După plecarea acesteia, Caroline îşi turnă o ceaşcă de cafea.

Tot amestecând zahărul în ea, se gândi la amabilitatea doamnei Jones. Nu era de mirare că Anthony şi John o preţuiau atât. Făcea parte din familie şi se întrebă oare ce credea bătrâna despre ea. Prima oară când o văzuse, venise aici cu Anthony şi probabil că se gândise că stăpânul se va însura cu ea.

*
* *

Anthony nu era de faţă atunci când ei au plecat. Îl văzuse John, plecând pentru o plimbare călare, dar Caroline nu vorbise cu el de când dansaseră împreună. Ea purta un costum taior de lână roşu şi un mantou de mohair bej. John o complimentă pentru toaleta ei.

Când ajunseră la ieşire, Caroline se înfioră şi începu să tremure. Îl văzuse pe Anthony, ca un călăreţ în depărtare. Chiar la aşa distanţă, era superb.

Ajunseră pe şoseaua ce ducea la Londra. John îşi privi logodnica apoi o sărută pe obraz.

– Te iubesc.

Caroline schiță un zâmbet.

– Adevărat ? Sunt tare mulțumită că părăsesc Anglia pentru câteva zile. Schimbarea o să ne facă bine.

– Precis !

Ea se întrebă dacă John se simțea stăpân pe situație sau doar voia să salveze aparențele.

*
* *

La Paris, hotelul era așa cum și-l imaginase.

John închiriase un apartament comun, dar, cum fiecare avea camera și baia lui, ea nu acordă importanță acestui fapt. Admira prea mult decorul bogat ca să mediteze la noul instinct de posesiune al lui John. Mai mult, era nerăbdătoare să iasă ca să exploreze comorile capitalei franceze.

Dar, în acest domeniu, John fu mult mai puțin cooperant. Cunoscând Parisul, nu avea chef să rătăccască printre monumentele istorice.

La început, Caroline, dorind să-i facă pe plac, îi lăsă toată inițiativa, dar refuză radical tot ce putea să le facă relația mai intimă. Poate el credea că timpul îi va schimba sentimentele : nu trebuia să fie greu să păstreze niște raporturi amicale.

Totuși, într-o zi, John era foarte mânios. Ea îi descoperi atunci o altă fațetă a caracterului. El putea să fie răutăcios, insolent și asta o tulbura.

Având o mașină la dispoziție, vizitară castelul de la Fontainebleau, o bijuterie în mijlocul unor grădini minunate.

Caroline era încântată. Dar John, toată după-amiaza făcu comentarii sardonice care i-au stricat toată plăcerea.

A doua zi, ieşiră din Paris, de data asta la iniţiativa lui. În ajun, ea alesese Fontainebleau iar în această zi el făcuse programul.

Parcară maşina în pădure, lângă un râuleţ mărginit de covoare de flori sălbatice multicolore. Coborâră pe malul apei. Caroline îşi băgă mâna în apă, lăsând-o în voia curentului.

– Este un loc încântător, spuse ea, în timp ce John aşeza o pătură pe iarbă.

– Nu-i aşa ?

Fericit şi destins, se lungi pe pătură şi se întinse leneş.

– Caroline, vino lângă mine.

Ea oftă.

– Dar de ce ? Eu nu sunt obosită. Mai bine mergem să ne plimbăm prin pădure.

John se întoarse pe o parte.

– Caro, ţi-e frică de mine ?

– Bineînţeles că nu.

Nu era prima dată când el îi punea o astfel de întrebare.

– Caroline, continuă el, situaţia noastră trebuie să evolueze. Ştii, nu-i aşa ?

– Să evolueze ? Era clar că ea refuza să înţeleagă.

– Nu-ţi bate joc de mine ! spuse el pe un ton mai puţin amabil, răstindu-se la ea.

– Dar, John, eu nu-mi bat joc de tine, răspunse ea, ridicând din umeri. Tu mergi prea repede. Această sedere în Franţa trebuia să fie o vacanţă. Or, totul devine o luptă pe care tu te zbaţi s-o câştigi.

John se ridică.

– Eu vorbesc serios. Nu sunt decât un bărbat iar tu eşti o tentaţie permanentă. O sărută cu pasiune.

– Tot nu înțeleg ce vrei să spui.

– Oh, i-auzi ! Ba înțelegi foarte bine, bombăni el. Caroline, eu ți-am spus deja că te iubesc. Ce-aș mai putea adăuga ?

Ea își mușcă buzele.

– John...

Se opri. John se așezase din nou pe pătură.

– Vino să te așezi și tu, ordonă el. De ce ți-e frică ? Suntem logodiți, iar eu nu sunt un oarecare străin care te-a adus aici ca să te seducă.

Caroline ezită, apoi se așeză lângă el. Era deosebit de emoționată. La urma urmelor, erau logodiți și John fusese întotdeauna drăguț și atent cu ea.

– Așa este mai bine, aprobă el zâmbindu-i și strângând-o la piept. Acum, sărută-mă !

Caroline vru să-i spună ceva. Sărutările lui fierbinți o împiedicară. Era prea tulburată ca să-i răspundă, dar el părea că nu observă, mâinile lui mângâind-o cu fervoare.

– Oprește-te ! gâfâi ea.

John nu era atent și într-un geamăt înăbușit ea se degajă atât de repede încât reuși să-i scape. Se ridică și alergă spre mașină. Abia respirând, deschise portiera și se ghemui înăuntru.

Cele câteva minute care-i trebuiră lui John să ajungă la mașină i se părură ore. El strânse pătura și o puse în portbagaj, apoi se instală la volan. Caroline nu îndrăzneă să se uite la el. Ce se va întâmpla ?

– Îmi închipui că trebuie să-mi cer scuze ! spuse el oftând.

Caroline se făcu că nu-l bagă în seamă și-și trecu mâna prin păr.

– Este greșeala mea, dar nu-mi cere mai mult.

– Știu că te-am hărțuit. Îmi pare rău. Dar cred că niciodată n-am avut atâta răbdare cu fetele.

– Vrei să spui că n-ai așteptat niciodată, nu-i așa? Vocea ei era blândă și gravă.

– Cam așa ceva.

El porni motorul și se întoarseră fără să mai scoată o vorbă.

Până la sfârșitul șederii la Paris, John a fost de o cuminţenie exemplară, dar relaţiile lor fuseseră alterate de incident. Nu mai aveau nimic să-și spună și ea era convinsă că John începea să-și dea seama de zădărnicia logodnei lor. Totul era din vina ei. N-ar fi trebuit niciodată să-i permită să-i facă declaraţii. A fost o soluţie greșită din pornire.

Și cum, mental dacă nu și fizic, ea era mult mai matură decât el, ar fi trebuit să se gândească mai mult. Dorinţa ei egoistă de a se ataşa de John pentru că tatăl lui o tulbura, a fost o eroare cu atât mai mult cu cât el nu avea nimic în plus faţă de ceilalţi tineri. El crezuse că dragostea lui o va împiedica să se mai gândească la tatăl lui, dar nu era adevărat. Acum știa perfect acest lucru.

*
* *

La întoarcerea la Londra, prima lor seară o petrecură cu Amanda. Aceasta avea o grămadă de lucruri să le spună despre noul apartament și ardea de nerăbdare să i-l arate Carolinei. Era situat într-un imobil nou, avea două camere, un salon, o bucătărie și o baie. Era paradisul.

Amanda pregătise un pui cu curry și în timpul mesei ei povestiră ce văzuseră la Paris și cum era acolo.

Amanda era foarte interesată dar simţi tensiunea care domnea între ei. Astfel, când sfârşiră de mâncat, ea se duse să se culce, pretextând o migrenă.

John o ajută pe Caroline să spele vasele, apoi se întoarseră amândoi în salon pentru o ultimă ţigară.

– Ce facem mâine ? întrebă John.

– Tatăl tău a plecat pentru o perioadă mai lungă ?

– Pentru cincisprezece zile, cred. De ce ?

– Aşa... Mă întrebam dacă tu n-ai intenţia să mergi s-o vezi pe bunica ta.

– Oh, nu. Nu în vacanţa asta. Nu mai am decât zece zile până să mă întorc la „ocnă"...

După plecarea lui John, Amanda ieşi din camera ei.

– Ei ! exclamă ea. Ce nu merge ?

– Dacă-ţi spun, vei zice că m-ai prevenit.

Amanda făcu ochii mari.

– Ah, nu !... Şi ce te-a făcut să-ţi schimbi părerea ?

– O grămadă de lucruri mărunte, răspunse Caroline, evazivă. Oh, Mandy ! A vrut să facem dragoste şi l-am refuzat.

Amanda oftă.

– Trebuia să te aştepţi la aşa ceva, este genul lui.

– Să nu mai spui asta. El crede că mă iubeşte, dar de fapt, doar asta îl interesa.

– Este prost. Mă întreb ce-ai fi gândit tu dacă erai îndrăgostită de el...

Caroline era distrusă. Vacanţa asta, de la care sperase atâtea lucruri, fusese un eşec. Nici măcar nu mai dorea să-l vadă pe John.

Zilele următoare au fost ocupate cu mutatul în noul apartament. Acesta era aşa cum i-l descrisese Amanda şi Caroline petrecu ore în şir ca să-l amenajeze.

Era multă muncă și cheltui o groază de bani.

Îl văzu pe John în fiecare zi. Dar el rămânea foarte distant și ea era prea ocupată ca să bage de seamă. Când Amanda era liberă, venea și ea și observă că John i se adresa mai mult ei decât logodnicei sale. Nu știa ce să facă.

John se întorsese la Radbury și Caroline fu salvată. Nici nu putuse până acum să-și adune gândurile, era mereu întreruptă de întâlnirile cu John. Nu reușea să fie obiectivă. Se impunea deci o despărțire.

Cele două prietene se mutară la două zile după plecarea lui John. Amanda era foarte impresionată de mochetă și de mobila din bucătărie. Totul fusese ales cu gust și luxos. Se oferi și ea să participe la cheltuieli, dar Caroline nici nu vru să audă. Avea posibilități, cum spunea ea. Casa mătușii ei fusese vândută cu o sumă astronomică unui sindicat interesat de teren. Și doar după vânzare, Caroline observă că fusese cumpărată de Steinbeck Corporation.

Ea îi scria lui John, ca de obicei, dar răspunsurile erau din ce în ce mai puține ca în trecut. Era sigură că el regreta logodna cu ea.

După câteva zile petrecute prin apartament în care rătăcea fără nici un scop, se hotărî să plece în Grecia. Întotdeauna vrusese să viziteze această țară și, acum că era liberă, nimic n-o împiedica.

Se ocupă de tot ce avea nevoie și-și luă un bilet de avion. În ajunul plecării, îi scrise lui John să-i anunțe voiajul și să-i redea libertatea dacă o dorea. Era greu de explicat ; era la a patra încercare când sună telefonul.

Ea nu se obișnuise cu telefonul și tresărea la fiecare apel.

– Domnişoara Sinclair ?

Caroline nu recunoscu vocea imediat.

– Oh, dumneavoastră, doamnă Jones ?

– Da, domnişoară. Îmi pare bine că sunteţi aici! Am încercat să-l sun pe John, dar fără succes. Noroc că mi-am amintit că domnul Steinbeck avea numărul de telefon în repertoar. A aranjat totul cu domnul Manson, nu-i aşa ?

– Exact. Dar ce se întâmplă ?

– Am primit un telefon de la doamna Steinbeck din Boston. Şi ea a încercat să-l găsească pe John, dar degeaba. Atunci m-a sunat pe mine. Nu putea să aştepte.

– Dar ce se întâmplă ? întrebă Caroline.

– Este vorba despre domnul Steinbeck. A avut un accident de maşină şi, deocamdată, este la un spital lângă mama lui. Ei locuiesc în afara Bostonului, la Roseberry şi acolo este un centru mare de sănătate.

Picioarele Carolinei se înmuiară. Se prăbuşi pe un scaun.

– Este grav rănit ?

– Doamna Steinbeck mi-a spus că are nişte tăieturi pe faţă şi o tăietură urâtă la braţul stâng. În ceea ce priveşte leziunile interne, n-au fost încă depistate.

– Dumnezeule !

Caroline parcă era bolnavă.

– Domnişoară, mai sunteţi la aparat ? Reveniţi-vă! Aceste poveşti par întotdeauna mai rele decât sunt în realitate.

Caroline tremura.

– Doamnă Jones, vă daţi seama ce spaimă am tras ?

– Îmi închipui, răspunse bătrâna doamnă. Întotdeauna am gândit că eraţi mult mai ataşată de domnul Steinbeck decât de John.

– Aţi putea să-mi daţi adresa doamnei Steinbeck ?

– Ce-o să faceţi ? o întrebă după ce-i dădu adresa.

– O să-i las un mesaj lui John şi apoi o să plec la Boston.

– Ce bine-mi pare, domnişoară, spuse doamna Jones suspinând. Şi sunt sigură că domnul Anthony va fi fericit să vă revadă.

– Credeţi ? Chiar credeţi cu adevărat ?

– Bineînţeles ! De câteva luni avea un comportament diferit faţă de cel obişnuit. Îl cunosc prea bine ca să mă înşel.

Caroline îşi dădu seama că discuta despre Anthony cu menajera lui şi nu se cădea. Aşa că, după un rămas-bun călduros, închise aparatul.

Apoi, îşi puse ordine în idei. Nu putea să facă nimic până a doua zi. Avea nevoie de viză pe care n-o putea obţine decât de la ambasada americană.

Sună la aeroport să afle ora de decolare a avionului, apoi îl sună pe John la Radbury. Dar acesta ieşise şi ea îi lăsă un mesaj. Se întreba unde putea să fie. Ştia că este în examene. Poate că ieşise cu o fată ? Această idee însă, nu o afectă deloc.

Când Amanda se întoarse o găsi pe Caroline mergând în sus şi-n jos prin apartament, fumând ţigară de la ţigară.

– Ce se întâmplă ? Ai griji pentru mâine ?

Uitase complet de voiajul ei în Grecia şi o privi pe Amanda fără să înţeleagă.

– Cerule, am uitat cu totul ! Trebuie să anulez !

– Să anulezi ? repetă Amanda. De ce ?

Caroline îi explică şi Amanda dădu din cap.

– Crezi că asta este soluţia cea bună ? N-ar fi mai bine să aştepţi avizul lui John ?

– John şi cu mine am terminat. Chiar îi scriam.

– Nu te interesează ce-ţi spun eu... Tu nu faci decât după capul tău.

– Da, spuse ea, strivindu-şi ţigara. Îi sunt recunoscătoare mătuşii Barbara că mi-a lăsat aceşti bani. Pentru prima oară în viaţa mea, banii mă vor ajuta.

*
* *

Teresa Steinbeck intră în camera mare însorită pe care o ocupa fiul ei la spitalul din Roseberry şi-i zâmbi tandru. Era o femeie înaltă, elegantă, de şaizeci de ani, care părea incredibil de tânără. Anthony o privi cu dragoste. Îmbrăcată într-un costum de mătase roz, era zveltă şi atrăgătoare.

– Dragul meu, spuse ea închizând uşa şi apropiindu-se de pat. Cum te simţi ?

– Mult mai bine, răspunse el cu un zâmbet forţat. La fiecare mişcare suferea din cauza cusăturilor de pe obrazul stâng. Avea faţa parţial pansată şi, în afară de o uşoară paloare, părea în plină formă.

– Ce bine, răspunse Teresa.

Când aflase despre accident, fusese îngrozitor de speriată. Dar, acum când doctorii se pronunţaseră, se simţea destinsă. Fusese groaznic. O maşină cu trei tineri pierduse controlul şi se ciocnise de maşina lui Anthony. Era o minune că nu fusese omorât şi că nimeni nu fusese serios rănit. Faţa lui nu arăta deloc bine, dar urma o operaţie estetică.

– Ai veşti de la John ? întrebă Anthony. Sper că nu l-ai chemat aici. Nu este cazul.

– Dar este ridicol ! Un fiu trebuie să ştie când tatăl lui este în spital.

– Depinde de tată, replică el sec. Noi doi n-am avut niciodată prea multe lucruri să ne spunem.

Iritată, Teresa dădu din cap.

– Termină cu aceste considerații despre fiul tău. Lasă-i ocazia să-și facă griji. El este prea egoist. Nici nu mi-a prezentat fata cu care s-a logodit.

Privirea lui Anthony se întunecă.

– Mamă, asta este problema lui. Nu te băga !

Ochii Teresei străluciră, veseli.

– Dar tu știi bine că sunt o bătrână indiscretă...

Anthony își privi mama cu indulgență. Ea nu știa adevărul despre logodna lui John și așa era mai bine. N-ar fi înțeles.

– Nu cred ce spui, îi replică el. Când o să ies de aici ?

– Am vorbit cu doctorul Morgan înainte să vin la tine. După ce-ți scot copcile, te vei întoarce acasă. Cred că ei se tem de urmări.

Anthony se închise în el, iritat. Nu obișnuia să stea în pat toată ziua și-i era interzis să se scoale și să plece.

– Este aproape o săptămână de când sunt aici. Cum te prind aici, cum nu-ți mai dau drumul. Cred că fac o avere !

Mama lui zâmbi.

– Vei rămâne aici până când ei vor semna foaia de ieșire, fie că vrei sau nu. Nu te grăbi. În Anglia nu ești așteptat decât săptămâna viitoare.

– De acord.

Anthony ceda. Nu se putea contrazice cu mama lui. Era mai bine să rămână aici cât avea copci.

Teresa locuia într-o casă imensă pe care i-o găsise el. La început, fusese intimidată de mărimea ei, dar cu timpul se obișnuise. Acum, adora această locuință.

Urmând marginea proprietății, se ajungea la un drum mare care se întindea de-a lungul falezei.

O plajă imensă cobora spre marea care se adâncea rapid, deosebit de periculoasă pentru înotători. Dar din casă, se auzea zgomotul melodios al valurilor și Teresa își amintea de Irlanda ei natală.

Ea se întoarse acasă. Liza, o servitoare de culoare, îi ieși în întâmpinare în vestibulul pardosit cu marmură.

– Este o tânără care vrea să vă vadă. Mi-a zis că a venit din Anglia. O cheamă Caroline Sinclair.

Teresa se încruntă, auzind numele care-i spunea ceva. Scoțându-și mănușile, ea bombăni:

– Sinclair, Sinclair. Dar este logodnica lui John! El este aici?

– Nu, doamnă, este singură.

– Ah, bun. Și unde este?

– În salon, doamnă. I-am oferit o ceașcă de ceai, dar m-a refuzat.

– Foarte bine, Liza. Te rog să aduci totuși un ceai, dar peste zece minute.

– Da, doamnă.

Teresa se îndreptă spre salon. Sigur era o călătorie neprevăzută, doar dacă John n-o fi și el cumva bolnav, și o trimisese pe logodnica lui în locul său. Ea deschise ușa și intră. O fată înaltă și subțire privea grădina, în picioare în fața ferestrei. Se întoarse când auzi ușa și Teresa se gândi imediat că nu mai văzuse vreodată o făptură atât de încântătoare.

Avea un păr lung, blond care-i încadra fața nostimă în care străluceau niște imenși ochi verzi. Părea teribil de tristă.

– Domnișoara Sinclair?

– Da. Trebuie să fiți mama lui Anthony. Vă seamănă leit, spuse ea luând mâna întinsă a Teresei.

– Ce pot să fac pentru dumneata ? O invită să ia loc pe un scaun. Ești logodnica lui John ?

– Pentru moment, da. Dar înainte de orice, cum se simte Anthony ?

– Fiul meu este la spital, răspunse ea ușor nedumerită. Este rănit la față și la brațul stâng. Dar se simte bine. Nu are nici o leziune internă.

– Slavă Domnului ! murmură Caroline. Răsuflă ușurată.

Teresa era într-o mare încurcătură. Era logodnica lui John, dar se interesa anormal de mult de viitorul ei socru, pe care se părea că-l cunoaște foarte bine.

– Probabil că vă întrebați unde este John ?

Teresa aprobă.

– Domnișoară Sinclair, Caroline, dacă-mi dai voie. Aș înțelege că John este îngrijorat de soarta tatălui său, dar fiindcă nu e cu tine, nu înțeleg de ce ai venit singură. Este bolnav ?

– Nu, nici vorbă. Va veni și el îndată ce va primi mesajul. Doamna Jones nu l-a putut găsi și de aceea m-a sunat pe mine. Înnebunită la aflarea veștii, am lăsat totul baltă și am venit. Vreau să-l văd pe Anthony.

Teresa tot nu înțelegea. Ridică din umeri uimită.

– Asta se poate aranja. Dar poate ți-e foame, și ești foarte obosită.

Caroline surâse.

– Foame, nu. Dar obosită, da.

Teresa se simțea neputincioasă. Intuiția îi spunea că sentimentele acestei tinere pentru fiul ei le depășeau pe cele ale unei simple prietenii. Era neliniștită pentru Anthony. Generozitatea ei nativă triumfă.

– Dacă vrei, vei putea să rămâi aici, aşteptându-l pe Anthony să iasă din spital. Dacă vine John, va rămâne şi el aici.

– Doamnă Steinbeck, trebuie să vă explic... începu Caroline, conştientă de această stranie situaţie.

– Mai târziu, i-o tăie Teresa. Cred că ai motive ca să te afli aici şi că fiul meu are rolul lui. Dar acum trebuie să te odihneşti, vom merge să-l vedem mai târziu.

Caroline era la capătul puterilor. Tensiunea din ultimele ore şi acum, amabilitatea Teresei, o terminaseră şi, spre marea ei nedumerire, izbucni în lacrimi.

Teresa se depărtă, permiţându-i astfel tinerei să se liniştească. Îi făcea bine să plângă. Caroline se calmă.

– Iertaţi-mă, dar eram atât de îngrijorată...

– Nu te scuza, draga mea, răspunse doamna Steinbeck cu un zâmbet. Şi eu am plâns când am ştiut că nu era atât de grav. Femeile sunt derutante. Ah, iată ceaiul. Îţi mulţumesc, Liza.

Liza împinse măsuţa rulantă şi-i zâmbi Carolinei. Aceasta îşi spuse în gând că trebuie să fie plăcut să munceşti pentru o femeie ca doamna Steinbeck.

Când Liza plecă, Teresa servi ceaiul.

– Spune-mi, de când îl cunoşti pe Anthony?

Caroline roşi.

– De aproape şase luni.

– Şi cu John ieşi din ianuarie, după Anthony?

– Da.

Caroline ştia unde voia să ajungă.

– Deci, l-ai cunoscut pe Anthony înaintea lui John? conchise doamna Steinbeck.

– Este exact.

– Asta explică multe lucruri...

Teresa își mușcă buzele. Își aminti de vizita lui Anthony, în noiembrie. Din întâmplare, nu-i spusese numele fetei, și ea avusese impresia că nu voia să vorbească despre ea. Ea o fi ? Dar atunci, ce se întâmplase ? Poate că făcând cunoștință cu John prin intermediul lui Anthony, îl alesese pe cel mai tânăr ? Era posibil. Totuși, în ianuarie, Anthony s-a dus în croazieră. Cu ea ?

Știind că fiul ei era foarte pudic cu sentimentele lui, pierduse orice speranță să-l vadă recăsătorit.

Caroline ghicea gândurile doamnei Steinbeck. Era o femeie inteligentă, căreia nu putea să-i spună decât adevărul.

Își termină ceașca de ceai, o puse pe măsuță și așteptă ca doamna Steinbeck să facă primul pas.

Era îngrozitor de obosită și dorea să doarmă.

Doamna Steinbeck zâmbi, merse la ușă și o strigă pe Liza, care apăru câteva clipe mai târziu.

– Vrei s-o conduci pe domnișoara Sinclair în camera de oaspeți ? Unde-i sunt bagajele ?

– În hol, doamnă, mă duc să le iau. Vreți să mă urmați, domnișoară ?

Caroline se ridică și o privi pe doamna Steinbeck cu recunoștință.

– Nu știu cum să vă mulțumesc.

– Ești binevenită. Îmi placi mult și sunt sigură că ne vom înțelege bine. Se uită la ceas și continuă : Este patru și jumătate. Ai două ore să te odihnești, apoi vom mânca ceva ușor înainte de a merge la spital.

Caroline își puse mâinile în cele ale bătrânei doamne, exprimându-și astfel recunoștința, și o urmă pe Liza.

Camera era bleu, cu ferestre mari care dădeau într-un balcon, spre grădină. În depărtare se vedea marea

și se auzeau valurile lovindu-se de mal. Cum plecă Liza, Caroline se dezbrăcă și se aruncă pe pat. Era epuizată. Aceste câteva ore îi veniseră de hac. Adormi aproape imediat și fu trezită de servitoare la ora șase și jumătate.

Se simțea minunat. Făcu un duș și-și puse o rochie verde plisată. Se rujă ușor, dar mâinile îi tremurau la gândul că-l va revedea pe Anthony.

Coborî în salon. Era gol și atunci se duse pe terasă ca să admire peisajul. Micul oraș se întindea în vale; aerul era sănătos și ea respiră adânc.

Nu departe de aici, Anthony probabil că lua cina! Într-o oră, o să-l vadă, o să-i vorbească, îl va atinge! Ce-și vor spune? Era speriată. Oricum, va trebui să-l convingă de sentimentele ei sincere, de dragostea ei! Nu putea să trăiască fără el. Viața nu avea nici un sens, era groaznic să iubești atât...

CAPITOLUL VIII

Teresa intră în salon şi, văzând-o pe Caroline pe terasă, o strigă :

– Vrei să iei cu mine un pahar de Porto ? Ai putut să dormi ?

– Da, mulţumesc pentru tot, răspunse fata, luând paharul pe care Teresa îl întindea. Mă simt mult mai bine.

– Perfect. Vom cina imediat. Hai să ne aşezăm confortabil.

Caroline se aşeză pe marginea unui fotoliu.

– Acum, vreţi să vă explic ? propuse ea.

– Draga mea copilă, mărturisesc că sunt teribil de curioasă. Dar eşti sigură că vrei să-mi faci confidenţe ? Nici nu ne cunoaştem, ca să zic aşa !

– Cred că aveţi dreptul la o explicaţie. Şi chiar doresc să vă povestesc tot.

– Atunci, dă-i drumul ! Îmi face plăcere.

– Ei bine, iată, începu Caroline tot învârtindu-şi paharul între degete. L-am întâlnit pe Anthony absolut din întâmplare, în liftul de la Steinbeck Company. Lucram acolo de puţin timp, ca simplă dactilografă şi nu-l cunoşteam. Ne-am plăcut imediat. La început n-a fost decât o atracţie fizică, dar foarte repede a devenit

ceva mai serios şi chiar când am aflat cine era, pentru mine nu s-a schimbat nimic. El este cel la care am visat.

Caroline roşi. Teresa luă o gură de Porto, permiţându-i Carolinei să se destindă.

– Zece zile mai târziu, continuă Caroline, ne-am dus la Slayford. A venit şi John cu o prietenă. Vă puteţi imagina ce furios a fost când m-a văzut ! Credea că sunt amanta tatălui său ! După două zile, Anthony a plecat în Statele Unite. Ştiam că mă iubeşte. Cât a lipsit el, la birou începuse bârfa. Ştiţi ce ravagii poate face bârfa şi nu voiam ca iubirea noastră să fie batjocorită. Poate am fost proastă, nu ştiu... Cert este că, atunci când un băiat de la birou m-a invitat să ies cu el, am acceptat crezând că aşa opresc trăncăneala. Nu ştiam că acest tânăr era considerat Don Juan-ul Societăţii. Ieşirea cu el n-a fost deloc o partidă de plăcere, dar mă gândeam la Anthony şi la întoarcerea lui. El s-a întors aşa cum fusese prevăzut iar secretara lui l-a pus la curent. În sâmbăta venirii lui, a trecut pe la mine, acasă, şi mi-a spus că totul s-a sfârşit. N-a vrut nici măcar să mă asculte. Mi-a spus doar că sunt prea tânără pentru el. A fost îngrozitor !

Vocea i se înecă. Când reuşi să se controleze, continuă :

– Îmi explic reacţia lui. Credea că doar banii lui mă interesează. M-a tratat ca pe o puştoaică descreierată. Asta-i. După cum ştiţi, a plecat în croazieră. În ianuarie l-am văzut pe John şi el a fost foarte amabil. Cred că mă iubea. La început, am ieşit cu el pentru că era fiul lui Anthony şi-mi permitea să păstrez contactul cu... Apoi a murit mătuşa Barbara. Ea este cea care m-a crescut, ea era singura mea familie. Mi-a lăsat o mică avere. S-ar putea crede că această mică avere ar

putea să schimbe lucrurile. Oricum, eu nu fusesem niciodată bogată. Totuşi, eram pierdută, dezorientată... Atunci, John mi-a propus să mă logodesc cu el şi am acceptat. Nu mă întrebaţi de ce... Am fost nebună. Iubirea pe care o simţeam pentru Anthony era fără speranţă şi-mi era frică să rămân singură. Mai ştiam că dacă-l refuz pe John, mă despart pentru totdeauna de Anthony şi nu doream acest lucru. Mă înţelegeţi ?

Teresa rămase gânditoare. Povestea Carolinei explica totul şi ştia că acesta era adevărul. Fiul ei era suficient de încăpăţânat ca să nu accepte o explicaţie logică. După Lydia, se îndoia de orice. Şi apoi, această fată era foarte tânără !

– Câţi ani ai ? o întrebă brusc.

– Optsprezece. Dar vă rog, nu-mi spuneţi că sunt prea tânără. Îl iubesc pe Anthony. Îl iubesc de la început şi nu vreau pe nimeni altul. Când aţi sunat ieri, îi scriam lui John să-i spun că totul s-a sfârşit. Trebuia să plec în Grecia, dar am vrut să-l revăd pe Anthony, să încerc să-i explic.

– Şi ce se va întâmpla dacă el refuză să te creadă ?

Caroline ridică din umeri.

– Nu pot să trăiesc fără el şi de aceea îmi este teamă.

Liza intră şi le anunţă că masa era servită.

– Perfect, Liza, ne terminăm băutura şi venim.

– Bine, doamnă.

– Îţi mulţumesc că mi-ai povestit tot, spuse Teresa.

– Ce credeţi ? întrebă Caroline, punând paharul jos.

Teresa o privi cu compasiune. Era foarte emoţionată. Dar era convinsă că era soţia care-i trebuia lui

Anthony. Voia ca fiul ei să fie fericit şi să aibă o viaţă normală.

– Cred că fiul meu este un încăpăţânat. Va trebui să-l faci să judece. Sigur se teme de dragostea ta, se teme să nu fie doar un foc de paie.

– Şi dumneavoastră ? Credeţi la fel ?

– Nu. Cred că-l iubeşti pe fiul meu.

– Şi nu mă dezaprobaţi ?

– Nu, spuse Teresa zâmbind. Vreau să-l văd fericit, cum nu a fost cu Lydia. Era o persoană neînsemnată, incapabilă să-şi facă viaţa alături de el. Până acum el a fost convins că-şi ajunge sieşi. Tu l-ai făcut să aibă îndoieli. Sper că vei reuşi...

– Mulţumesc, spuse Caroline zâmbind.

Faptul că ştia că mama lui Anthony era de partea ei, îi dădea o putere incredibilă.

În timpul mesei, Caroline îi povesti despre vacanţa îngrozitoare de la Paris. Teresa era destul de clarvăzătoare să-şi închipuie cam ce s-a întâmplat. Îl ştia pe John nestatornic, iubind mai presus de orice libertatea. De aceea se şi mirase când aflase de logodnă. Crezuse că era îndrăgostit, dar, după ce Caroline i-a povestit totul, era puţin probabil.

După masă, Caroline care nu mâncase cine ştie ce, simţi că o lasă picioarele. Se aşeză în maşină alături de Teresa, gândindu-se la întrevederea viitoare. Ajunseră în faţa unei clădiri care semăna mai mult cu un centru de cercetare atomică decât cu un spital. Luară liftul, apoi merseră pe un culoar lung. Caroline simţea mâna Teresei pe braţul ei.

– Fii liniştită. N-o să te mănânce...

Caroline zâmbi nervos. Când ajunseră în faţa camerei lui Anthony, Teresa se opri.

– Du-te ! Merg să vorbesc cu infirmiera. N-o să stau mult.

Caroline închise ochii o clipă.

– Oh, doamnă Steinbeck, mi-e frică !

– Du-te ! spuse ea, deschizându-i uşa.

Adunându-şi tot curajul, Caroline intră şi închise uşa după ea. Era o cameră mare, cu o fereastră uriaşă la balcon.

Anthony, aşezat lângă fereastră, studia nişte dosare. Nu ridică ochii imediat şi ea crezu că o să-i crape inima. Braţul stâng şi obrazul erau pansate, dar era fericită să vadă că ochiul îi era cruţat. Atunci el o observă. Sângele i se urcă în cap. Împinse hârtiile şi se ridică.

– Bună ziua, Anthony, spuse Caroline încet. Este minunat că te văd. Cum te simţi ?

– Cât de bine este posibil. Dar ce cauţi aici ? Este şi John ?

– Nu... în sfârşit, nu încă, se bâlbâi ea. Cum am primit mesajul de la mama ta, i-am scris lui John câteva cuvinte şi am plecat.

– De ce ? întrebă el rece.

– De ce ?... Pentru că eram neliniştită, nu ştiam cât de grave sunt rănile tale...

– Ce drăguţă ! spuse ironic. Întotdeauna mă uimeşti, Caroline. Mama mea ştie ?

– Evident. M-am dus direct la ea când am sosit.

– Înţeleg.

Anthony privi pe geam şi pe Caroline o cuprinse frica. El nu putea să rămână indiferent. Nu era posibil. Dar, faptul că rămăsese în picioare după mai multe zile de pat, îl ameţi. Medicamentele erau şi ele responsabile de starea asta iar vederea Carolinei pusese capac.

Înțelegând că el nu se simțea atât de bine pe cât voia să pară, Caroline se apropie de el și-l privi fix.

– Anthony, nu te simți bine ?

– Nu ! zise el cu o voce extenuată. Ceva nu-i bine. Se întoarse și-și trecu mâna prin păr. Caroline ezită o clipă, apoi îi cuprinse brațul și se lipi de el.

– Anthony, te rog !

Incapabil să reziste mai mult, el îi căută buzele. Pasiunea îl domina. Le era sete unuia de celălalt. Caroline se agăță de el, conștientă de avantaj. Simțea că în vremuri normale, el n-ar fi cedat așa repede.

Când el se îndepărtă, ochii îi străluceau de mânie.

– Bravo ! Ce caraghioslâc !...

Tonul era amar și periculos.

– Anthony, nu mai fi așa !

– Cum aș putea să fiu ? Politicos, agreabil ? Crezi că ai câștigat ? Te așteptai să mă târăsc la picioarele tale ? De aceea te-ai logodit ?

– Anthony, te iubesc !

– Te rog, scutește-mă ! strigă el, exasperat.

– Dar acesta este adevărul ! insistă ea.

Incapabil să mai stea în picioare, el se așeză în fotoliu. Voia s-o creadă, căci avea nevoie de ea și tocmai acest lucru îl înfuria.

Caroline, distrusă, neștiind lupta lui interioară, se simți fără apărare. Rămase pe loc, în picioare. Auzi cum se deschide ușa și intră Teresa. Fără să bage în seamă încordarea din cameră, aceasta spuse zâmbind :

– Dragul meu, ai fost surprins s-o vezi pe Caroline?

– Foarte ! răspunse el, aprinzându-și o țigară.

Mama lui se neliniști când văzu cât era de palid. În aparență, vizita Carolinei fusese mai mult un șoc decât o surpriză. Se așeză pe pat în timp ce Caroline se îndreptă spre ușă.

– Vă aştept afară, doamnă Steinbeck.

– Bineînţeles ! Nu voi sta prea mult.

Anthony nu reacţionă. Rămasă singură cu fiul ei, Teresa luă o ţigară, o aprinse şi privindu-l pe Anthony, îi spuse :

– Deci ? spuse ea.

– Deci, ce ? El deschise ochii.

– Spune-mi adevărul. O iubeşti pe fata asta ?

– Nu este treaba ta.

– Ba da. Tu eşti fiul meu şi vreau să te ştiu fericit.

– Şi ce crezi, aş putea fi fericit cu... ea ?

– Da. Dumnezeule mare, nu vezi că te iubeşte ? Ce i-ai spus ? Avea aerul unei fantome, când am intrat eu...

Anthony nu răspunse imediat. Îşi scutură scrumul şi se întoarse. Nu voia să discute această problemă cu mama lui. Oricare ar fi decizia, o va lua singur.

– Sunt destul de mare ca să mă ocup singur de problemele mele, nu vreau să te mai aud vorbind despre ea.

– Dar, Anthony...

El îi tăie vorba.

– Ai veşti de la John ?

Teresa era furioasă dar nu-l putea obliga să vorbească. Întotdeauna fusese aşa. Se închidea în el, imediat ce se vorbea despre sentimentele lui.

– Nu, nici una. Voi avea astă-seară sau mâine. Nu-mi fac griji pentru el. Va veni când va putea.

Anthony căzu pe gânduri. Teresa era profund nefericită pentru Caroline. Se hotărî să-şi scurteze vizita, să se ducă la ea s-o consoleze.

– Ai face mai bine să stai în pat, spuse ea ridicându-se.

– După ce o să pleci tu.

– Odios personaj, spuse ea, sărutându-l de despărțire. Noapte bună și ai grijă de tine, tu ești singurul meu fiu.

Anthony zâmbi : era incorigibilă !

Caroline era în camera de așteptare. Era palidă și absentă. Întoarcerea a fost liniștită. Se pregătea o furtună, cerul era greu de nori.

Sosind, văzură un taxi la peronul scării. În timp ce ele parcau, un tânăr alerga pe scări. Văzându-le, se opri.

– John ! strigă Teresa.

John îi zâmbi bunicii sale, fără s-o bage în seamă pe Caroline.

– Bună ziua, mami ! spuse sărutând-o. Liza mi-a zis că ești la spital și veneam într-acolo. Cum se simte tata ? Pot să-l văd ?

Teresa își mușcă buzele.

– Acum nu, este foarte obosit. A pierdut mult sânge. Dar se simte bine, nu are nimic grav.

– Cu atât mai bine ! Merg să plătesc taxiul.

Plecă. Caroline era cu nervii la pământ. Atitudinea lui John lăsa să se întrevadă o explicație și ea nu avea deloc curaj. Îi era din ce în ce mai cald, o durea capul. După vizita la Anthony, voia să rămână singură.

Teresa intră, deschise ușile salonului și-și șterse fruntea.

– Ce căldură ! exclamă ea înainte s-o cheme pe Liza.

John intră chiar în momentul acesta și, văzând-o pe Caroline, se hotărî să-i vorbească.

– Ei ? Ce se întâmplă ?

Ea își trecu mâna peste frunte. Era înăbușitor și se simțea udă, lipicioasă, iar rochia parcă atârna pe ea. Ardea de nerăbdare să facă un duș.

– Îmi reiau libertatea, spuse Caroline calm. Dar te rog să nu faci scene. Uite, ia-l, și-i întinse inelul cu smarald. Îmi pare rău.

John își înfundă mâinile în buzunare. Se făcea că nu vede mâna întinsă. Toată simpatia pentru ea îi dispăruse, dorea să-i facă rău. Era atât de frumoasă... și era prima femeie care-l respingea.

– Chiar așa ? Trebuie să înțeleg că tatăl meu este iar în actualitate ?

– Nu fi grosolan !

– Că spun adevărul ? o ironiză el. Și tu crezi că ai să scapi așa, pur și simplu ? Ce vor crede prietenii mei ?

– Și atunci ?... protestă ea. Știai din pornire că este un simplu joc.

– Și-ți imaginezi că am să te las să pleci ?

– Cum ai putea să mă împiedici ? Unde erai noaptea trecută, când bunica ta a încercat să vorbească cu tine ? Îți refăceai mândria de mascul cu o fată ? Nu ești obișnuit să fii respins și orgoliul tău suferă din această cauză.

John era furios. Ea îl trata ca pe un școlar. Îi luă inelul și o privi cu răceală.

– Să nu mai discutăm despre asta, spuse ea scurt, în timp ce Teresa intra în salon cu o tavă.

– Iată ceva să ne răcorim. Vă este sete ?

– Îngrozitor, mulțumesc, spuse Caroline, așezându-se lângă ușă.

John luă și el un pahar și se prăbuși într-un fotoliu. Nu se simțea bine. Tot ceea ce-i spusese Caroline era adevărat. Mândria îi fusese mototolită, nu el. El

crezuse că o iubea dar fusese profund jignit că ea îl iubea pe tatăl lui.

Caroline era fericită că se sfârşise totul cu John. Dar acum, nu-i mai rămânea nimic. Nu mai avea nici un rost să rămână aici. Anthony fusese dispreţuitor şi ca rupsese logodna. Totul se terminase.

Îşi termină paharul cu băutură şi se scuză. Avea o migrenă groaznică şi voia să se odihnească. Dar, ajunsă în cameră, se simţi singură şi o mare neliniște puse stăpânire pe ea. Luă trei aspirine şi privi în gol. Era mai bine să se întoarcă la Londra. Să rămână în continuare aici, nu servea la nimic. O plăcea pe mama lui Anthony, dar nu voia să se ataşeze de ea. Camera era umedă şi auzea zgomotul valurilor. Avea chef să rătăcească pe plajă.

Furtuna ameninţa să izbucnească dintr-o clipă în alta, dar marea nu era departe. Alergând, ajungea repede înapoi.

Luă o haină şi ieşi din cameră. Se auzeau vocile lui John şi bunicii lui. Trebuia să iasă fără să fie văzută. Nu voia să discute cu John şi nici cu Teresa care, cunoscându-i starea sufletească, s-ar oferi s-o însoţească. Dar ea dorea să fie singură.

Cu pantofii în mână, se furişă pe scară, traversă holul şi ajunse la uşa de la intrare. Tocmai se strecura afară când Liza ieşea din bucătărie. Nu se mişcă, sperând că servitoarea n-o văzuse. Cum nu se întâmplă nimic, se încălţă şi o porni la drum. Nu putea fi văzută. Ca o criminală evadată, respiră aerul mării.

Era aproape ora nouă şi era pustiu. Totul era sumbru, dar culoarea ciudată a cerului răspândea o lumină stranie. Nu-i era frică de furtună. Traversă drumul şi ajunse pe versantul de iarbă care ducea la plajă. Jos, nisipul era alb, imaculat. Aerul sărat îi făcea bine.

Începu să coboare încet.

Agățându-se de tufele de iarbă, proptindu-se în pământ cu tocurile, cobora. Nu se gândea la nimic. Era fericită.

Deodată, la câțiva metri de plajă, panta se oprea brusc deasupra falezei. Îngrozită, nu se mai mișcă. De acolo de sus, nu vedea nimic și se gândi că totuși ar trebui să fie o placă scrisă care să semnaleze pericolul. Încercă să nu intre în panică. Trebuia să urce iar. Ar fi avut mai puține probleme dacă ar fi fost cu fața la pantă. Acum n-o mai uimea faptul că plaja era atât de curată ! Era furioasă pentru temeritatea ei. Dacă ar putea măcar să facă o jumătate de rotație !

Dar soarta era împotriva ei. Mișcându-se, își pierdu tocul de la pantof și, țipând de spaimă, căzu.

Amețită de căzătură, rămase prăbușită pe plajă, dar curând își reveni. Nu-și fracturase nimic, nisipul amortizase căzătura. Cum să se mai urce acum ? Nici chiar un cățărător experimentat nu putea să escaladeze stâncile astea.

Oftă, neputincioasă. Trebuia să aștepte ajutoare. Dar nimeni nu știa că ea ieșise. Nu va veni nimeni până a doua zi. Brusc, i se făcu frică. Furtuna era gata să izbucnească. Măcar dacă le-ar fi spus că iese să facă un tur.

Se auzi un tunet și începu să plouă. Căută un adăpost, dar fără succes.

Fusese o proastă. Se lipi de faleză. Un fulger ilumină golfulețul și se auzi ecoul unui tunet. Nu putea să-și țină lacrimile, totuși refuza să se îndoiască de propria soartă. Era din vina ei.

Atunci, își dădu seama că sub picioarele ei, nisipul era umed, tare, foarte curat. Nu exista decât o singură

explicație : fluxul acoperea golfulețul, nelăsând nici o șansă celor care ajungeau aici.

I se făcu frig. Nu era un frison, era un frig glacial și înfricoșător. Se va îneca ? Era îngrozită ! Dacă ar fi rămas la ea în cameră. Doar dacă... Cât timp îi mai rămânea până la sfârșitul fluxului ?

CAPITOLUL IX

Teresa se uită la ceas. Era aproape ora zece. Cădea din picioare de somn.

– Dragul meu, se scuză ea, sunt obosită, am avut o zi epuizantă.

– Şi eu la fel, murmură John stingându-şi ţigara.

– Caroline probabil că s-a culcat, remarcă Teresa. N-o voi deranja, este şi ea obosită.

John nu răspunse. Amândoi evitaseră cu grijă subiectul în timpul serii, nu voia să-l abordeze nici acum. Nu voia decât să doarmă.

Teresa se ridică. Observase tăcerea lui John cu privire la Caroline. Dacă totul se sfârşise între ei, va şti la timpul potrivit.

Atunci sună telefonul.

– Dumnezeule ! Cine să sune la ora asta ?

– Este domnul Anthony. Vrea să vorbească cu domnişoara Caroline.

Teresa se încruntă.

– Acum ? Luă telefonul. Alo, Anthony ! Este o glumă ?

– Nu, mamă. Vreau să vorbesc cu Caroline.

– Foarte bine, dacă insişti.

Teresa se uită la John neputincioasă. Liza era neliniştită.

– Domnișoara Sinclair s-a întors ? întrebă ea.

– Stai, Liza, domnișoara Sinclair nu este la ea în cameră ?

– Nu, doamnă, am văzut-o ieșind, acum o oră, dar n-am văzut-o întorcându-se.

Teresa scăpă telefonul din mână. Gândurile i se învălmășeau. John sări de pe loc.

– Și-a luat bagajele ?

– Nu cred, dar nu sunt sigură.

– John, du-te să vezi, grăbește-te !

Acesta se precipită spre scară.

– Ce se întâmplă ? întrebă Anthony care nu auzea nimic. Caroline este acolo ?

– Nu știu.

– Ce vrei să zici ?! strigă el.

– Ei bine... a ieșit acum o oră și eu... noi n-am mai văzut-o. Tocmai venise John și stăteam de vorbă în salon. Liza a văzut-o când a plecat.

– A spus unde se duce ?

– Nu. John s-a dus în cameră să vadă dacă și-a luat valiza.

John coborî.

– Lucrurile ei sunt acolo, spuse încruntat. Unde poate fi ?

– Dă-mi-l pe John ! ordonă Anthony.

Teresa îi întinse acestuia telefonul.

– Alo, tată ! Cum te simți ?

– Deocamdată nu te mai ocupa de mine. Ce s-a întâmplat ?

John ezită apoi mărturisi :

– Trebuie să știi ! A rupt logodna cu mine și am avut o discuție.

Anthony era furios.

– Şi de asta te-ai dus să vezi dacă şi-a luat bagajele ? Ţi-a fost frică să nu fi plecat ?

– Da, tată. Dar s-a dus probabil să se plimbe.

– Pe ploaia asta ! Dacă i s-a întâmplat ceva...

Se lăsă liniște. John așeză receptorul și o privi pe bunica lui. Sprijinită de ușa salonului, ea auzise sfârșitul discuției.

– Deci, nimic n-o mai reținea aici !...

John roși.

– Era tata, spuse el încet.

– Dacă tu crezi că s-au împăcat, te înșeli.

– Dar atunci... începu John.

– ...vrei să știi de ce a rupt logodna ? Și-a dat seama că-l iubea pe tatăl tău și că nu putea să se mărite cu tine. Este o situație dificilă.

John zâmbi cu tristețe

– Deci, din cauza mea a plecat, ca să...

– Taci ! exclamă Teresa Poate că s-a adăpostit de furtună, dar unde ?

– Este o întrebare de zece franci, ironiză el. Bun ! Aș face mai bine să merg s-o caut. Poate s-a dus la spital ?

– Abia a sunat Anthony, de acolo.

– Este adevărat. Vorbeam aiurea !

Liza ridică din umeri și se întoarse în bucătărie.

Teresa aprinse o țigară Tremura. Își amintea de expresia Carolinei la ieșirea din spital. Așteptase așa de mult de la întâlnirea cu Anthony... Totul depindea de această vizită. Își aminti de vorbele Carolinei, referitor la ceea ce însemna viața fără el. Oare a vrut să-și pună capăt zilelor ? Nu era posibil !

Se lăsă să cadă într-un fotoliu. Cei șaizeci și trei de ani ai ei atârnau greu, în seara asta.

În acest timp, John își îmbrăcă impermeabilul, în-

cercând să nu se gândească la ceea ce i s-ar fi putut întâmpla Carolinei, dacă era rănită sau poate chiar mai rău. Chiar dacă se certaseră, tot îi mai păstra o mare stimă.

Liza intră chiar în acel moment.

– M-am uitat în zațul de cafea, îi anunță ca foarte serioasă, dar nu apare nicăieri.

– Îți mulțumesc, Liza, spuse Teresa. Ai făcut tot ce puteai să faci.

– Trebuia să vă spun când am văzut-o ieșind pe domnișoara, se căi Liza.

– Nu te necăji ! răspunse Teresa amabil. Nu aveai de unde să știi. Totul o să fie bine. O vor găsi.

Liza se întoarse în bucătărie și Teresa se ridică.

– John, în ce loc vrei s-o cauți ?

– N-am nici o idee.

– Ce-ar fi să te duci în golfuleț ? Era normal să fi vrut să se plimbe pe plajă, este atât de tentant !

John se încruntă.

– Nu se poate, bunico, ar fi văzut plăcuța de pericol ! Oricum, nu cred că ar fi putut să coboare.

– Plăcuța nu este pusă de-a lungul falezei. Întotdeauna am spus că este foarte periculos. Dacă a căzut ? S-a mai întâmplat și altora.

John nu era convins.

– Pentru Dumnezeu, mișcă-te ! strigă Teresa, furioasă. Nu mai vorbi și pleacă s-o cauți !

John își înfundă mâinile în buzunare și o luă spre ușă.

– Dacă chemăm poliția ?

– Ce le vom povesti ? strigă ea. Că o prietenă care este în trecere a plecat să se plimbe și nu s-a mai întors ? Cel puțin să le spunem că ne temem să nu se fi sinucis.

John roşi.

– De acord. Să nu mai vorbim despre treaba asta...! mormăi el, deschizând uşa.

În acel moment se auzi un scârţâit de pneuri.

– Poliţia ! zise Teresa ducându-şi mâna la gură.

Se auziră paşi pe trepte şi uşa se deschise. Era Anthony. Îmbrăcat, acum el răspândea putere. Teresa aleargă spre el şi-l sărută.

– Oh, Anthony ! Bine că ai venit... Eram tare îngrijoraţi. Cum ai putut să ieşi din spital ?

– Am dat o semnătură. Îmi închipui că n-ai găsit încă nimic, îi spuse lui John.

– Acum plecam, răspunse John prost dispus.

– Şi unde voiai să mergi s-o cauţi ? întrebă el, întorcându-se spre mama lui. Văd un taxi afară.

– Caroline era foarte deprimată când a plecat de la spital. Nu era în apele ei... şi...

– Continuă.

– Ştii foarte bine de ce mi-e frică.

– Vrei să spui că te gândeşti la o sinucidere ? Nu cred. Nu face Caroline aşa ceva !

Dar şi Anthony era neliniştit, chiar dacă n-o arăta.

– Cred că este la golfuleţ. Cât este ceasul ? Fluxul va acoperi plaja. Dacă este luată de flux, orice intenţii ar avea, rezultatul va fi acelaşi... John, ai o frânghie ?

Acesta dădu din cap.

– Bunico, o frânghie ! Ai una ?

Teresa păli.

– Nu, Anthony...

– Atunci fă o coardă din cearşafuri înnodate. Grăbiţi-vă, timpul trece.

Cu coarda astfel făcută se urcară în taxi. În câteva secunde, erau în vârful falezei.

*
* *

Caroline își pierduse tot curajul. Doar voința n-o lăsa să-și piardă cumpătul. Fluxul va ajunge îndată. Nisipul va fi acoperit. Deja mici rigole se formau în jurul ei și se lipi de faleză ca și cum ar fi vrut să-și croiască drum. Strigase tot timpul, nici nu mai avea voce. Nimeni n-o auzea, știa asta, dar când striga se mai liniștea.

Se întrebă dacă apa o să fie atât de adâncă încât s-o acopere. Dacă nu, risca să fie măturată. Știa să înoate, dar contra unui flux care-o va strivi de faleză... Și, chiar dacă curentul nu va fi prea puternic, faleza se întindea pe toată coasta și ea n-o va putea escalada.

Era îngrozită când se gândea că va muri, aici, la câțiva metri de casa lui Anthony. Ce va crede el când o vor găsi ? Călătoria ei în America nu fusese o reușită ! Furtuna trecuse și acum cădea o ploaie fină. Îi era frig.

Când auzi mașina, crezu că visează. Farurile cercetau faleza. Nu-i venea să creadă. Înțepeni. Apa era deasupra gleznelor. Auzi voci bărbătești. Adunându-și resturile din energia ce-i mai rămăsese, strigă cât putu de tare :

– Ajutor ! Ajutați-mă !

Și izbucni în hohote de plâns.

Ei o auziră. Văzu două siluete masculine decupându-se în lumina farurilor.

– Caroline !

Era vocea lui Anthony. Credea că visează. El era la spital !

– Anthony ! Sunt aici.

Se făcu liniște, apoi el strigă :

– Te-am auzit, scumpo. Ține-te bine. Avem o coardă.

Cele câteva minute care au trecut i s-au părut o veșnicie. În sfârșit, prinse coarda pe care i-o trimiseseră.

– Ai prins-o ? Ține-o bine, strigă Anthony. Perfect ! Leag-o în jurul taliei tale. Este un nod de laț care se strânge când o tragem. Ajută-te de brațe ca să nu te înăbuși. Când ajungi pe iarbă, vei putea să mergi ținându-te de coardă.

– Am înțeles, Anthony.

Ea îi urmă sfatul întocmai. Într-un minut, era sus. Nu-i venea să creadă. Era într-o stare de plâns, udă, părul îi atârna, avea privirea golită și speriată.

John desfăcu nodul de la laț și o privi, puțin rușinat. Dar ea nu avea ochi decât pentru Anthony.

– Caroline, mica mea prostuță ! Mica mea nebună ! îi spuse el, luând-o în brațe. O strânse la piept să se încălzească.

Își uitase tăniile. Caroline se agăță de el. Să se simtă lângă el, să simtă că o iubește, asta merita din plin cele câteva ore de spaimă.

– Ai venit, ai venit ! șopti ea.

– Evident, am venit ! Caroline, să nu mai faci niciodată așa ceva. M-ai înnebunit !

Caroline se lipi din nou de el. Apoi, Anthony o instală în mașină.

– O să faci o baie caldă ca să nu riști o pneumonie.

Anthony insistă s-o ducă în brațe până în camera ei, în ciuda brațului bolnav și protestelor ei.

Teresa era fericită. O trimise pe Liza să umple cada.

– Dezbracă-te ! îi spuse Anthony când ajunseră în camera Carolinei.

Ea se execută, dar se întrebă dacă el o să rămână. Tocmai își scotea haina când el se îndreptă spre ușă.

– Mă voi întoarce repede, spuse el ieșind.

Baia era minunat de caldă și ea se destinse. Liza o ajută să se bage în pat și se strecură recunoscătoare în cearșafurile de mătase.

Puțin după aceea, se auzi un ciocănit la ușă și inima începu să-i bată mai tare. Dar fu ușor decepționată când o văzu pe Teresa care veni și se așeză pe marginea patului, privind-o. Acum era aici, era salvată.

– Copilul meu ! Câte emoții ! De ce te-ai dus acolo ?

– Îmi pare rău că v-am produs atâta panică, dar nu știam că...

– N-ai văzut panoul „Pericol" ?

– Ce panou ? Era semiîntuneric, probabil că mi-a scăpat. Mă preocupa furtuna.

– Mulțumesc lui Dumnezeu, ești salvată !

– Am fost imprudentă ! Este un obicei de-al meu.

– Ba nu ! protestă Teresa zâmbind. Se poate întâmpla oricui. Sunt fericită că nu este ceva mai grav.

Caroline zâmbi și-și puse mâna pe cea a Teresei.

– Sunteți atât de drăguță ! Nu voi putea să vă mulțumesc...

– Ridicol ! A fost poate un lucru bun care a permis unora să se trezească la realitate.

Caroline înțelese aluzia.

– Cum a putut Anthony să vină să mă caute ?

– Și-a semnat externarea din spital. Era nebun de grijă. Nu l-am văzut așa niciodată.

Caroline își frecă mâinile. Dacă ar putea să fie adevărat...

După plecarea Teresei ea se întinse, retrăind momentul în care Anthony o regăsise. Apoi, revenind la realitate, își perie părul. Liza reveni cu lapte cald și o aspirină.

– Bravo ! îi spuse după ce Caroline bău laptele. Mâine totul va fi bine.

– Asta este sigur, răspunse o voce din spatele ei.

Caroline se ridică şi-l văzu pe Anthony. Avea braţul în eşarfă.

Liza ieşi zâmbindu-le şi închise uşa în urma ei.

– Ei, spuse el. Acum cine este bolnav ?

Caroline roşi. Prezenţa lui atât de aproape o tulbura. El se apropie de pat privind-o plin de căldură şi afecţiune.

– Îmi pare foarte rău. Am fost o proastă.

El zâmbi cu indulgenţă.

– Sper să nu-ţi fi cedat cusăturile ! continuă Caroline.

– Nu. Voi rămâne aici la noapte ; mâine mă voi întoarce la spital... Cum te simţi ? o întrebă blând. Sper că n-ai răcit. Am avut noroc să te găsesc. Cu fluxul...

– Ştiu. Înlemnisem de frică...

– Este normal. Acest golfuleţ este foarte periculos, de aceea nu mergem niciodată acolo. Mama mi-a spus că n-ai văzut panoul de avertisment.

– Este adevărat, dar, Anthony, cum ai ştiut că am ieşit ?

Anthony zâmbi şi se aşeză pe pat.

– Am sunat pe la ora zece şi aşa şi-au dat ceilalţi seama că ai plecat. Liza te văzuse plecând.

– Deci, ca m-a văzut !

Caroline suspină.

– Nu voiam să-mi fac rău, cum credea mama ta, doar doream să fiu singură. Avusesem o discuţie cu John.

– Ştiu, mi-a spus. Din această cauză era mama atât de neliniştită.

– A fost atât de drăguţă, de înţelegătoare. Chiar cred că ţine la mine.

– Şi eu cred la fel, spuse el. Este normal, va deveni soacra ta.

– Cum ? Ce zici ? Nu-i venea să creadă.

– Ţi-am făcut o cerere în căsătorie, spuse el încet.

Caroline deschise ochii mari.

– Pentru asta am sunat de la spital, continuă el, mângâind-o pe mână. Trebuia să-ţi spun imediat. Nu voiam să pleci fără să mă mai vezi.

– Oh, Anthony ! Nu-mi vine să cred !

El o luă în braţe şi şopti :

– Îţi voi dovedi.

Buzele lor se uniră într-o sărutare pasionată. Caroline îl înlănţui cu braţele, strângându-l ca pentru totdeauna.

– Când ne vom căsători ? întrebă el. Imediat ce ne vom face formalităţile, ce zici ?

– Oh, da ! Scumpul meu, acum crezi că te iubesc ?

– Evident ! Este o fericire că n-ai renunţat la mine, că ai venit. Eram nebun...

– Şi Mark Davison ?

El ridică din umeri.

– M-am gândit astă-seară. Şi, cât timp ai făcut baie, mama mi-a povestit totul.

– Dacă ai fi vrut să mă asculţi...

– Ştiu, dar gelozia este un lucru îngrozitor.

– Şi tu eşti atât de încăpăţânat !

– Este adevărat. Dar am pierdut prea mult timp şi-ţi promit că-l vom recupera.

– Aproape că-mi pare bine că ai avut un accident !... murmură ea cu timiditate.

Anthony, cu un zâmbet larg, o luă în braţe.

– SFÂRŞIT –

Când Caroline își dădu seama că bărbatul seducător și matur pe care-l iubește cu disperare nu este altcineva decât miliardarul Anthony Steinbeck, își jură să țină piept avertismentelor prietenelor sale. Anthony nu putea s-o înșele...

Viața Carolinei se complică deodată. Amabilă și sociabilă, îi vine greu să creadă că ceilalți oameni pot să fie de rea-credință. Cum să reacționeze atunci când John, fiul lui Anthony, se hotărăște să-i facă unele dezvăluiri despre tatăl lui? Și ce să mai creadă despre Anthony? Caroline se află într-o situație dramatică pentru care tinerețea ei nu este pregătită.

— Nu fi ridicol. Evident, îmi plac banii. Aș fi nebună dacă aș spune contrariul. Nimănui nu-i place să fie sărac. Ce încerc eu să-ți explic este că banul în sine nu mă atrage. Când aud de fete tinere care se mărită cu domni bătrâni, cam de șaptezeci de ani, asta mă înspăimântă. Și dacă tu crezi că banii îmi plac la tine, te înșeli.

THE BEST

ISBN 973-580-167-1

Lei 3920 + 80 T.L. = 4000